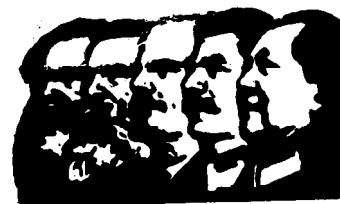

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ζαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ-ΦΑΞ 5232553 ΠΕΜΠΤΗ 6 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 2001 ΑΡ.ΦΥΛ.375 ΔΡΧ.250/Ε 0,73

ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΝΑΙ ΣΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

Το να υπάρχει υποχρεωτικά στις ταυτότητες το θρήσκευμα, κάθε δημοκράτης θα συμφωνήσει ότι είναι αντιδημοκρατικό. Το να υπάρχει προαιρετικά είναι επίσης αντιδημοκρατικό. Ο βασικός λόγος είναι ότι το θρήσκευμα, όπως κάθε άλλη ιδεολογική ή πολιτική αντίληψη είναι αντικείμενο κοινωνικής διαπάλης. Έτσι το θρήσκευμα γραμμένο πάνω σε μια ταυτότητα κάνει εκείνον που την επιδεικνύει αντικείμενο της εύνοιας ή της δυσμένειας εκείνου - δημόσιας αρχής ή ιδιώτη - στον οποίο επιδεικνύεται. Με την ταυτότητα βεβαιώνεται μόνο ότι αυτός που τη φέρει είναι ο τάδε και όχι τι είδους άνθρωπος είναι.

Αν το θρήσκευμα γράφεται προαιρετικά, τότε σε μια χώρα σαν τη δικιά μας όπου υπάρχει μια πλειοψηφική και μάλιστα θεσμικά - κρατικά ισχυρή θρησκεία, ο πολίτης

που η ταυτότητά του δεν θα γράφει το θρήσκευμά του θα μειονεκτεί ως προς αυτόν που το γράφει.

Αυτά είναι προφανή πράγματα για ένα συνειδητό δημοκράτη. Όμως δεν είναι προφανή για ένα λαό που δεν έβαλε ποτέ την αντικληρικαλιστική πάλη και πιο ειδικά το διαχωρισμό της εκκλησίας από το κράτος στο κέντρο της πολιτικής του πάλης.

Αυτό δεν το έκανε ούτε στο πιο μεγάλο επαναστατικό κίνημά του, εκείνο της δεκαετίας 1940 - 1950 επειδή τότε η ορθόδοξη εκκλησία αντικειμενικά βρέθηκε στη χώρα-κέντρο του παγκόσμιου αντιφασιστικού πολέμου, στην ΕΣΣΔ στο ίδιο πατριωτικό μέτωπο. Σε ένα βαθμό, στο ιδεολογικό επίπεδο και στο επίπεδο της βάσης του κλήρου αυτό έγινε και με το προλεταριάτο στον ελληνικό αντιφασιστικό πόλεμο. Αν αυτή η αντικειμενική κατάσταση συνδυαστεί με τις ισχυρές εθνικιστικές τάσεις μέσα στο ΕΑΜ, αλλά και μέσα στους κατοπινούς ρεβιζιονιστές του ίδιου του ΚΚΕ,

συνέχεια στη σελ. 8

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Συνέδριο για “ΣΥΝ και Γ. Παπανδρέου (σελ.3)
- Η Lukoil αρπάζει τα ΕΛΠΕ (σελ.5)
- Λουτρά Μυτιλήνης: ρατσιστικό πογκρόμ (σελ.6)
- Δημ. της Μακεδονίας: Το ΝΑΤΟ σε τέλεσμα-παγίδα (σελ.12)
- Ισραήλ: Ο ισλαμοφασισμός υπεύθυνος για την αιματοχυσία (σελ.16)

Κατάθεση τροπολογίας στη Βουλή

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΡΟΚΛΗΣΗ

Στα τέλη του Ιούλη εκδηλώθηκε με συντονισμένες κινήσεις μια πολιτική πρωτοβουλία του Λαλιώτη που ο αληθινός στόχος της δεν είναι ακόμα εντελώς σαφής. Οι απολυμένοι των Λιπασμάτων αντιμετωπίζουν δύο ενδεχόμενα: Είτε ότι ο Λαλιώτης κάνει έναν ακόμα, αλλά τώρα πιο μελετημένο και πιο μεγάλης κλίμακας ελιγμό αποπροσανατολισμού και διάσπασης του αγώνα των Λιπασμάτων, είτε σκοπεύει να ικανοποιήσει το βασικό του αίτημα για να απαλλαχθεί, αυτός και όλος ο σοσιαλφασισμός του Πειραιά από ένα κίνημα που έχει αρχίσει να γίνεται εξαιρετικά επικίνδυνο. Η επικινδυνότητα αυτή φανερώνεται από τη δράση του στο ζήτημα της βιομηχανίας και από το δρόμο που ανοίγει στο εργατικό κίνημα με την προσφυγή του στην Ευρώπη.

Η Επιτροπή Αγώνα των Λιπασμάτων αντιμετωπίζει σαν συντριπτικά πιο πιθανή εκδοχή την πρώτη, αλλά δεν αποκλείει τη δεύ-

τερη και έχει προσαρμόσει τον αγώνα της σε κάθε ενδεχόμενο. Σε κάθε πάντως περίπτωση ένα είναι βέβαιο: ο Λαλιώτης προσωπικά και ο σοσιαλφασισμός ευρύτερα, αποδείχτηκε αυτές τις μέρες ότι έχουν έρθει σε πολύ δύσκολη θέση από τον παρατεταμένο αγώνα των Λιπασμάτων και αναζητούν διεξόδους.

Τα γεγονότα έχουν ως εξής: Στις 25 του Ιούλη παίρνει τηλέφωνο τον πρόεδρο του ΔΣ του Σωματείου των Λιπασμάτων και ηγετικό στέλεχος της Επιτροπής Αγώνα, τον Ηλία Ματέρη ο βασικός άνθρω-

πος του Λαλιώτη και υπεύθυνος του πολιτικού του γραφείου στον Πειραιά, Κασκαμπάς.

Με τον Κασκαμπά είχε συναντηθεί και συζητήσει η Επιτροπή Αγώνα στη διάρκεια μιας από τις συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας μπροστά στο πολιτικό γραφείο του Λαλιώτη στη Νίκαια την περασμένη Άνοιξη. Σε αυτή τη συζήτηση ο Κασκαμπάς είχε εμφανιστεί σαν φίλος των εργαζομένων και σαν εχθρός του Τσιρμούλα με τον οποίο ο Λαλιώτης τάχα δεν είχε καμία σχέση. Τότε ο Κασκαμπάς διαβεβαίωνε την Επιτροπή Αγώ-

να ότι ο Λαλιώτης είχε έτοιμη μια τροπολογία αποκατάστασης των εργαζομένων την οποία όμως δεν τους την έδωσε. Η αντιπροσωπεία τότε είχε πει ότι δεν πιστεύει σε καμιά τροπολογία αφού ούτε την έχει δει, ούτε υπάρχει καμιά συγκεκριμένη πολιτική πράξη του Λαλιώτη σε αυτή την κατεύθυνση και συνέχισε με αφίσες την καταγγελία και του Λαλιώτη και του Τσιρμούλα.

Ο Κασκαμπάς λοιπόν είπε στον Ματέρη στις 25 του Ιούλη ότι ετοι-

συνέχεια στη σελ. 2

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΡΟΚΛΗΣΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

μαζε συνάντηση του Σωματείου με τον υπουργό όπως είχε δεσμευτεί ότι θα έκανε μετά την πρώτη συνάντηση της Νίκαιας. Την επόμενη μέρα, 26 του Ιούλη, πήρε τηλέφωνο τον Ματέρη η ιδιαιτέρα του υπουργικού γραφείου, που συμβαίνει να είναι σύζυγος του Κασκαμπά, και τον ρώτησε αν είναι διατεθειμένος να συναντηθεί με τον υπουργό σε κοινή αντιπροσωπεία με τον Τσιρμούλα. Ο Ματέρης είπε ότι ο Τσιρμούλας δεν εκπροσωπεί πλέον τίποτα, ότι υπάρχει νέο νόμιμο Δ.Σ και ότι σε καμία περίπτωση ο ίδιος και οι Απολυμένοι δεν θα δεχτούν να τους αντιπροσωπεύει καθ' οιονδήποτε τρόπο ένας Τσιρμούλας. Η Κασκαμπά τότε του "θύμισε" ότι υπάρχουν και άλλες δικαστικές διενέξεις με τον Τσιρμούλα για το μέλλον του Σωματείου. Πράγματι ο Τσιρμούλας έχει προσφύγει στο Ειρηνοδικείο σε μια νομικά απελπισμένη πράξη, ενώ εκκρεμεί για ασυνήθιστα μακρύ χρόνο και μια απόφαση ασφαλιστικών μέτρων του Δ.Σ κατά του Τσιρμούλα για να υποχρεωθεί ο δεύτερος, να παραδώσει όλα τα βιβλία και τα περιουσιακά στοιχεία του Σωματείου στο νέο Δ.Σ.

Τρεις μέρες μετά από το τηλεφώνημα της ιδιαιτέρας του Λαλιώτη παίρνει τηλέφωνο ο Τσιρμούλας τρία μέλη του Δ.Σ και μέλη της ηγεσίας της Επιτροπής Αγώνα και τους ανακοινώνει ότι συναντήθηκε με τον Λαλιώτη και έχει στα χέρια του την περίφημη τροπολογία του που ήρθε η ώρα να περάσει γιατί τώρα στο θερινό μήμα της Βουλής εισάγεται το εδώ και δύο χρόνια αναμενόμενο νομοσχέδιο του Υπ. Γεωργίας. Είπε ότι αναγνωρίζει το Δ.Σ και δεν έχει παρά μόνο ανιδιοτελή διάθεση να το βοηθήσει τώρα που ήρθε η ώρα της αποκατάστασης.

Η Επιτροπή Αγώνα συνεδριάζει και αποφασίζει ομόφωνα ότι η ίδια και το Δ.Σ δεν έχουν να συζητήσουν τίποτα με τον εγκάθετο. Η μόνη επαφή που μπορεί να υπάρξει μαζί του είναι αυτή του Δ.Σ για να παραλάβει τα περιουσιακά στοιχεία του Σωματείου. Όμως η Επιτροπή Αγώνα έχει να αντιμετωπίσει ένα πραγματικό πρόβλημα. Οι άνθρωποι του Λαλιώτη δεν πλησιάζουν το Σωματείο για μια συνηθισμένη πίεση. Η υπόθεση της τροπολογίας είναι ένα παλιό εργαλείο που χρησιμοποίησε ο Λαλιώτης αρχικά για να κλείσει το εργοστάσιο παραλύοντας τις αντιδράσεις των εργαζομένων και αργότερα για να τους διασπάσει μέσω του Τσιρμούλα. Η Επιτροπή Αγώνα απέδειξε πάντα ότι αυτή η περίφημη "τροπολογία Λαλιώτη" ήταν μια απάτη, δηλαδή ήταν ένα δίχως βάρος χαρτί που κράδαινε ο Λαλιώτης – δίχως ποτέ και να το δείχνει – μπροστά στους εργαζομένους σαν μια υπόσχεση ότι θα αποκατασταθούν όχι μόνο αν πάντων να τον χτυπάνε, αλλά αν συμβαλήσουν μαζί του.

Τώρα όμως στη νέα επίθεση υπήρχε ένα νέο στοιχείο. Ναι μεν η

"τροπολογία Λαλιώτη" συνέχιζε να είναι αόρατη, όμως ήταν πραγματικό το γεγονός ότι ερχόταν για πρώτη φορά στη Βουλή μετά το κλείσιμο του εργοστασίου νομοσχέδιο του Υπ. Γεωργίας και αυτό από πρακτική πολιτική άποψη ήταν κάτι πολύ σημαντικό. Γιατί το Υπ. Γεωργίας είναι το υπουργείο που κανονίζει τα της Αγροτικής Τράπεζας η οποία ήταν ο ιδιοκτήτης της ΣΥΕΛ, δηλαδή ο ιδιοκτήτης του εργοστασίου των Λιπασμάτων. Το βασικό αρχικό αίτημα των Λιπασματιών για αποκατάσταση και η άμεση υπόσχεση που μοίρασε ο Λαλιώτης μέσω του Τσιρμούλα στους απολυμένους ήταν ότι η αποκατάστασή τους θα γινόταν μέσω τροπολογίας σε ένα νομοσχέδιο του Υπ. Γεωργίας. Πραγματικά αυτός ήταν ένας από τους δρόμους στο βαθμό ιδιαίτερα που το εργοστάσιο έκλεισε με άμεση και ανοιχτή ευθύνη της Αγροτικής Τράπεζας η οποία με αυτό τον τρόπο ουσιαστικά συγκάλυψε την πολιτική απόφαση που, δίχως να εκτεθεί ανοιχτά, που είχε πάρει ο Λαλιώτης. Αλλά η αποκατάσταση μέσω Υπουργείου Γεωργίας ήταν βασικά **εύκολη νομικά** προκειμένου να περάσει από τη Βουλή η αποκατάσταση, όπως θα εξηγήσουμε παρακάτω.

Ήταν λοιπόν φανερό ότι η πίεση που ασκούσε το λαλιωτικό συνάφι τώρα με την "τροπολογία" του συντονιζόταν με το κατέβασμα του νομοσχεδίου του Υπ. Γεωργίας. Επίσης, όποια και αν ήταν η αληθινή πρόθεση του, μανούβρα επίθεσης και διάσπασης ή αληθινή υποχώρηση, ο Λαλιώτης ήθελε τον Τσιρμούλα μέσα στο στρατόπεδο των απολυμένων για να μπορεί να μειώσει τις συνέπειες μιας υποχώρησης ή να δυναμώσει τη δύναμη μιας επίθεσης.

Η Επιτροπή Αγώνα εκτίμησε τους κινδύνους αυτής της φάσης και αποφάσισε να συγκαλέσει Συνέλευση των Απολυμένων για να τοποθετήσει εκεί την απόφασή της να μην έρθει σε καμία επαφή με τον Τσιρμούλα και να αποτρέψει κάθε μανούβρα του Λαλιώτη μέσω αυτού.

Η Συνέλευση επιβεβαίωσε μαζικά αυτή τη γραμμή και μάλιστα δίνοντας μια ακόμα μάχη με τον Γκιούσο που ενώ ήταν εξαφανισμένος από όλες τις συνελεύσεις της Επιτροπής Αγώνα εμφανίστηκε ξαφνικά σ' αυτή την κρίσιμη συνεδρίαση.

Η εισήγηση της Επιτροπής Αγώνα περιείχε τρία σημεία.

Πρώτο: Δεν γίνεται καμιά συζήτηση με τον Τσιρμούλα

Δεύτερο: Όχι μόνο δεν γίνεται συζήτηση με τον Λαλιώτη με την παρουσία του Τσιρμούλα σαν αντιπροσώπου, αλλά θα γίνει καμπάνια καταγγελίας του Λαλιώτη που αναγνωρίζει τον Τσιρμούλα σαν εκπρόσωπο των εργαζομένων.

Τρίτο: Εκπρόσωπος των Απολυμένων σε κάθε συνάντησή τους και σε ενδεχόμενη συνάντησή τους με τον Λαλιώτη, θα συνεχίσει να είναι η Επιτροπή Αγώνα, δηλαδή όχι μόνο το Δ.Σ του Σωματείου, αλλά και τα μέλη της Επιτροπής Σωτηρίας. Αυτό το τρίτο σημείο ή-

ταν και το πιο σημαντικό γιατί σε όλα τα τηλεφωνήματα, ιδιαίτερα σε εκείνη τη ιδιαίτερα του Λαλιώτη γινόταν επίτηδες αναφορά σε συνάντηση όχι της Επιτροπής Αγώνα, αλλά του Δ.Σ του Σωματείου με τον υπουργό.

Αυτή την τοποθέτηση σηκώθηκε να την χτυπήσει ο Γκιούσος, αναθυρμένος από μια τοποθέτηση ενός καλόπιστου εργαζομένου ότι ενδεχόμενα θα έπρεπε να υποχωρήσει η Επιτροπή Αγώνα και να δεχτεί να πάει σε μια ενδεχόμενη συνάντηση με τον Λαλιώτη μόνο το Δ.Σ. Ο Γκιούσος ζήτησε επαφή με τον Τσιρμούλα, και γιατί όχι συμμετοχή και του Τσιρμούλα στην συνάντηση με το Λαλιώτη και κατηγορήσε την Επιτροπή Αγώνα για μια ακόμα φορά ότι καπελώνει και ποδηγετεί το Δ.Σ.

Η απάντηση της Συνέλευσης ήταν συντριπτική κατά του Γκιούσου και υπέρ της Επιτροπής. Πρώτος σηκώθηκε Γ. Λαγκαδάς μέλος της Επιτροπής Αγώνα και μέλος του Δ.Σ και είπε: "Όστε έτσι λοιπόν! Όταν μας συμφέρει για τον αγώνα χρησιμοποιούμε την Επιτροπή Αγώνα και όταν κρίνουμε ότι δεν μας συμφέρει την εγκαταλείπουμε. Πρέπει να είμαστε συνεπείς ως το τέλος. Άλλωστε δεν θα υπήρχε ούτε θα υπήρχε αγώνας και νίκη δίχως την Επιτροπή Αγώνα". Στη συνέχεια έβαλε την ταφόπλακα ο Η. Ματέρης σε μια ολιγόλογη, αλλά πυκνή και σαφή τοποθέτησή του. Ο Ματέρης είπε ότι το ανώτερο όργανο του αγώνα των απολυμένων είναι η Επιτροπή Αγώνα, ότι το Δ.Σ οφείλει σε ότι αφορά αυτόν τον αγώνα να υποτάσσεται σε αυτήν και ότι δίχως την Επιτροπή Αγώνα το Δ.Σ δεν πάει σε καμία συνάντηση με κανέναν. "Αυτό είναι εκείνο που έχουμε αποφασίσει αυτή είναι η δύναμή μας και όποιου του αρέσει" είπε ο Ηλ. Ματέρης

Σε ότι αφορά τον Τσιρμούλα υπήρξε μια ομόφωνη καταδική οποιαδήποτε συνάντησης μαζί του και ακόμα περισσότερο οποιασδήποτε κοινής αντιπροσώπευσης με το Δ.Σ. Τελικά ο Γκιούσος δέχτηκε έντονη κριτική για τη διασπαστική του στάση που ποτέ ως τώρα δεν είχε αποδειχτεί τόσο φιλολαλιωτική και αποχώρησε πριν το τέλος της συνέλευσης.

Την άλλη μέρα ο Τσιρμούλας έβγαλε μια ανακοίνωση που την μοίρασε ο Γκιούσος καθαρίζοντας για πρώτη φορά τόσο ανοιχτά το πραγματικό του στρατόπεδο. Μόλις τώρα δηλαδή αποδείχτηκε πόσο σωστή ήταν η γραμμή της Επιτροπής Αγώνα να αρνηθεί τη δικαστική απόφαση του περασμένου χρόνου που διόριζε 9 μέλη Δ.Σ στο οποίο 4 έδρες είχαν οι άνθρωποι του Τσιρμούλα στο παλιό Δ.Σ και μία ο Γκιούσος. Τότε φαινόταν ότι την πλειοψηφία στο διορισμένο Δ.Σ, 5 προς 4, θα την είχε η πλευρά του αγώνα. Τώρα φάνηκε ότι την πλειοψηφία θα την είχε η ακριβώς αντίθετη πλευρά.

Η Συνέλευση της 31 Ιουλίου έδειξε πόσο δεμένος ήταν ο κόσμος γύρω από την Επιτροπή Αγώνα και πόσο δύσκολο ήταν για τους κατεδαφιστές να τον διασπάσουν.

Όταν η 31 του Ιούλη συντρίβει την τακτική Τσιρμούλα ο Λαλιώτης καλεί το Δ.Σ του Σωματείου στο Υπουργείο για συζήτηση στις 3 του Αυγούστου. Αυτό γίνεται με τηλεφώνημα της ιδιαιτέρας του στον Ηλ. Ματέρη. Ο Ματέρης απαντά ότι το Δ.Σ δεν συμμετέχει σε καμία συνάντηση δίχως την Επιτροπή Αγώνα. Η γραμματέας απαντά ότι ο υπουργός πάντως επιθυμεί συνάντηση με το Δ.Σ, δίχως να αποκλείσει ρητά την Επιτροπή Αγώνα. Στις 3 του μήνα ανεβαίνει στο υπουργείο η Επιτροπή Αγώνα με επικεφαλής το σ. Νικολόπουλο και συναντιέται με τον ΥΠΕΧΩ-ΔΕ Λαλιώτη.

Δεν είναι σ' αυτό το σημείο που θα γίνει μια διεξοδική περιγραφή της συνάντησης που κράτησε περίπου μιάμιση ώρα. Ο Λαλιώτης βέβαια δεν δέχτηκε καμία ευθύνη για το κλείσιμο του εργοστασίου, παρόλο που η αντιπροσωπεία τον στρίμωξε ήταν οργισμένος για τις αφίσες που τον κατήγγειλαν στον Πειραιά και ακόμα πιο πολύ με την ΟΑΚΚΕ.

Όμως ο άμεσος πρακτικός στόχος του Λαλιώτη στη συνάντηση ήταν να προτείνει στην Επιτροπή Αγώνα να πάρει την περίφημη "τροπολογία" του, ένα χαρτί που για πρώτη φορά εκεί έδωσε στους απολυμένους, να την δώσει για υπογραφή στους βουλευτές του Πειραιά και τα κόμματα που θα την καταθέσουν στη Βουλή για ψήφιση μέσα στο νομοσχέδιο του Υπ. Γεωργίας.

Σημειώνουμε ότι 2 μέρες πριν την συνάντηση αυτή έστειλε κείμενο ο Τσιρμούλας στο Δ.Σ του Σωματείου που περιείχε αυτούσια την πρόταση του Λαλιώτη. Σ' αυτή την επιστολή υποδεικνυόταν έμμεσα σαν το εμπόδιο στην προσπάθεια για το πέρας της "τροπολογίας" η Βάσω Παπανδρέου. Εδώ κρυβόταν ο κίνδυνος να **επιχειρήσει η Επιτροπή Αγώνα να περάσει την τροπολογία να σκοντάψει αυτή στη Βάσω Παπανδρέου και να συγκεντρώσουν ύστερα οι απολυμένοι σ' αυτήν τα πολιτικά τους πυρά απελευθερώνοντας τους Λαλιώτη, ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ οι οποίοι επιπλέον θα μπορούσαν να εμφανίζονται σαν σύμμαχοι.**

Η Επιτροπή Αγώνα μελέτησε πολύ διεξοδικά ύστερα από τη συνάντηση με τον Λαλιώτη όλο το ζήτημα "τροπολογία – νομοσχέδιο Υπ. Γεωργίας". Ασφαλώς θα μπορούσε να πετάξει στο καλάθι των αχρήστων για μια ακόμα φορά την "τροπολογία" του Λαλιώτη. Κι αυτό γιατί αυτή η τροπολογία εξακολουθούσε να είναι πολιτικά ανύπαρκτη. Κατ' αρχήν ήταν ένα ανυπόγραφο χαρτί παρ' όλο που η αντιπροσωπεία ζήτησε να είναι υπογραμμένο. Έτσι σε τίποτα δεν δέσμευε πολιτικά τον Λαλιώτη. Στη συνάντηση ο Λαλιώτης ισχυρίστηκε ότι το είχε στείλει επίσημα στον Υπ. Γεωργία Ανωμερίτη. Όταν όμως ζητήσαμε να μας δώσουν στο Υπ. Γεωργίας τα στοιχεία της αλληλογραφίας αυτοί αρνήθηκαν.

Όμως εξακολουθούσε να υπάρχει το ζήτημα ότι κατέβαινε στη

Βουλή νομοσχέδιο του Υπ. Γεωργίας και αυτή ήταν, αν και όχι ουσιαστική μια τυπική ευκαιρία επέμβασης των απολυμένων. Υπήρχε όμως και κάτι άλλο. Είχαν ήδη μέσω βουλευτών του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ υποβάλλει τροπολογία αποκατάστασης οι εργαζόμενοι της ΣΥΝΕΛ, μιας συνεταιριστικής επιχείρησης επίσης της Αγροτικής Τράπεζας, που ήταν η προϊσταμένη αρχή της ΣΥΕΛ, της εταιρίας δηλαδή των Λιπασμάτων. Η ΣΥΝΕΛ είχε κλείσει λίγο πριν από το εργοστάσιο των Λιπασμάτων για οικονομικούς λόγους. Η τροπολογία των εργαζομένων της ΣΥΕΛ εμφανίστηκε ξαφνικά στον τύπο στα τέλη του Ιούλη.

Η Επιτροπή Αγώνα έκρινε ότι να μην η πραγματική πιθανότητα να περάσει μια τροπολογία αποκατάστασης ήταν περιορισμένη, όμως δεν έπρεπε να επιτρέψει στο Λαλιώτη και τους ανθρόπους του να ισχυριστούν ότι τα Λιπάσματα έχασαν μια πρώτης τάξεως ευκαιρία γιατί τάχα η ΟΑΚΚΕ θέλει να "εκμεταλλευτεί πολιτικά" τον διαρκή αγώνα τους, όπως ισχυριζόταν πάντα οι Γκιούσος – Τσιρμούλας, ψευτοΚΚΕ και Σία.

Αυτό θα ήταν ακόμα ευκολότερο για την κλίκα εφ' όσον υπήρχε η τροπολογία της ΣΥΝΕΛ. Θα ήταν μια εξαιρετική προβοκάτσια να περάσει η κυβέρνηση την τροπολογία της ΣΥΝΕΛ μόνο και μόνο για να εκθέσει την Επιτροπή Αγώνα επειδή δεν είχε κατεβά-

συνέχεια στη σελ. 10

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στην Τ. Θυρίδα 8371, Τ.Κ. 10010

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιήστε το νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ. 8371 Τ.Κ. 10010 στο όνομα Κ. Κούτελος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο

Κώστας Κούτελος

Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος

Τ.Θ. 8371

Τ.Κ. 100 10 Αθήνα

Τηλ.-Φαξ. 5232553

Ετήσια συνδρομή: 5.000

Εξαμηνιαία: 2.500

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΓΙΑ "ΣΥΝ" ΚΑΙ Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Είχαμε γράψει σε προηγούμενο άρθρο της *Νέας Ανατολής* ότι η επίσημη του συνεδρίου του ΠΑΣΟΚ που την επέβαλε η ηγετική κλίκα Σημίτη - Λαλιώτη - Γ. Παπανδρέου ήταν ένας εκβιασμός με δύο στόχους: την είσοδο του ΣΥΝ μέσα στους μηχανισμούς του ΠΑΣΟΚ και την επιβολή του Γ. Παπανδρέου ως διαδόχου. Στην ίδια κατεύθυνση βρίσκονται το σχέδιο του νέου καταστατικού του ΠΑΣΟΚ με τις οργανωτικές αλλαγές που ετοίμασε ο Σκανδαλίδης, άνθρωπος της κλίκας, και οι προτάσεις του Γ. Παπανδρέου που το συνόδευαν.

Η ομάδα των παλαιών στελεχών με επικεφαλής τη Β. Παπανδρέου αντέδρασε έντονα τόσο στο Εκτελεστικό Γραφείο όσο και στην Κεντρική Επιτροπή που συνεδρίασαν για να εγκρίνουν τα κείμενα του συνεδρίου με αποτέλεσμα να αποσυρθεί προς το παρόν το σχέδιο για τις οργανωτικές αλλαγές. Αυτή η απόσυρση ήταν μια δεύτερη ήττα Σημίτη μετά την απόρριψη από το Εκτελεστικό της πρότασης για ανάθεση υπερεξουσιών στον Λαλιώτη πριν από τρεις μήνες. Τόσο οι οργανωτικές αλλαγές όσο και οι προτάσεις του Γ. Παπανδρέου αποφασίστηκε να τοποθετηθούν εκ νέου σε μία οργανωτική συνδιάσκεψη που θα γίνει κάποια στιγμή το 2002 ειδικά γι' αυτό το λόγο. Την έγκριση αυτής της πρότασης απέσπασαν οι Σημίτης - Γ. Παπανδρέου που πιέζουν αφόρητα για να κάμψουν τις αντιστάσεις των παλαιών στελεχών. Ωστόσο όλα παραμένουν ανοιχτά μέχρι το συνέδριο. Ο ίδιος ο Γ. Παπανδρέου σε συνέντευξη του στο *Βήμα της Κυριακής* (2/9/2001) δηλώνει ότι θα φέρει ενώπιον του συνεδρίου την πρόταση για εκλογή προέδρου από το κόμμα, ενώ έχει ήδη κερδίσει έδαφος με την υποστήριξη των "εκσυγχρονιστών". Στο μεταξύ ο Κ. Λαλιώτης ανακοίνωσε την υποψηφιότητά του για γραμματέα της Κ.Ε. με έγκριση Σημίτη και γενική αποδοχή.

Αλλά το πολύ σημαντικό ζήτημα και εκεί που η κλίκα είχε τη νίκη της, ήταν ένα άλλο κείμενο του συνεδρίου το οποίο και εγκρίθηκε, το σχέδιο των πολιτικών θέσεων που επίσης το εισηγήθηκε ο Σκανδαλίδης. **Η κεντρική πολιτική του θέσης είναι η συγκρότηση των νέων "αριστερών" συμμαχιών.** Έγινε δεκτή δηλαδή η πολιτική πλατφόρμα των οργανωτικών αλλαγών, αλλά όχι η πρακτική εφαρμογή της. Εφόσον οι θέσεις αυτές θα γίνουν απόφαση του συνεδρίου, στη συνέχεια θα προβάλλεται διαρκώς το επιχείρημα ότι οι οργανωτικές αλλαγές είναι υποχρεωτικές για την υλοποίησή τους και ότι "δεν μπορεί κανείς να ανατρέψει τις αποφάσεις του συνεδρίου".

Η συνεδρίαση του Εκτελεστικού Γραφείου και της Κεντρικής Επιτροπής έγινε κάτω από την ένταση της νέας σύγκρουσης εκκλήσις-κράτους με την ανακοίνωση του αριθμού των υπογραφών για δημοψήφισμα. Φαίνεται ότι αυτή η σύγκρουση μεθοδεύτηκε να συμπίσει με το συνέδριο για να συμπεριώσει ο Σημίτης το ΠΑΣΟΚ

εναντίον της ΝΔ "των παπάδων και της συντήρησης" και να προωθήσει έτσι την "αντιδεξιά" συμμαχία με ΣΥΝ. Αυτό είναι κάτι ανάλογο με την προβοκάτσια του ασφαλιστικού.

Η "ΚΕΝΤΡΟΑΡΙΣΤΕΡΑ" ΣΤΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΘΕΣΕΙΣ

Το αρχικό σχέδιο για τον εισοδισμό του ΣΥΝ στο ΠΑΣΟΚ μέσα από το συνέδριο περιλάμβανε ανοιχτές θεματικές (όπως ονομάστηκαν) συνδιασκέψεις όπου θα συμμετείχαν όλα αυτά τα "αριστερά" σχήματα (κινήσεις, ομάδες, πρωτοβουλίες) με επικεφαλής πάντα την ΑΕΚΑ του Μπίστη, τη ναυαρχίδα όλων των κνιτοειδών που περιμένουν στην πόρτα. Οι θεματικές συνδιασκέψεις απέτυχαν λόγω απροθυμίας των παλαιών στελεχών να τις προωθήσουν. Η ομάδα των παλαιών στελεχών νιώθει να απειλείται απ' ολ' αυτά τα καινούρια κατασκευάσματα έχοντας πρόσφατο το μακέλεμα που έκανε ο Σημίτης στις βουλευτικές εκλογές προωθώντας μια σειρά από "νέους ανθρώπους" που δεν είχαν εμφανιστεί καθόλου στην πολιτική ζωή (δες Φασούλα), με αποτέλεσμα πολλοί από τους παλιούς να πάνε σπίτι τους.

Ο κίνδυνος έγινε πιο άμεσος όταν άρχισε να πλασάρεται σα διάδοχος του Σημίτη ο Γ. Παπανδρέου, παιδί της "νέας εποχής". Έτσι συγκροτήθηκε ένας λεγόμενος " τρίτος πόλος" που αποτελείται από τους Β. Παπανδρέου, Θ. Πάγκαλο, Ε. Βενιζέλο και Θ. Τσουκάτο. Η αναγκαιότητα του " τρίτου πόλου" προέκυψε από την κρυφή σύμπλευση του Άκη Τσοχατζόπουλου με τους Σημίτη-Λαλιώτη-Γ. Παπανδρέου. Ο Τσοχατζόπουλος, παλιός αρχηγός του εθνικιστικού αυτοδυναμικού ΠΑΣΟΚ έχει εγκαταλείψει το στρατόπεδο του, έχει γίνει ρωσόφιλος, και υποστηρίζει την υπόθεση της "κεντροαριστεράς" και των "συμμαχιών". Όταν εμφανίστηκε ο Γ. Παπανδρέου σαν ισχυρός διάδοχος έπρεπε πρώτα απ' όλους ο Τσοχατζόπουλος, που υποτίθεται ότι διεκδικεί με τις μεγαλύτερες αξιώσεις αυτή τη θέση, να αντιδράσει. Αλλά αυτό δεν έγινε ποτέ.

Έτσι συγκροτήθηκε στα γρήγορα ένας πόλος ενάντια στη λύση Γ. Παπανδρέου και στη διεύρυνση με τους τέσσερις που ακολουθούν στην επετηρίδα, αλλά αυτός αποδείχτηκε πολύ αδύναμος.

Λίγες μέρες πριν από τις κρίσιμες συνεδριάσεις του Εκτελεστικού Γραφείου και της Κεντρικής

Επιτροπής έσκασε μύτη η σύγκρουση εκκλήσις - κράτους με την ανακοίνωση των υπογραφών για το δημοψήφισμα για το θέμα των ταυτοτήτων. Αυτό ήρθε λουκούμι στον Σημίτη. Αμέσως βγήκαν οι ορθόδοξοι εθνικιστές της Νέας Δημοκρατίας να υποστηρίξουν τους παπάδες σε όλα τα παράθυρα (Γιακουμάτος, Ψωμιάδης κλπ.). Ο Καραμανλής στη συνέχεια πήρε θέση υπέρ της προαιρετικής αναγραφής, αλλά όχι υπέρ του δημοψηφίσματος, μία θέση αρκετά χλιαρή για να αφήσει ακάλυπτους τους εθνικιστές, και αρκετά φιλική προς τους παπάδες για να στήσει απέναντι το ΠΑΣΟΚ.

Ο Σημίτης άρχισε τότε να μιλάει πάλι για δύο πόλους, τον "πόλο της συντήρησης και της οπισθοδρόμησης" που εκπροσωπεί τάχα η ΝΔ, και τον "πόλο της προόδου" που εκπροσωπούν οι ευρύτερες "αριστερές" δυνάμεις. Την ίδια στιγμή απαγόρευσε στα στελέχη του να οξύνουν την κόντρα με τον Χριστόδουλο με το επιχείρημα ότι δεν πρέπει να φθαρεί η κυβέρνηση. Ο στόχος ήταν να προβληθούν σαν πασόκοι μόνο οι Κωνσταντόπουλος και Μπίστης οι οποίοι κήρυξαν τον "ανένδοτο" εναντίον των παπάδων, στο ρόλο των σωματοφυλάκων της κυβέρνησης αναδεικνύοντας το έτερο τμήμα του πόλου της προόδου. Είναι χαρακτηριστικό το πρωτοσέλιδο του *Αδέσμευτου Τύπου* μετά τη φιλοκυβερνητική παρέμβαση του Στεφανόπουλου με τίτλο *Ο Στεφανόπουλος συμφωνεί με τον Κουνάλακη* (!). Χαρακτηριστικό για το πόσο στημένους είναι οι Χριστόδουλος ώστε πάντα να ανοίγει το δρόμο στα σχέδια των Σημίτη-Λαλιώτη-Γ. Παπανδρέου είναι πως με δήλωσή του καταφέρθηκε εναντίον του Σημίτη στο χειρισμό των σχέσεων εκκλήσις-κράτους και υπέρ του Α. Παπανδρέου, πράγμα το οποίο μεταφράστηκε απ' όλους σα στήριξη στη διαδοχή του Σημίτη από τον Γ. Παπανδρέου και σαφή παρέμβαση στο συνέδριο. Το γελοίο της υπόθεσης είναι ότι ο Σημίτης που έτρεχε στις εκκλησίες του δεκαπενταύγουστο δεν έχει κάνει ούτε τις μισές δηλώσεις από αυτές που έχει κάνει ο Γ. Παπανδρέου υπέρ του διαχωρισμού εκκλήσις-κράτους.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα εμφανίστηκαν από τον Σκανδαλίδη τα κείμενα των πολιτικών θέσεων και των οργανωτικών αλλαγών με την έγκριση του Σημίτη. Το σχέδιο των πολιτικών θέσεων όπως αναφέραμε αποτελεί την ιδεολογικο-πολιτική προετοιμασία του δρόμου για την άνοδο του ΣΥΝ στην κυβέρνηση.

Συγκεκριμένα, όπως αναφέρει σχετικό άρθρο της *Ελευθεροτυπίας*, 23/8/2001 στο κεφάλαιο "για τη διαμόρφωση μιας νέας προοδευτικής πολιτικής και κοινωνικής πλειοψηφίας ή ενός προοδευτικού κοινωνικού συνασπισμού, καθώς

φαίνεται ότι το ΠΑΣΟΚ απευθύνει πρόσκληση σε κόμματα και κινήσεις του ευρύτερου χώρου της Κεντροαριστεράς για συμπόρευση. Σημειώνει ότι η πολιτική διεύθυνση αυτού του συνασπισμού δεν μπορεί να κλεισθεί στα τείχη ενός κόμματος ούτε να ταυτιστεί με ένα κόμμα ούτε να πραγματοποιηθεί με μια πολυδιασπασμένη και με συμβατές τροχιές Κεντροαριστερά. Απαιτεί, αναφέρει το κείμενο, ένα συνεκτικό πλαίσιο στρατηγικής ώστε αυτή η πλειοψηφία να οριοθετείται με σαφήνεια απέναντι στη συντηρητική πρόταση, να αποδέχεται το διπολισμό, να μη διακατέχεται από το σύνδρομο της μονοκομματικής αντίληψης, να διασφαλίζει τη συνύπαρξη διαφορετικών τάσεων στο εσωτερικό της». Με λίγα λόγια οι πολιτικές θέσεις δεν είναι τίποτ' άλλο από την πλατφόρμα της συγκυβέρνησης με ίσους όρους με τον ΣΥΝ, ενός "συνασπισμού που η διεύθυνση του δεν θα κλειστεί στα τείχη ενός κόμματος, και δεν θα διακατέχεται από το σύνδρομο της μονοκομματικής αντίληψης", ενώ "θα αποδέχεται το διπολισμό". Λίγες μέρες πριν από τη συνεδρίαση του ΕΓ και της ΚΕ όπως σημειώνει το *Βήμα* (25/8/2001): "Εντύπωση προκάλεσε παρέμβαση του κ. Σκανδαλίδη ο οποίος διευκρίνισε ότι οι αποφάσεις του συνεδρίου θα είναι δεσμευτικές για τη νέα κυβέρνηση. "Αν το συνέδριο αποφασίσει αυτά που γράφει το κείμενο των πολιτικών θέσεων, η κυβέρνηση είναι υποχρεωμένη να κινηθεί σ' αυτές τις κατευθύνσεις", είπε χαρακτηριστικά... "Το συνέδριο δεν θα ψηφίσει γενικές κατευθύνσεις αλλά συγκεκριμένες απαντήσεις σε προβλήματα".

Το κείμενο των πολιτικών θέσεων στήριξε βέβαια ο Λαλιώτης που ζήτησε "να γίνει σαφής διάκριση μεταξύ Αριστεράς και Δεξιάς και ν' αναδειχθούν οι διαφορές όχι τόσο με όρους του παρελθόντος αλλά με όρους του μέλλοντος".

Από την άλλη ο Σημίτης για να αποφύγει βέτο σε ό,τι αφορά τις θέσεις δήλωσε ότι: "Οι πολιτικές θέσεις δίνουν μια εικόνα των επιδιωξεών μας", αλλά "δεν συνιστούν κυβερνητικό πρόγραμμα". Αυτές οι δηλώσεις έχουν στόχο απλά να θολώσουν το τοπίο σε σχέση με τη μοναδική σαφή πολιτική θέση που περιέχει αυτό το κείμενο. Είναι πέρα από βέβαιο όμως ότι η "Αγία Τριάδα" (Σημίτης-Λαλιώτης-Γ. Παπανδρέου) θα επισείει την απόφαση του συνεδρίου σαν "ιερό και απαράβατο" νόμο, και γι' αυτό το λόγο η τελική υπερψηφίση της "συμπόρευσης" έχει τεράστια σημασία.

Στις πολιτικές θέσεις περιέχεται επίσης μία "αριστερή" στροφή στην ακολουθούμενη πολιτική που αποτελεί ευθεία αμφισβήτη-

ση των λεγόμενων "εκσυγχρονιστών" (Παπαντωνίου και λοιπών) και καρπό της προβοκάτσιας του Ασφαλιστικού και του μετώπου των συνδικαλιστών του ΠΑΣΟΚ. Φαίνεται ότι την "αριστερή" διάσταση ανέλαβε να την προωθήσει συγκροτημένα ο Παντελής Οικονόμου με κείμενο που κατέθεσε για λογαριασμό της εσωκομματικής τάσης "Ελληνες Σοσιαλιστές", το οποίο "σκιαγραφεί το πλαίσιο μιας εναλλακτικής αριστερής πολιτικής" (*Καθημερινή*, 26/8/2001). Ο εκπρόσωπος αυτής της τάσης είχε πολύωρη συνάντηση με τον Σκανδαλίδη. Το βασικό πρόβλημα με την "αριστερή" στροφή είναι ότι περιλαμβάνει το θάψιμο της μεγάλης βιομηχανίας αφού προβλέπει παραγωγική ανασυγκρότηση με έμφαση "στη στήριξη των μικρομεσαίων επιχειρήσεων και την ολική ποιότητα στον τουρισμό και τις υπηρεσίες", ενώ θεσπίζει τον "Κοινωνικό Ισολογισμό των Επιχειρήσεων στα πλαίσια της ανταποδοτικότητας και της κοινωνικής ευθύνης". Ως επιχειρήσεις υποψήφιες για υποχρέωση "Κοινωνικού Ισολογισμού" θα είναι προφανώς αυτές που έχουν ένταση κεφαλαίου και οι οποίες πιθανά θα επιβαρυνθούν με επιπλέον φόρους σε βάρος της παραγωγικότητας και του εκσυγχρονισμού τους.

ΑΠΟΚΡΟΥΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΟΣ

Η παγίδα του "ευχολογίου" δεν δούλεψε στο σχέδιο των οργανωτικών αλλαγών με ένα νέο καταστατικό γιατί εκεί τα πράγματα ήταν πολύ συγκεκριμένα, αντίθετα με το σχέδιο των πολιτικών θέσεων που οι πασόκοι δεν του δίνουν μεγάλη σημασία γιατί ζυπάνε μόνο όταν δουν τα πράγματα χειροπιαστά. Το σχέδιο των οργανωτικών αλλαγών δεν ήταν τίποτα άλλο από την πρακτική υλοποίηση της διεύρυνσης και δεν μπορούσε παρά να συνοδεύεται από την προώθηση της διάδοξης κατάστασης με ηγέτη Γ. Παπανδρέου.

Στο επίπεδο της "συμπόρευσης" οι προτεινόμενες αλλαγές επανέφεραν μία παλιά πρόταση του Σκανδαλίδη για την πραγματοποίηση της διεύρυνσης με πολλές επιμέρους τοπικές συμμαχίες μέσα από τους δήμους. Πριν από ένα χρόνο είχε εμφανιστεί σε άρθρο του *Βήματος* (7-5-2000) για τη διεύρυνση: «Πολύ σύντομα το ΠΑΣΟΚ θα καλέσει ανοιχτά όσους αποδέχονται τις πολιτικές επιδιώξεις του να ενταχθούν στις δραστηριότητές του. Για τη διεύρυνσή τους θα ξεκινήσει τη διοργάνωση "θεματικών συνδιασκέψεων" που θα αποτελέσουν το πεδίο στο οποίο θα σημειωθούν εντυπωσιακές εντάξεις στελεχών. Εκ παραλλήλου θα δημιουργηθούν σε κάθε δήμο "Ομάδες Πρωτοβουλίας" στις οποίες θα μετέχουν όχι μόνο οι τοπικοί κομματικοί παράγοντες ή πρόσωπα με αξιώματα, όπως εί-

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΓΙΑ "ΣΥΝ" ΚΑΙ Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 3

να οι δήμαρχοι και οι νομάρχες, αλλά και τοπικά "κοινωνικά στελέχη" και πρόσωπα προερχόμενα από άλλους πολιτικούς χώρους ή όσοι δεν έχουν κομματική ένταξη αυτή την περίοδο. Από αυτές τις δραστηριότητες θα αναδειχθούν οι πολιτικές και οργανωτικές προϋποθέσεις που θα οδηγήσουν στο "συνέδριο της μετεξέλιξης" το 2002». Προτείνεται η μεταφορά αυτής της πρότασης στο καταστατικό μέσα από την αναδιοργάνωση του ΠΑΣΟΚ "σε οργανώσεις βάσεις" που οργανώνονται σε επίπεδο δήμου και αποφασίζουν για όλα τα σημαντικά ζητήματα, ακόμα και για τις εγγραφές και διαγραφές μελών. Οι "Οργανώσεις Βάσεις" επιφορτίζονται με το καθήκον να "διατάσσουν όλα τα μέλη τους σε Επιτροπές Πρωτοβουλίας κατά θέμα ή χώρο ή θεσμό με τρόπο ανοιχτό στην κοινωνία, με εξειδικευμένη παρέμβαση και δράση. Στις **Επιτροπές Πρωτοβουλίας** η τοπική κοινωνία μπορεί να εκφράζεται όχι μόνο με την συμμετοχή της **αλλά και με την ψήφο της**". Επίσης "το ΠΑΣΟΚ έχει σχέση αυτονομίας, συμπόρευσης και συνεργασίας με όλους τους παραγωγικούς, αναπτυξιακούς, συνδικαλιστικούς, κοινωνικούς και πολιτιστικούς φορείς κάθε περιοχής καθώς και με κάθε μη κυβερνητική οργάνωση". Παράλληλα, "ενισχύει κάθε Κίνηση Πολιτών και διαλέγεται μ' αυτήν. Για το σκοπό αυτό οι παρατάξεις που λειτουργούν στο ίδιο πολιτικό-ιδεολογικό πλαίσιο με το Κίνημα έχουν αποκεντρωμένη δομή και λειτουργία. Είναι κινήσεις βάσης που συμβάλλουν στη διαμόρφωση ευρύτερων συναινέσεων σε όλους τους μαζικούς και κοινωνικούς χώρους". Δηλαδή, οι οργανωτικές αλλαγές δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να εφαρμόζουν σε ανώτερη βάση το σχέδιο της διεύθυνσης, όπου στις "διευρυμένες" Επιτροπές Πρωτοβουλίας λειτουργώντας σαν τοπικές οργανώσεις του ΠΑΣΟΚ θα συμμετέχουν οι συγγενείς παρατάξεις με τις οποίες θα υπάρχει σχέση "συμπόρευσης", οι γνωστές "Κινήσεις Πολιτών", σαν "κινήσεις βάσης" και μάλιστα **με δικαίωμα ψήφου!** Η σημασία αυτής της νέας δομής φαίνεται στις αρμοδιότητες που δίνεται στην "Οργάνωση Βάσης" και οι οποίες έχουν ως εξής: "1. Αποφαίνεται με καθολικές ψηφοφορίες για τις επιλογές προσώπων και εκπροσώπων της, για τις πολιτικές θέσεις και προτάσεις, για τον τοπικό πολιτικό και οργανωτικό σχεδιασμό του ΠΑΣΟΚ, 2. οργανώνει τον κοινωνικό διάλογο και έχει τη δυνατότητα να οργανώνει ανοιχτά δημοψηφίσματα για μείζονα τοπικά αναπτυξιακά θέματα ή προβλήματα..., 4. μπορεί να συγκροτεί για επιμέρους επιλογές διευρυμένα εκλεκτορικά σώματα με τη συμμετοχή

δυνάμεων από τον κοινωνικό περίγυρο του Κινήματος". Δηλαδή η διεύθυνση γίνεται όχι μόνο στις Επιτροπές Πρωτοβουλίας που αποφασίζουν για μη οργανωτικά ζητήματα, αλλά και στις ίδιες τις Οργανώσεις Βάσεις που αποφασίζουν για όλα τα ζητήματα. Κι εδώ εφαρμόζεται το ίδιο μοτίβο με τις πολιτικές θέσεις **Συνύπαρξη ΠΑΣΟΚ και ΣΥΝ με ίσους όρους σ' έναν ενιαίο συνασπισμό εξουσίας.**

Η διεύθυνση θα ολοκληρωνόταν με την προώθηση του Γ. Παπανδρέου σα διαδόχου και ενός πανίσχυρου Λαλιώτη στη θέση του γραμματέα του ΠΑΣΟΚ. Οι προτάσεις όμως για εκλογή του γραμματέα της Κ.Ε. από το συνέδριο και του προέδρου από το κόμμα δεν συμπεριλήφθηκαν στις οργανωτικές αλλαγές. Αυτές δεν μπήκαν στο κείμενο γιατί αφενός ο Σημίτης δεν ήθελε να δηλώσει ανοιχτά την υποστήριξή του, αφετέρου ο Γ. Παπανδρέου έπρεπε να αναλάβει τον ηγετικό ρόλο του ρηξικέλευθου ανανεωτικού στελέχους και να εισπράξει τους καρπούς της παρέμβασής του. Ωστόσο προβλέπεται η ενίσχυση των εξουσιών του γραμματέα στο προτεινόμενο σχέδιο, μία αλλαγή που παραπέμπει και σε αλλαγή του τρόπου εκλογής του.

Η άμεση εκλογή του γραμματέα από το συνέδριο και του προέδρου από το κόμμα σημαίνει αυτόματα αποκεφαλισμό όλων των ισχυρών στελεχών που ελέγχουν τους περίφημους κομματικούς μηχανισμούς. Ο γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής ο οποίος μάλιστα θα έχει υπερενισχυμένες εξουσίες δεν θα εκλέγεται από την ίδια την Κ.Ε. αλλά από ένα συνέδριο όπου οι συσχετισμοί θα είναι τελείως διαφορετικοί, και δεν θα χρειάζεται να λογοδοτεί για τις αποφάσεις του σε άλλο ανώτερο όργανο, εκτός από το συνέδριο που τον εκλέγει. Αυτό το φαινόμενο γίνεται πιο καθαρό στην περίπτωση της εκλογής του προέδρου. Εκεί καταργείται ουσιαστικά το ίδιο το συνέδριο και μεταφέρεται η απόφαση για την ηγεσία του κόμματος σε μία πελώρια μέγανη που ένα αρκετά μεγάλο μέρος της είναι άσχετο τελείως από την πολιτική και από το ΠΑΣΟΚ, έξω και μακριά από οποιοδήποτε πολιτικές θέσεις και πάλη γραμμών, και η οποία μπορεί να επηρεασθεί και να ελεγχθεί από τα ΜΜΕ, δηλαδή τη γενική πολιτική ατμόσφαιρα. Επίσης είναι πιο εύκολο αυτή η μάχη να ελεγχθεί με κεντρικό μαζικό ρουσφέτι της κεντρικής πολιτικής μηχανής. Αυτή η "άμεση δημοκρατία" σε συνδυασμό με το γεγο-

νός ότι θα έχουν τη δυνατότητα με τις αλλαγές του καταστατικού να ψηφίζουν και όλα τα κνιτοειδή για πρόεδρο ενός κόμματος στο οποίο δεν είναι μέλη (!), είναι στην ουσία της το τέλειο, το απόλυτο πολιτικό πραξικόπημα.

Τις επίμαχες αυτές προτάσεις τις έκανε ο ίδιος ο Γ. Παπανδρέου, αλλά απομονώθηκε μέσα στο Ε.Γ. που τέθηκαν για πρώτη φορά. Το έδαφος είχε είδη προετοιμάσει ο Πάγκαλος όταν είχε πει ότι αν εκλεγεί ο Γ. Παπανδρέου για πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ, ο ίδιος θα αποχωρήσει από το κόμμα. Τότε κανένας δεν βγήκε να υπερασπιστεί το όνομα του Γ. Παπανδρέου. Λίγες μέρες μετά ο Βενιζέλος επιτέθηκε σε Γ. Παπανδρέου και Κ. Σκανδαλίδη με δήλωση του ενάντια στις αλλαγές του καταστατικού που τις χαρακτήρισε: "ένα είδος εσωκομματικής δημιουργίας" που "ενισχύει αντί να μειώνει το ρόλο των διαφόρων μηχανισμών" (Ελευθεροτυπία, 22/8/2001).

Ο Θ. Πάγκαλος όμως που έχει τρελές φιλοδοξίες και πιστεύει ηλιθίως ότι ήρθε η ώρα να διεκδικήσει με αξιώσεις ο ίδιος μια ηγετική θέση, κράτησε μία θετική στάση απέναντι στις προτάσεις του Γ. Παπανδρέου ενισχύοντας ουσιαστικά τη θέση του τελευταίου. Με αυτές τις προθέσεις πήγε και στο δαίπνο που έδωσε ο Γ. Παπανδρέου για τους βουλευτές (όπου πιθανά έλαβε κάποιες υποσχέσεις). Αυτή η στάση του διέσπασε και αποδυνάμωσε τον λεγόμενο "τρίτο πόλο", που δέχτηκε το τελικό χτύπημα όταν οι Ευάγγελος Βενιζέλος και Θεόδωρος Πάγκαλος έστειλαν τους ανθρώπους τους, τον Στέλιο Αγγελούδη και τη Σταυρούλα Δήμου αντίστοιχα σε σύσκεψη του εκσυγχρονιστικού μπλοκ για τον καθορισμό ενιαίας παρουσίας στο Συνέδριο, τη στιγμή που οι "εκσυγχρονιστές" υποστηρίζουν τη λύση Γ. Παπανδρέ-

ου. Έτσι από τον "τρίτο πόλο" απέμεινε μόνη της η Β. Παπανδρέου η οποία αναγκάστηκε και αυτή τελικά να στείλει τον εκπρόσωπό της στους "εκσυγχρονιστές".

Το Ε.Γ. τελικά από την πίεση του Βενιζέλου και της Β. Παπανδρέου απέρριψε στο σύνολό τους τις αλλαγές στο καταστατικό, και μαζί με αυτές και την πρόταση Σημίτη για διεύθυνση του ίδιου οργάνου με τέσσερα επιπλέον μέλη που θα του επέτρεπε να αποκτήσει τον έλεγχο σ' αυτό το όργανο. Ο Γ. Παπανδρέου έδωσε μάχη στο Ε.Γ. με αποτέλεσμα να αποσπάσει απόφαση για να συζητηθούν οι αλλαγές στο καταστατικό σε μια οργανωτική συνδιάσκεψη το 2002, δηλαδή πριν το 2004, ενώ ο ίδιος αφήνει μέχρι σήμερα ανοιχτό το ενδεχόμενο να εισηγηθεί τις αλλαγές στο συνέδριο. Παρόμοια είναι και η τοποθέτηση του Σημίτη ο οποίος διευκρίνισε ότι "οποιοι μεταβολές στο καταστατικό απαιτούνται άμεσα θα συζητηθούν στο πλαίσιο των θέσεων του κόμματος".

Οι Λαλιώτης-Σημίτης απέφυγαν να στηρίξουν τον Γ. Παπανδρέου στη συνεδρίαση του Ε.Γ. για να μην εκθεθούν, και ο ίδιος ο Λαλιώτης είπε ότι οι καταστατικές αλλαγές πρέπει να συζητηθούν αργότερα. Όπως αναφέραμε πιο πάνω πρέπει να εμφανίσουν τον Γ. Παπανδρέου όχι σα μέρος του παλιού κομματικού καθεστώτος, αλλά σαν "ανανεωτή" και σαν τέτοιος πρέπει βασικά να προωθηθεί στη ριζόμενη στη νέα γενιά των "εκσυγχρονιστών", και μάλιστα των δυτικόφιλων. Αυτό φάνηκε καθαρά στη συνεδρίαση της Κ.Ε. όπου οι "εκσυγχρονιστές" που έχουν ισχυρή αντιπροσώπευση (Παπαντωνίου, Πρωτόπαπας, Δρυς κ.ά.), στηρίζαν τον Γ. Παπανδρέου, μιλώντας για "λενινιστική δομή" στο σημερινό κόμμα η οποία πρέπει να αλλάξει. Ο Γ. Παπανδρέου επανέλαβε και στην Κ.Ε. τις θέσεις του για ένα "νέο πρότυπο κόμματος δημοκρατικών αλλαγών", ζητώντας δέσμευση για οργανωτικές τομές μέσα στο 2002.

Δήλωσε ότι στο ΠΑΣΟΚ υπάρχουν μηχανισμοί "που θέλουν να διατηρήσουν μικροκομματικά προνόμια", πλάσφροντας στους εκσυγχρονιστές την εικόνα εκείνου που πολεμά τους "κερακλοκένταυρους". Στο μεταξύ ξεθάρρεψε και ο Τσοχατζόπουλος ο οποίος μέσω του συνεργάτη του Κοτσακά στήριξε επίσης τον Γ. Παπανδρέου. Προηγούμενα είχε δηλώσει ότι θεωρεί "αδιανόητο να μην υπάρξει συζήτηση εδώ και στο συνέδριο για τις αλλαγές στο καταστατικό, που θα δώσουν μια νέα οργανωτική δομή στο κόμμα". Πρέπει εδώ να σημειωθεί ότι η ενδιάμεση πρόταση για επαναφορά των οργανωτικών αλλαγών σε μια συνδιάσκεψη έγινε επίσης από άνθρωπο του Τσοχατζόπουλου, τον Παλουτσή.

Παρά το γεγονός ότι άλλαξε σ' ένα σημαντικό βαθμό το αρνητικό κλίμα για τον Γ. Παπανδρέου, δεν ανατράπηκε η προηγούμενη απόφαση του Ε.Γ. και η Κ.Ε. συμφώνησε να μη ληφθούν αποφάσεις για τις οργανωτικές αλλαγές στο συνέδριο. Όμως ο Γ. Παπανδρέου δηλώνει ευθαρσώς ότι πέρα από οποιοδήποτε αποφάσεις θα βάλει τις προτάσεις του στο συνέδριο. Μάλιστα το *Βήμα της Κυριακής* του αφιερώνει το κεντρικό άρθρό του ενώ στη στήλη του εκδότη τον παρουσιάζει σαν τη νέα ελπίδα της κυβέρνησης και του δίνει ολόπλευρη υποστήριξη. Είχαμε γράψει σε προηγούμενο φύλλο πως ο Γ. Παπανδρέου προωθείται μέσα από μία σταδιακή φθορά του Σημίτη, και πως ανέλαβε την προβολή του το συγκρότημα Λαμπράκη. Αυτή τη στιγμή ο Γ. Παπανδρέου διαθέτει όχι μόνο τη στήριξη των "εκσυγχρονιστών", αλλά και την πιο βασική εφημερίδα της δυτικόφιλης αστικής τάξης. Ένα σενάριο μάλιστα που παίζεται ενόψει του συνεδρίου είναι ότι ο Σημίτης μπορεί να εκλεγεί με χαμηλότερο ποσοστό από αυτό που είχε στο προηγούμενο συνέδριο γεγονός το οποίο αυτόματα θα προβάλλει την ανάγκη της διαδοχής. Είναι πιθανό να μεθοδεύσει ο Σημίτης ένα τέτοιο αποτέλεσμα, ώστε να διασφαλιστεί ότι η οργανωτική συνδιάσκεψη που θα ακολουθήσει θα αναδείξει τον Γ. Παπανδρέου, δηλαδή τον πρωθυπουργό της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ.

Όλα παραμένουν ανοιχτά και η μάχη θα κριθεί έως την τελευταία στιγμή.

Είναι να απορεί κανείς βέβαια, πως μπορεί ο Γ. Παπανδρέου να πείθει ότι εκφράζει οποιοδήποτε ανανεωτικό ρεύμα τη στιγμή που στο μόνο πεδίο που έχει δοκιμαστεί ως τώρα, στο Υπουργείο Εξωτερικών έχει στήσει ένα μηχανισμό μυστικο-συμβούλων, ίντριγκας και παρασκηνίου, ανάλογου με αυτόν της τσαρικής αυλής. Σ' όλες τις επιλογές της κλίμας Σημίτη-Λαλιώτη, σ' όλες τις εκκαθαρίσεις υπουργών, σ' όλα τα πραξικοπήματα που έχουν στήσει, ήταν μέσα. Η απάντηση βρίσκεται στο γεγονός ότι ο Γ. Παπανδρέου έχει παραμείνει στο απυρόβλητο από όλα τα κόμματα που η ηγεσία

Τι σημαίνει η "κεντροαριστερά" στη Γερμανία

Το σχέδιο Σημίτη για σχηματισμό ευρύτερου "κεντροαριστερού" κυβερνητικού κόμματος, δηλαδή τη διάβρωση του μηχανισμού του από πρώην μέλη του ψευτοΚΚΕ που το παίζουν τώρα δημοκράτες, βρήκε εφαρμογή στο πολιτικό σκηνικό της Γερμανίας.

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του κρατιδίου του Βερολίνου όπου "οι σοσιαλδημοκράτες δεν αποκλείουν πλέον τη σύμπληξη κυβερνητικού συνασπισμού μετά τις εκλογές με το Κόμμα του Δημοκρατικού Σοσιαλισμού (PDS), τη διάδοχο οργάνωση του κατά το 1989 αυτοδιαλυθέντος Κομμουνιστικού Κόμματος της Ανατολικής Γερμανίας" (Βήμα, 8-7). Το ύποπτο δίδυμο Φίσερ-Σρέντερ ετοιμάζεται λοιπόν να φέρει στην εξουσία ξανά τα νεοναζιστικά κτήνη που για δεκαετίες καταπίεζαν βάνουσα το λαό της Αν. Γερμανίας. Η απόφαση των σοσιαλδημοκρατών αποδεικνύεται ακόμη πιο ύποπτη τη στιγμή που το PDS αρνείται να ζητήσει συγνώμη για τα εγκλήματα που διέπραξε. Για παράδειγμα, το 80% των μελών του αρνούνται να ζητήσουν συγνώμη από τα θύματα του τείχους που πυροβολήθηκαν με εντολή του σοσιαλφασιστικού καθεστώτος ενώ η μόνη αυτοκριτική του κόμματος για το θέμα περικλείεται στην παρακάτω φράση που λέει ότι "το Τείχος ήταν αντιδημοκρατικό και αντισοσιαλιστικό". Στην προσπάθεια να σώσει το κύρος του ο αρχηγός του κόμματος Γκρέγκορ Γκίζι, ο αγαπημένος των γερμανικών ΜΜΕ, δήλωσε πως συγνώμη μπορούν να ζητήσουν μόνο άτομα.

Έτσι, η γερμανική σοσιαλδημοκρατία, αντί να συνεργαστεί με τους χριστιανοδημοκράτες, δίνει χέρι βοήθειας στους φαιοκόκκινους και τους ξαναπροσφέρει την εξουσία.

Η Lukoil αρπάζει τα ΕΛΠΕ

ΟΧΙ Η ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Ο Σπύρος Λάτσης "βαποράκι"

Μετά από μια μεγάλη περίοδο όπου το ρωσόδουλο μπλοκ Μεξουσίας κατέστρεψε ένα μεγάλο μέρος των παραγωγικών δυνάμεων της χώρας κλείνοντας εργοστάσια που ανήκαν σε δυτικόφιλους αστούς, τώρα πια, έχοντας σταθεροποιηθεί στην εξουσία, αλλάζει αυτή την παλιά ταχτική του με άλλη που αντιστοιχεί σε αυτήν ακριβώς την κατάληψη της εξουσίας. Τώρα περνά ορμητικά στη δημιουργία της νέας αστικής τάξης που έχει δεμένα τα οικονομικά της συμφέροντα με τη Ρωσία. Αυτό γίνεται είτε δίνοντας σε ρωσόφιλους κρατικές επιχειρήσεις, είτε δίνοντάς τους μεγάλα κρατικά έργα ή κρατικές προμήθειες, είτε δίνοντας σε έλληνες αστούς προσβάσεις στην αγορά των σοσιαλφασιστικών χωρών. Οι κρατικές επιχειρήσεις και τα μεγάλα έργα δίνονται στον πράκτορα της ΚGB Κόκκαλη ή σε συμμάχους του -χαρακτηριστικό παράδειγμα ο Μυτιληναίος ή ο Λιακουνάκος-είτε σε κάποια ρώσικη εταιρεία σε συμμαχία μ' έναν έλληνα μεγαλοαστό -χαρακτηριστικό παράδειγμα το φυσικό αέριο με τον Κοπελούζο και την Gazprom, αλλά και τώρα τελευταία με εξαγορά του 30% των ΕΛΠΕ, από τη ρώσικη Lukoil μέσω της Πετρόλα. Αυτή η τελευταία συμμαχία είναι ιδιαίτερα σημαντική όχι μόνο σαν μια οικονομική συμμαχία μεταξύ μιας ελληνικής και μιας ρώσικης εταιρείας, αλλά διότι η Πετρόλα είναι μια ειδική περίπτωση για την οποία έχουμε αναφερθεί πολλές φορές στο πρόσφατο παρελθόν.

ΟΙ ΑΓΟΡΑΣΤΕΣ ΚΑΙ Η ΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Όταν ξεκίνησε η διαδικασία ιδιωτικοποίησης των ΕΛΠΕ με την πρόσκληση για την εκδήλωση ενδιαφέροντος και την κατάθεση μη δεσμευτικών προσφορών, σύμφωνα με άρθρο του Επενδυτή, 25-26/8/2001, «η μοναδική επιχείρηση που δήλωσε επίσημα ότι ενδιαφέρεται επίσημα ήταν η αυστριακή OMV με την οποία συνεργάζονται ήδη τα ΕΛΠΕ σε ερευνητικά προγράμματα στην Αλβανία. Πιθανό επίσης θεωρείται το ενδιαφέρον της ολλανδικής MOL και της πολωνικής PKN Orlen. Είναι γεγονός ότι οι επιχειρήσεις της κεντροανατολικής Ευρώπης, ειδικότερα η αυστριακή OMV, έχουν ένα στρατηγικό προβάδισμα, αφού από παλιά έχουν συσχετιστεί με τη στρατηγική των ΕΛΠΕ και μάλιστα προ μηνών είχε αναζητηθεί πλαίσιο συμφωνίας. Συγκεκριμένα δύο είναι οι βασικοί στρατηγικοί στόχοι των ΕΛΠΕ. Πρώτον, να διεισδύσουν στο χώρο της κεντρικής και ανατολικής Ευρώπης (Τσεχία, Αυστρία, Ουγγαρία, Πολωνία κλπ)... και δεύτερον να αποκτήσουν δικά τους αποθέματα υδρογονανθράκων που να φτάσουν στη δεκαετία τα 100.000 βαρέλια την ημέρα...». Για την επίτευξη και των δύο αυτών στρατηγικών στόχων που περιγράφονται με ψιλά γράμματα στη σχετική προκήρυξη και για τους οποίους έκανε δηλώσεις πρόσφατα ο πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος του ομίλου Ελ. Τζέλλας, η συμμαχία με μία από τις πετρελαϊκές επιχειρήσεις της ανατολικής Ευρώπης θεωρείται απαραίτητη. Όπως περιγράφει το σχετικό άρθρο του Επενδυτή: «Από την άλλη μεριά, η πιθανότητα πώλησης σε ρώσικη εταιρεία (έχει αναφερθεί ενδιαφέρον από την Lukoil) δεν θεωρείται επιθυμητή, αφού

σε αυτήν την περίπτωση η ενεργειακή εξάρτηση της χώρας από τη Μόσχα, με την οποία είμαστε πλήρως συνδεδεμένοι στον τομέα του φυσικού αερίου, θα είναι απόλυτη... η ΠΕΤΡΟΛΑ θεωρείται απίθανο να δείξει ενδιαφέρον, εκτός αν ο όμιλος Λάτσης συνεργαστεί με τη γερμανική εταιρεία RWE, με την οποία έχει ήδη συμφωνία στον τομέα της ηλεκτροπαραγωγής» (στο ίδιο, οι υπογραμμίσεις δικές μας). Η ανακοίνωση του Χριστοδουλάκη για το ξεκίνημα της διαδικασίας πώλησης των ΕΛΠΕ και η κατάθεση σχετικής τροπολογίας στη Βουλή, προκάλεσε τις αντιδράσεις των εργαζομένων οι οποίοι υποστήριξαν ότι οι Παπαντωνίου-Χριστοδουλάκης "ξεπουλάνε" την επιχείρηση αφού όπως αναφέρουν σε ανακοίνωσή τους "το

ελληνικό Δημόσιο θα εισπράξει από την πώληση ό,τι θα εισέπραττε από φόρους και μερίσματα σε 3-4 χρόνια". Στρέφονται ενάντια στην τροπολογία που προβλέπει ότι «μειώνεται η απαραίτητη συμμετοχή του ελληνικού Δημοσίου στο μετοχικό κεφάλαιο της εταιρείας από 75% σε 35%», ενώ "σύμφωνα με το νόμο 2768/99 η απαραίτητη συμμετοχή του Δημοσίου πρέπει να είναι 51%", και επιπλέον "η συμμετοχή του δημοσίου θα περιοριστεί σε ποσοστό 23,7%, αφού η τροπολογία αναφέρει ότι στο ποσοστό 35% συνυπολογίζονται οι μετοχές που κατέχονται από την εταιρεία ΔΕΚΑ Α.Ε. (ποσοστό 1,7%) και από την εταιρεία Hellenic Finance III (9,6%)". Η τελευταία "Finance έχει το δικαίωμα από το 2005 να πουλήσει τις μετοχές της". Σύμφωνα με αυτά τα στοιχεία το ελληνικό Δημόσιο χάνει το management και μετατρέπεται σ' έναν ασήμαντο μέτοχο. Οι εργαζόμενοι αναφέρονται επίσης "στην παράδοση σε ιδιώτη των χιλιάδων στρεμμάτων ελληνικής γης και υφαλοκρηπίδας που έχουν τα Ελληνικά Πετρέλαια, καθώς και τα δικαιώματα για έρευνα και εκμετάλλευση πετρελαίου» (στο ίδιο). Οι εργαζόμενοι ξεκίνησαν εξαήμερη απεργία η οποία και έληγε στις 23 Αυγούστου ημέρα που θα ψηφιζόταν στη Βουλή η τροπολογία για την πώληση των ΕΛΠΕ, πράγμα το οποίο και έγινε. Θα περίμενε κατά συνέπεια κανείς και με βάση την παραπάνω ανακοίνωση, ότι ο αγώνας για τη μη ιδιωτικοποίηση των ΕΛΠΕ θα συνεχιζόταν πιο έντονα. Όμως παράδοξως όμως το ΔΣ των εργαζομένων αποφάσισε να αναστείλει τις κινητοποιήσεις. Είναι χαρακτηρι-

στική η στάση του Ριζοσπάστη ο οποίος όλες τις προηγούμενες μέρες ξεσπάθωνε "για το ξεπούλημα του εθνικού πλούτου στους καπιταλιστές ντόπιους και ξένους": «Στην απόφαση να αναστείλει τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων, ύστερα από την ψήφιση της τροπολογίας ξεπουλήματος των ΕΛΠΕ, κατέληξε χτες το βράδυ η διοίκηση της Ομοσπονδίας εργαζομένων στα Πετρελαιοειδή. Τα όργανα της Ομοσπονδίας θα συνεδριάσουν τις επόμενες μέρες για να αποφασίσουν το τρόπο συνέχισης του αγώνα ενάντια στο ξεπούλημα των ΕΛΠΕ. Η απόφαση πάρθηκε κατά πλειοψηφία (Ριζοσπάστης, 23-8). Έτσι απλά!

Τι έγινε και ξαφνικά έπεσαν όλοι οι τόνοι; Η απάντηση δόθηκε τις επόμενες μέρες και συγκεκριμένα στις 27 του Αυγούστου: «Όπως ανακοινώθηκε χτες το απόγευμα -μετά τη λήξη της προθεσμίας για την υποβολή εκδήλωσης μη δεσμευτικού ενδιαφέροντος- από τους χρηματοοικονομικούς συμβούλους Εθνική, ΕΤΕΒΑ και UBS Warburg, το ενδιαφέρον τους έσπευσαν να δηλώσουν, ανταποκρινόμενες στην προσφορά της κυβέρνησης, ο όμιλος Λάτσης σε συνεργασία με τη ρωσική Lukoil, η αυστριακή OMV και η επίσης ρωσική Yucos Oil Company. Με βάση τη σχετική κοινή ανακοίνωση της Lukoil και του ομίλου Λάτσης, υποβλήθηκε κοινή εκδήλωση ενδιαφέροντος σε αναλογία 1/3 και 2/3, αντίστοιχα, για την αγορά από το ελληνικό δημόσιο ποσοστού 30% του μετοχικού κεφαλαίου της εταιρείας ΕΛΠΕ ΑΕ. Σύμφωνα με την ταυτότητα της Lukoil, που πε-

ριλαμβάνεται στη σχετική ανακοίνωση, πρόκειται για τη μεγαλύτερη εταιρία παραγωγής πετρελαίου στη Ρωσία με κύκλο εργασιών που ανήλθε σε 13 δισ. δολάρια το 2000 και κέρδη προ φόρων 3,9 δισ. δολάρια. Η εταιρία δραστηριοποιείται σε 25 χώρες, είναι εισηγμένη στο Χρηματιστήριο της Μόσχας και προγραμματίζει την εισαγωγή της στο Χρηματιστήριο του Λονδίνου (Ριζοσπάστης, 28-8, οι υπογραμμίσεις δικές μας). Τα πράγματα θα ήταν ακριβώς όπως τα περιγράφει ο Ριζοσπάστης, αν η εφημερίδα του Κρεμλίνου δεν έκανε μια καίρια αντιστροφή. Στην κοινή εκδήλωση ενδιαφέροντος είναι η Lukoil που έχει τα 2/3, και όχι ο Λάτσης, ο οποίος έχει το 1/3. Τα ΕΛΠΕ τα παίρνει η Ρωσία και όχι ο Λάτσης.

Δύο ρώσικες και μία αυστριακή εταιρεία λοιπόν υπέβαλαν προσφορές για την αγορά του 30% των ΕΛΠΕ. Ποιος μπορεί να αμφιβάλλει για το ποιος θα είναι ο αγοραστής;

Η ΠΕΤΡΟΛΑ ΚΑΙ Ο ΛΑΤΣΗΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΤΟ "ΒΑΠΟΡΑΚΙ"

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΩΣΗ ΤΩΝ ΕΛΠΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΡΩΣΟΥΣ

Όπως φαίνεται και από το αρχικό απόσπασμα από τον Επενδυτή, η πώληση των ΕΛΠΕ κατευθείαν στη ρωσική Lukoil θα ξεσήκωνε ιδιαίτερα μεγάλες αντιδράσεις, αφού η ενεργειακή εξάρτηση από τη Ρωσία, με δεδομένη την ενεργειακή εξάρτηση αρκετών μεγάλων ελληνικών επιχειρήσεων από το ρωσικό φυσικό αέριο, θα είναι απόλυτη. Μπορεί οι χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης να προμηθεύονται φυσικό αέριο από τη Ρωσία, αλλά έχουν και σε ένα μεγάλο βαθμό αναπτύξει την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας και από άλλες πηγές, όπως είναι η πυρηνική ενέργεια, ενώ έχουν πολυμερείς πηγές προμήθειας πετρελαίου. Στην Ελλάδα, που το ρωσόδουλο μπλοκ κατέχει το μεγαλύτερο μέρος της εξουσίας το σπάσιμο του κρατικού μονοπωλίου σε διάφορους τομείς της οικονομίας συνοδεύεται πάντα από την όλο και μεγαλύτερη εξάρτηση της χώρας ενεργειακά από την Ρωσία. Είναι χαρακτηριστικό το παράδειγμα της επικείμενης απελευθέρωσης της παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, όπου όσοι ιδιώτες την παράγουν θα χρησιμοποιούν σαν καύσιμο ρωσικό φυσικό αέριο.

Έτσι λοιπόν η συμμαχία με κάποιον έλληνα ιδιώτη ήταν από αυτήν την άποψη αναγκαία για την Lukoil. Αυτή λοιπόν συμμαχία με τον όμιλο Λάτσης, ο οποίος θέλει να συμμετέχει επίσης με ρώ-

Η θέση των ΕΛΠΕ στη αγορά

Τα ΕΛΠΕ διαθέτουν δύο διυλιστήρια. Αυτό του Ασπροπύργου με δυναμικότητα 7,2 εκατ. τόνους το χρόνο και αυτό της Θεσσαλονίκης με δυναμικότητα 3,3 εκατ. τόνους το οποίο αποτελεί τον πυρήνα για το μοναδικό ολοκληρωμένο πετροχημικό συγκρότημα της χώρας. Έτσι τα ΕΛΠΕ κατέχουν το 50% της διυλιστικής ικανότητας της χώρας στον τομέα της εμπορίας, η θυγατρική των ΕΛΠΕ εμπορική εταιρεία ΕΚΟ-ΕΛΔΑ κατέχει μερίδιο περίπου 28% της ελληνικής αγοράς, ενώ διατηρεί μικρή παρουσία στην Αλβανία και στη Γεωργία.

Ακόμη η θυγατρική των ΕΛΠΕ Asprofos είναι η μεγαλύτερη μελετητική και τεχνική εταιρεία στον ενεργειακό τομέα.

Τα Ελληνικά Πετρέλαια, συμμετέχουν με ποσοστό 35% στην ΔΕΠΑ που αυτή τη στιγμή αποτελεί το μονοπώλιο στην αγορά του φυσικού αερίου, ενώ βρίσκονται στους πρώτους της λίστας για την έκδοση αδειών εγκατάστασης και λειτουργίας δύο σταθμών ηλεκτροπαραγωγής. Επιπλέον διαθέτουν εκ του νόμου δικαίωμα επαναγοράς ποσοστού μέχρι και 80% της ΔΕΠΑ. Η συγκυρία της ιδιωτικοποίησης, ενός πλήρους καθετοποιημένου ενεργειακού ομίλου, όπως είναι τα ΕΛΠΕ, το χρονικό διάστημα που η αγορά του ηλεκτρισμού άνοιξε τις πύλες της για να υποδεχθεί ιδιώτες επενδυτές και η αγορά του φυσικού αερίου βαίνει ολοταχώς αναπτυσσόμενη, αναμένεται να στιγματίσει το νέο πλαίσιο του ενεργειακού τομέα.

Ο όμιλος που θα επιλεγεί τελικά για την εξαγορά μετοχικού πακέτου των ΕΛΠΕ, θα έχει πετύχει ταυτοχρόνως σημαντικά μερίδια στον τομέα του φυσικού αερίου και προβάδισμα στον τομέα της ηλεκτροπαραγωγής.

Σύμφωνα με τα οικονομικά αποτελέσματα του πρώτου εξαμήνου του 2001, που ανακοινώθηκαν μόλις την προηγούμενη βδομάδα, τα κέρδη προ φόρων της εταιρείας ανήλθαν σε 22,5 δισ. δρχ., η παραγωγή των δυο διυλιστηρίων, Θεσσαλονίκης και Ασπροπύργου, έφτασε τους 5,1 εκατ. τόνους, ενώ η εταιρία βρίσκεται εδώ και αρκετά χρόνια στην πρώτη θέση του πίνακα των κερδοφόρων βιομηχανιών.

ΛΟΥΤΡΑ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ

Το πρώτο ρατσιστικό πογκρόμ...και με προεδρική έγκριση

Ο διαγωγμός 150 Αλβανών μεταναστών και 15 μεταναστών άλλης εθνικότητας από το χωριό Λουτρά της Μυτιλήνης σε αντίποινα για τον ξυλοδαρμό κατοίκων του χωριού από Αλβανούς κατά τη διάρκεια συμπλοκής σε νυχτερινό μπαρ της περιοχής μας εισάγει σε μια νέα εποχή και σηματοδοτεί το πέρασμα από την ξеноφοβία στο ρατσισμό.

Στα τέλη Ιούλη μια ομάδα 7-8 Αλβανών επιτέθηκε σε νυχτερινό κέντρο στη Μυτιλήνη τραυματίζοντας 5 Έλληνες από τους οποίους ο ένας σοβαρά. Συνελήφθησαν 4 Αλβανοί και παραπέμφθηκαν με τις κατηγορίες της σύστασης συμμορίας, οπλοκατοχής, οπλοχρησίας, απειλής, εξύβρισης και πρόκλησης επικίνδυνων σωματικών βλαβών. Κατά τη διάρκεια της προσαγωγής τους προπηλακίστηκαν από ομάδα αγανακτισμένων, όπως και όποιος άλλος ξένος προσερχόταν στο δικαστήριο για οποιοδήποτε λόγο. Στις 2 Αυγούστου κάτω από δρακόντεια μέτρα τους επιβλήθηκε ποινή 37 μηνών με αναστολή και άμεση απέλαση. Η απόφαση προκάλεσε την οργή δεκάδων πολιτών που την θεώρησαν σαν "ατιμωρησία" και οι οποίοι πολιορκήσαν το δικαστήριο μέχρι αργά το απόγευμα για να τους λυντσάρουν καθώς θα έφευγαν. Όταν λύθηκε η πολιορκία οι κρατούμενοι μεταφέρθηκαν από την αστυνομία.

Όμως στα Λουτρά, πέντε χιλιόμετρα χιλιόμετρα έξω από τη Μυτιλήνη, από το χωριό δηλ. που κατάγονταν τα θύματα, αλλά και ένας από τους 4 Αλβανούς η κατά-

σταση ήταν έκρυθμη. Με "λαϊκή συνέλευση" οι κάτοικοι χαρακτήρισαν ανεπιθύμητους όλους τους Αλβανούς δίνοντας τους τελεσίγραφο να αποχωρήσουν μέχρι την Κυριακή 5 Αυγούστου, όπως και έγινε. Όλα αυτά συνέβησαν σε ένα νησί και σε ένα χωριό που όπως λέγεται χαρακτηρίζεται από "αριστερές παραδόσεις".

Ο δήμαρχος Μυτιλήνης Θανάσης Γιάκαλης εκλέχτηκε με την υποστήριξη του ψευτοΚΚΕ και πρόεδρος του Τοπικού Συμβουλίου Λουτρών είναι "το προβεβλημένο, δυναμικό και με λαϊκή απήχηση στέλεχος" του ψευτοΚΚΕ Βασίλης Μαμώλης. Ο τελευταίος σύμφωνα με την τοπική εφημερίδα *Αιολικά Νέα* πρωταγωνίστησε στο διαγωγμό των μεταναστών. Γράφει η *Ελευθεροτυπία*, 3/8: "Ο κόσμος είναι αποφασισμένος για όλα, είπε ο κ. Μαμώλης. Είναι φανερό πως δεν μπορούμε πλέον να συνυπάρξουμε με τους Αλβανούς στο χωριό. Ανέλαβα να ηρεμήσω τους κατοίκους και τους πρότεινα να δώσουμε ένα περιθώριο μέχρι την Κυριακή για να φύγουν. Μάλιστα ενημέρωσα κάποιους Αλβανούς που βρίσκονταν στα καφενεία του χωριού ότι πρέπει να φύγουν. Αυτοί μου είπαν ότι καταλαβαίνουν πως όπως έχει γίνει η κατάσταση δεν μπορούν να μείνουν".

Στις 4/8 μετά τη δημοσιότητα που πήρε το θέμα ο Ριζοσπάστης γράφει ότι το στέλεχος του "δεν συμπεριφέρθηκε καθόλου καλά" και πως "όντας κομμουνιστής, δε διακατέχεται από τέτοια αισθήματα και καλό είναι να δείχνει αυτοσυγκράτηση, αγκώμη και όταν βρίσκεται αντιμέτωπος με απεχθή φαινόμενα. Και κυρίως, να μη γε-

νικεύει, στη βάση του "πας Αλβανός βάρβαρος". Θεωρούμε βέβαιο ότι η παραπάνω ενέργεια του θα αποτελέσει μια ατυχή παρένθεση" αλλά και αυτή τη "μεμονωμένη θα πρέπει να την καυτηριάσουμε". Λίγο μετά όμως ο Ριζοσπάστης θα στραφεί ενάντια στα ΜΜΕ που εξογκώνουν τα γεγονότα και χειροτερεύουν το κλίμα. Στις 8 Αυγούστου δημοσιεύεται τόσο η απόφαση της Νομαρχιακής Επιτροπής Λέσβου του ψευτοΚΚΕ όσο και η ανακοίνωση του Τοπικού Συμβουλίου Λουτρών. Η μεν πρώτη κρατάει την "κομματική γραμμή" λέγοντας "δικαιολογημένη η οργή των κατοίκων... αλλά απαράδεκτο "να φύγουν όλοι" κτλ., ενώ η δεύτερη υπερασπίζεται την απόφαση του διαγωγμού με το αιτιολογικό ότι συμφώνησαν στο αίτημα των κατοίκων του χωριού να απομακρυνθούν οι Αλβανοί για να αποφευχθούν τα χειρότερα, αλλά αυτή η συμφωνία "δεν αποτελεί πάγια θέση για μη εγκατάσταση αλλοδαπών στο χωριό". Παραδέχεται ότι την πλήρωσαν και φιλήσυχοι Αλβανοί, αλλά αυτό ουσιαστικά το ανατρέπει με το επιχείρημα ότι και ένας από αυτούς που πήραν μέρος στην επίθεση ήταν "οικογενειάρχης και φιλήσυχος". Στις 11/8 στην ίδια εφημερίδα η απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου Μυτιλήνης (με πλειοψηφία κνίτες) εκτιμά ότι ο Μαμώλης και το τοπικό συμβούλιο Λουτρών έδρασαν αποτρεπτικά αν και ήταν λανθασμένη η στάση τους να απομακρυνθούν όλοι οι Αλβανοί "παρότι κατανοεί ότι έγινε εν μέσω ψυχολογικής και συναισθηματικής φόρτισης". Έτσι τη σημαία του αντιρατσισμού πήρε ο ΣΥΝ αφού οι κνίτες βρέθηκαν "όμηροι του λαϊκού αισθήματος" και απ' ότι φαίνεται κάτω από τη δικιά του ηγεμονία συντάχθηκε ένα κείμενο και μαζεύτηκαν 110 υπογραφές κατοίκων της Μυτιλήνης που καταγγέλλουν το γεγονός με το σύνθημα "η σιωπή είναι συννενοχή" (Αυγή, 28/8).

Ωστόσο στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο ο πρόεδρος της Δημοκρατίας Στεφανόπουλος σε δηλώσεις που έκανε από τη Μυτιλήνη στη γιορτή της Παναγιάς δικαιολόγησε το διαγωγμό των Αλβανών γιατί "δεν ήταν έκφραση ρατσιστικών αισθημάτων, αλλά εκδήλωση μιας αντίδρασης και αγανάκτησης για μια πράξη η οποία θεωρήθηκε ως προσβολή κατά των εντοπίων και της ευγενικής τους συμπεριφοράς" και ότι το ίδιο θα συνέβαινε αν στη θέση των Αλβανών ήταν Έλληνες. **Εδώ όμως ο ΣΥΝ δεν καταδίκασε με ανακοίνωση τις δηλώσεις του Στεφανόπουλου** αλλά μόνο οι Φιλελεύθεροι του Μάνου για να δεχτούν τα πυρά των ΜΜΕ.

Στα γεγονότα των Λουτρών ο ρατσισμός εκδηλώνεται ακριβώς στο διώξιμο όλων των Αλβανών, μια που σύμφωνα με τη "λαϊκή απόφαση" εν δυνάμει σε κάθε φιλήσυχο Αλβανό μπορεί να ενεργοποιηθεί κάθε στιγμή το "γονίδιο του εγκληματία" που κουβαλάει. Η απόφαση αυτή όμως δεν μπορεί να είναι ξεκομμένη από τη γενικότερη πραγματικότητα που επικρατεί στη χώρα και τις συνθήκες κάτω από τις οποίες έζησαν τόσο καιρό οι μετανάστες στα Λουτρά ειδικότερα.

Σε καμιά άλλη χώρα της Ευρώπης δεν

έγινε ανάλογη μαζική, ανεξέλεγκτη, μεθοδευμένη και με σχέδιο εισροή φτηνής εργατικής δύναμης.

Η αστική τάξη συνολικά αποδέχτηκε το σχέδιο των ρωσόδουλων για το δουλεμπόριο μαύρης εργασίας με στόχο να σπάσουν τα μεροκάματα, να διασπαστεί η εργατική τάξη και να αποζημιωθεί η βιομηχανική αστική τάξη για το βιομηχανικό σαμποτάζ κερδίζοντας από το χαμηλό κόστος εργασίας αυτό που έχανε σε καταστροφή των παραγωγικών δυνάμεων. Μια απέραντη μικροαστική μάζα της πόλης και του χωριού μετατράπηκε ταχύτατα σε "δουλοκτήτες" ενώ η παρανομία και η μη απόδοση πολιτικών δικαιωμάτων κατ' αρχήν στους πιο παλιούς μετανάστες δημιούργησε τα τείχη ενός γκέτο. Σήμερα έχουμε φτάσει στο σημείο εκείνο όπου η ρήξη ανάμεσα στα δυο αλληλομισούμενα στρατόπεδα, εκείνο των ελλήνων άνεργων και ανειδίκευτων εργατών και των μεταναστών να μεγαλώνει μέρα με τη μέρα ενώ αναπόφευκτα θα φτάσει, αν δεν έχει ήδη φτάσει, και στα σχολεία.

Στα Λουτρά οι μετανάστες άρχισαν να φτάνουν πριν 10 χρόνια και εργάζονταν κυρίως στο μάζεμα της ελιάς. Μόλις πριν 3 χρόνια έκαναν την πρώτη απεργία Αλβανών στην Ελλάδα για αύξηση στο μεροκάματο και το πέτυχαν. Αυτή ήταν μία από τις λίγες προοδευτικές απεργίες που βοηθούν στην ενότητα των εργατών, ντόπιων και ξένων. Τι συνέβη από τότε; Μπορεί μόνο να υποθέσει κανείς ότι οι λεγόμενες προοδευτικές δυνάμεις που κυριαρχούν πολιτικά στο νησί θα βοήθησαν να φτάσουν τα πράγματα εδώ σήμερα και φυσικά οι ευθύνες δεν πέφτουν στον κάθε απλό κάτοικο του χωριού αλλά στο Τοπικό Συμβούλιο Λουτρών και στη Δημοτική αρχή που ηγεμονεύονται από τους κνίτες. Ο ΣΥΝ δεν μπορεί να είναι αμέτοχος μιας που κι αυτός φαίνεται να διατηρεί σημαντικές δυνάμεις στο νησί.

Τα Λουτρά θα είναι μόνο η αρχή αν δεν σταματήσει το δουλεμπόριο της μαύρης εργασίας, αν έλληνες και ξένοι εργάτες δεν υπερασπισθούν το κατοχυρωμένο κατώτατο μεροκάματο και για τους έλληνες και για τους ξένους εργάτες, και αν δεν αποδοθούν πολιτικά δικαιώματα, πρώτα στους πιο παλιούς μετανάστες. Πρέπει όπου υπάρχουν πυρήνες του νέου εργατικού κινήματος και δημοκράτες να βοηθήσουν τις συνδικαλιστικές δυνάμεις των ξένων εργατών και των μεταναστών να οργανωθούν, να ενωθούν μαζί τους σε κάθε χώρο δουλειάς και να παλέψουν μαζί τους ενάντια στο έγκλημα και το ρατσισμό.

Όμως η βασική προϋπόθεση για όλα αυτά είναι μία: Να σταματήσει αποφασιστικά η είσοδος παράνομων μεταναστών στη χώρα, και ταυτόχρονα η παράνομη απασχόληση. Η πολιτική των "ανοιχτών συνόρων" είναι η βασική πολιτική των ρωσόδουλων που θέλουν με αυτόν τον τρόπο, πάνω απ' όλα, πάνω και από το σπάσιμο του μεροκάματου, να δημιουργήσουν τους όρους ενός διαρκούς εθνοτικού εμφύλιου και συνακόλουθα ενός πολιτικού φασισμού στη χώρα.

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Το καλοκαίρι συνέβη ένα ευτράπελο στη Βουλή με πρωταγωνιστές τους υπουργούς Εξωτερικών και Εθνικής Οικονομίας που αξίζει να αναφέρουμε για να δείξουμε ποιος στα αλήθεια έχει την εξουσία σ' αυτό τον τόπο.

Τελευταία ο Γ. Παπανδρέου πραγματοποίησε ηγετική εμφάνιση στο ΠΑΣΟΚ εν όψει του επερχόμενου συνεδρίου προσκαλώντας τους βουλευτές σε γεύμα το οποίο σημείωσε μεγάλη επιτυχία καθώς ανταποκρίθηκαν οι 48 από τους 52 βουλευτές του θερινού τμήματος της Βουλής. Ο υπουργός Εθνικής Οικονομίας Γ. Παπαντωνίου βρήκε καλή την ιδέα του Γ. Παπανδρέου για να ενισχύσει το κομματικό του προφίλ και κάλεσε κι αυτός τους βουλευτές σε ενημέρωση. Από όσους παρακολούθησαν την ενημέρωση του Παπαντωνίου, υποστηρίχθηκε ότι κατά την εισήγησή του οι παρόντες δεν ξεπέρασαν τους 10-12 και οι περισσότεροι ξέσπασαν εναντίον του (*Καθημερινή*, 26-7). Ο υπουργός, για να αποφύγει την καζούρα, μοίρασε ένα non paper που ανέβαζε τον αριθμό στους 30.

Κατά τα άλλα υποτίθεται ότι ο Παπαντωνίου λύνει και δένει μέσα στην κυβέρνηση, ενώ εισπράττει όλη τη δυσάρεσκεια του λαού για την κατάντια της οικονομίας καθώς και για προνομιακές σχέσεις με το "σατανικό" μεγάλο κεφάλαιο. Στην πραγματικότητα, αυτή η εικόνα έχει κατασκευαστεί από το ρωσόδουλο μέτωπο που αποκεφαλίζει όσους ανθρώπους σε υπεύθυνες θέσεις του αντιστέκονται, λίγο ή πολύ, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Ο Παπαντωνίου δεν είναι ο κύριος υπεύθυνος για τη γραφειοκρατική ελληνική οικονομία, ούτε είναι αυτός που δίνει τις εντολές για το παρασιτικό γιγάντωμα των πραγματικών τσάρων της οικονομίας Κόκκαλη και σία σε βάρος της βιομηχανικής αστικής τάξης που αναπτύσσει δραστηριότητα στην ανοιχτή αγορά.

Χωρίς στήριξη από τον πρωθυπουργό, ο θλιβερός φιλοευρωπαϊός Παπαντωνίου ετοιμάζεται να εγκαταλείψει τον υπουργικό του θώκο μέσα στον Οκτώβρη. Αντίθετα ο ρωσόδουλος Παπανδρέου είναι υποψήφιος για την πρωθυπουργία.

Πως με αφορμή τον Πάσσαρη ΕΚΚΑΘΑΡΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Η “επιχείρηση-φιάσκο” για τη σύλληψη του καταζητούμενου δολοφόνου Πάσσαρη είχε σα συνέπεια μια εκτεταμένη εκκαθάριση στα ηγετικά κλιμάκια της Αστυνομίας. Από την πρώτη στιγμή τα πυρά της ΝΔ στράφηκαν στον αρχηγό της ΕΛ.ΑΣ Γ. Γεωργακόπουλο που έμεινε ακάλυπτος από τον πολιτικό του προϊστάμενο Μ. Χρυσοχοϊδη και οδηγήθηκε σε αναγκαστική παραίτηση. Ο ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ φρόντισαν απλά να δώσουν μια πρωτοφανή ασυλία στον Χρυσοχοϊδη απέχοντας από κάθε κριτική εναντίον του όπως και η ΝΔ.

Ο μόνος που ζήτησε την παραίτηση του ήταν ο εθνικιστής Παπαθεμελής. “Θεωρώ σημαντικό ότι επί των ημερών του σημερινού υπουργού Δημόσιας Τάξης Μιχάλη Χρυσοχοϊδη-συμπαθούς και ικανού νέου στελέχους του ΠΑΣΟΚ αντιπολίτευση και ΜΜΕ εγκατέλειψαν την παλιά τους τακτική να φορτώνουν τις ευθύνες για τα πάντα στον υπουργό και να ζητούν “την κεφαλή του επί πίνακι”, γράφει ευχαριστημένος ο Γ. Ρωμαίος που βρέθηκε σ’ αυτή τη θέση πριν λίγα χρόνια (Βήμα, 12/8). Αυτό που θεωρεί όμως σημαντικό ο Ρωμαίος είναι ταυτόχρονα και το τερατώδες. Ο Χρυσοχοϊδης έχει ασυλία γιατί είναι το αγαπημένο παιδί των ρωσόδουλων Σημίτη-Λαλιώτη-Παπανδρέου και ολόκληρης της αντιπολίτευσης. Μια τέτοια οικουμενική έγκριση απολαμβάνουν μόνο οι άνθρωποι της Ρωσίας και ο Χρυσοχοϊδης έχει διαγράψει ήδη με επιτυχία μια ανάλογη πορεία. Σαν υφυπουργός Ανάπτυξης (αρμόδιος για θέματα Εμπορίου) διακρίθηκε στο βιομηχανικό σμποτάζ της φαρμακοβιομηχανίας και μαζί με τον εκπρόσωπο του ψευτοΚΚΕ στην αρμόδια διακομματική επιτροπή είχε προβάλλει ένσταση στην προμήθεια ελικωπτέρων παντός καιρού επειδή είχε απορριφθεί η ρώσικη προσφορά. Η θητεία του στην Αστυνομία συμπεριλαμβάνει τη δημιουργία νέων αστυνομικών σωμάτων που εφαρμόζουν συστηματικά τις συλλήψεις για “εξακρίβωση στοιχείων”, το δημόσιο ξεβράκωμα και τον ξυλοδαρμό οποιουδήποτε ανύποπτου πολίτη και ειδικά νεολαίων που θα τύχαιναν να πέσουν στην “υποψία” των αστυνομικών.

Είναι χαρακτηριστικό ότι η Ν.Δ. από την πρώτη στιγμή είχε ζητήσει την παραίτηση ειδικά του Γεωργακόπουλου, με δήλωση του Βύρωνα Πολύδωρα: “Χρειάστηκαν δυστυχώς -αναφέρει- διαδοχικές αποτυχίες, που εξέθεσαν το κύρος του Σώματος και, το κυριότερο, που προκάλεσαν πλειάδα αθών θυμάτων -αρχής γενομένης από τα τραγικά γεγονότα της οδού Νιόβης- για να οδηγηθεί, μόλις σήμερα, ο υπουργός Δημόσιας Τάξης στην αλλαγή του αρχηγού της ΕΛ.ΑΣ. Αρχηγού, ο οποίος, όπως εγκαίρως επισήμανε η Νέα Δημοκρατία, έφερε στο ακέραιο την ευθύνη για τις τραυματικές εμπειρίες που έζησε επί των ημερών του η ΕΛ.ΑΣ.” (Ελευθεροτυπία, 2/8/2001). Ο Κ. Καραμανλής βολικά ξεχνάει ότι για τη Νιόβη είχε ζητήσει την παραίτηση του υπουργού Ρωμαίου και όχι του αρχηγού της Αστυνομίας. Τώρα, με οικουμενική

Χρυσοχοϊδη ανακαλύπτει ότι στην περίπτωση του αστυνομικού φιάσκου δεν φέρει ευθύνη ο υπουργός, αλλά μόνο ο αρχηγός της αστυνομίας, που σημειωτέον από την εποχή της “Νιόβης” ήθελαν να τον ξεφορτωθούν οι ρωσόδουλοι.

Η κλίκα Σημίτη-Λαλιώτη δεν άφησε την ευκαιρία για μία εκκαθάριση στο κατώτερο επίπεδο να πάει χαμένη. Την ενδιαφέρει ιδιαίτερα να προωθησει τα δικά της στελέχη σε αστυνομία, στρατό (δες εκκαθαρίσεις λόγω απεμπλουτισμένου ουρανίου). Είχαν προηγηθεί οι εκκαθαρίσεις που έγιναν στην αστυνομία με τη βοήθεια του εισαγγελέα Γεράκη με ποινικές διώξεις με αφορμή τις ελληνοποιήσεις.

Νέος αρχηγός της ΕΛ.ΑΣ με οικουμενική αποδοχή διορίστηκε ο Φ. Νασιάκος. Η επιλογή του έγινε από το ΚΥΣΕΑ, δηλ. από τους Σημίτη, Λαλιώτη, Τσοχατζόπουλο, Χρυσοχοϊδη ουσιαστικά. “Όπως γράφει ο Επενδυτής, 4-5/8: “Με την τολμηρή απόφαση του ΚΥΣΕΑ-αν και από κάποιους ακόμα και αυτή η επιλογή Νασιάκου χαρακτηρίστηκε “μέση λύση” -αποστρατεύονται όλοι οι αντιστράτηγοι, οι κύριοι Ζουμπούλης, Ρούμπης και Βλάχος, αλλά και ο πρώτος των υποστρατήγων, Αθ. Δαλαμαγκίδης, λόγω προαγωγής νεότερου του.

Τέτοια ανατροπή της αστυνομικής ηγεσίας δεν έχει ξαναγίνει στα αστυνομικά χρονικά μετά την μεταπολίτευση, γεγονός που πυροδοτεί, πέρα από την προσωπική πικρία των αποστρατευθέντων στρατηγών, σημαντικές ανατροπές σε όλες τις κεντρικές υπηρεσίες του Αρχηγείου, της αστυνομίας στην Αττική, ενδεχομένως στη Θεσσαλονίκη και στις υπηρεσίες άλλων πόλεων” (σημ. η υπογράμμιση είναι δική μας).

Ο Γεωργακόπουλος ήταν ανάμεσα σ’ εκείνους που επέζησαν -αδικάρχη στα γεγονότα της οδού Νιόβης προήχθη σε αρχηγό της πτώσης μια σειράς υπουργών και αξιωματικών που έγιναν στόχος των κνιτών. Αυτός όπως και όλοι όσοι εκδιώχθηκαν δεν μπορεί παρά να εκπροσωπούσαν είτε τους αυτοδυναμικούς εθνικιστές του ΠΑΣΟΚ, είτε παλιούς νεοδημοκράτες, στελέχη δηλ. γενικά προσανατολισμένα στην παλιά δυτικόφιλη γραμμή της αστικής τάξης.

Οι Σημίτης-Λαλιώτης πλάσαραν το παραμύθι ότι ο Νασιάκος έχει καλές σχέσεις με τις ΗΠΑ και προσωπικά με τον νέο πρεσβευτή τους στην Ελλάδα Τόμας Μίλερ (ήταν διευθυντής αντιτρομο-

κρατίας στο Στέιτ Ντιπάρτμεντ), αλλά σύμφωνα με άρθρο του Βήματος, (12/8): **“οι Αμερικανοί είχαν πολλά προβλήματα στη συνεργασία τους με τον κ. Νασιάκο την εποχή που ηγείτο της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας. Θεωρούσαν ότι δεν ήταν ειλικρινής μαζί τους και, το κυριότερο, είχαν εκνευριστεί γιατί πίστευαν ότι δεν αξιοποιούσε τα στελέχη που έστειλε στις ΗΠΑ για εκπαίδευση. Αυτός ήταν μάλιστα και ο λόγος που το Στέιτ Ντιπάρτμεντ πάγωσε για λίγο την παροχή βοήθειας για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας και τα σχετικά εκπαιδευτικά κονδύλια. Η αμερικάνικη πρεσβεία μπορεί να μην απαίτησε την απομάκρυνση του σημερινού αρχηγού από την ηγεσία της αντιτρομοκρατικής αλλά σίγουρα δεν έκλαψε όταν έφυγε. Όσο για τον κ. Μίλερ, γνωρίζει τον κ. Νασιάκο μόνο από τα τηλεγραφήματα της πρεσβείας στην Αθήνα”** (σ.σ. οι υπογραμμίσεις δικές μας).

Ο Πάγκαλος πάντως κατάγγειλε ότι ο Νασιάκος και άλλοι αξιωματικοί κατατάχθηκαν επί χούντας και μίλησε για κομματικοποίηση των σωμάτων ασφαλείας ήδη από το 1980 (Ελευθεροτυπία, 7/8/2001). Αυτό προκύπτει και από το ιστορικό του. Η Καθημερινή (7/8/2001) αναφέρει ότι κατατάχθηκε για πρώτη φορά στην τέως Χωροφυλακή και χωρίς να έχει πανεπιστημιακό πτυχίο ανέβηκε όλες τις σκάλες τις ιεραρχίας.

Την πολιτική μεθόδευση των α-

ποκεφαλισμών στην ΕΛ.ΑΣ αποκαλύπτουν οι τρομακτικές καταγγελίες τόσο του Γεωργακόπουλου όσο και του πρώην αρχηγού της αστυνομίας Βασιλόπουλου. Ο πρώτος στην ομιλία του κατά την τελευταία αλλαγή ηγεσίας της ΕΛ.ΑΣ δήλωσε μπροστά στην υπηρεσιακή και πολιτική ηγεσία της αστυνομίας ότι έγινε δέκτης “δολίων, συκοφαντικών και υστερόβουλων επιθέσεων από διάφορα κέντρα προς ίδιον όφελος” γιατί πολέμησε τη διαφθορά. Αργότερα απαντώντας στους δημοσιογράφους είπε ότι η αποτυχία να συλληφθεί ο Πάσσαρης “μπορεί να είναι προβοκάτσια” (Αυγή, 7/8). Αυτό είναι εξαιρετικά πιθανό κατά τη γνώμη μας. Όσο για τον Βασιλόπουλο, που είχε αποστρατευθεί μετά την αποτυχία στην οδό Νιόβης με τον Ματέι, αυτός μιλώντας στον Αντένα στις 3 Αυγούστου έριξε αποκλειστικά την ευθύνη για τον Πάσσαρη στην ΕΚΑΜ, αφήνοντας και αυτός την υπόνοια της προβοκάτσιας. “Δεν μπορεί κάθε φορά πέντε με έξι ΕΚΑΜιτες να τρώνε κάθε φορά και από έναν αρχηγό. Αυτό είναι αδιανόητο” και υπενθύμισε την περίπτωση Χουρδάκη, ο οποίος έφυγε μετά την επιδρομή των ΕΚΑΜ στον καταυλισμό Τσιγγάνων στον Ασπρόπυργο το 1996, “δεν είναι δουλειά τους να πάνε και να εξαντλούν το δυναμισμό και τον τσαμπουκά τους στους άτυχους Τσιγγάνους... ο δυναμισμός τους είναι όταν βρίσκονται τετ α τετ με τον κακοποιό”. Για τη Νιόβης

δήλωσε ότι ξέφυγε ο Ματέι επειδή φοβήθηκαν να τον συλλάβουν στο υπόγειο με όλα τα γνωστά επακόλουθα, και όταν τον έπιασαν τον έδειραν τόσο ώστε προκάλεσαν ουσιαστικά το θάνατο του. Όταν ο ίδιος θέλησε να διαλύσει και να ανασυγκροτήσει τα ΕΚΑΜ δέχτηκε στο γραφείο του την απειλητική παράσταση δεκάδων ανδρών τους. Φυσικά αυτές οι καταγγελίες που αλλού ή σε άλλη στιγμή θα προκαλούσαν σάλο **πέρασαν ασχολίαστες**. Το ποιος φταίει έχουν το δικαίωμα να το λένε πάντα οι ρωσόδουλοι.

Η εξόφθαλμη πολιτική επέμβαση αποδεικνύεται από το σκανδαλώδες γεγονός ότι ο διευθυντής της Ασφάλειας Αττικής **Γιώργος Αγγελάκος, ένας υψηλόβαθμος αξιωματικός, αν και συμμετείχε στο σχεδιασμό της επιχείρησης, όχι μόνο δεν κατατομήθηκε αλλά πήρε προαγωγή από το βαθμό του ταξιάρχου σε υποστράτηγο!**

Το γεγονός ότι οι ρωσόδουλοι έχουν πια στα χέρια τους την ηγεσία της Αστυνομίας, τον δεύτερο πιο σημαντικό κατασταλτικό μηχανισμό της αστικής τάξης, μας φέρνει ένα βήμα πιο κοντά σ’ έναν κοινοβουλευτικό φασισμό που τα πρώτα του δείγματα είναι ήδη ορατά. Για τους δημοκράτες και τους επαναστάτες είναι σημαντικό να γνωρίζουν πιο κομμάτι της αστικής τάξης ελέγχει τους μηχανισμούς εξουσίας της.

ΙΣΡΑΗΛ...

συνέχεια από τη σελ. 9

κανένα πολιτικό ή στρατιωτικό αντάλλαγμα από το Νότιο Λίβανο. Οι ισλαμοφασίστες του Λιβάνου, αυτά τα τσιράκια της Συρίας, είπαν ότι αυτή ήταν μια ήττα του Ισραήλ από τον “εθνικοαπελευθερωτικό” τους πόλεμο και προπαγάνδισαν την ανάγκη για μια αραβική αντεπίθεση σε όλα τα μέτωπα.

Αν ο Αραφάτ και η Φατάχ τολμούσε ή μπορούσε να υπογράψει στο Όσλο την πολιτική της μερικής επιστροφής των προσφύγων και την πολιτική των αποζημιώσεων τότε θα υπήρχε όλος ο καιρός μέσα σε μια δεκαετία ειρήνης να διαπιστωθεί η δυνατότητα συνύπαρξης και συνεργασίας των δύο λαών σε ένα ενιαίο κράτος ακόμα και πολυεθνικό.

Άλλωστε τέτοιες μαζικές πολιτικές τάσεις συνύπαρξης θα μπορούσαν να γεννηθούν μόνο μετά από μια περίοδο πρακτικής συνύπαρξης. Οι λαοί πάντα μαθαίνουν μέσα από την πείρα τους.

Στην πραγματικότητα η “επιστροφή των προσφύγων” χρησιμοποιήθηκε και θα χρησιμοποιηθεί ακόμα περισσότερο στο μέλλον από τους ισλαμοφασίστες και τη διεθνή νεοναζιστική αντίδραση για να εμποδιστεί κάθε επούλωση της πολυτιμής γι αυτούς ισραηλο-παλαιστινιακής πληγής. Αυτή η “επιστροφή των προσφύγων” χρησιμοποιείται και θα χρησιμοποιηθεί όπως κάθε άλλη ιστορική αντίθεση που οι διεθνείς νεοναζιστές τη

φέρνουν στην επιφάνεια μόνο για να σκοτώσουν τη ζωή. Η επιστροφή των Μαρμάρων του Παρθενώνα, οι γερμανικές αποζημιώσεις, οι αποζημιώσεις που ζητάνε τώρα οι Αφρικανοί από τη Δύση για το δουλεμπόριο, η επιστροφή των Γερμανών Σουδητών στην Τσεχία, η εκδίκηση των Σέρβων για τα εγκλήματα των Κροατών Ουστάζι, είναι όλες επιστροφές στην ιστορία μόνο και μόνο για να υπονομευτεί η ομαλή σημερινή συμβίωση λαών και εθνών. Η λαϊκή Κίνα του Μάο Τσε Τούνγκ δεν έβαλε ζήτημα ιαπωνικών αποζημιώσεων παρά τον πόνο, το αίμα και την εξαθλίωση που πλήρωσε από τη γιαπωνέζικη εισβολή. Ήξερε ότι ένας λαός σήμερα δεν μπορεί να πληρώσει για τις αμαρτίες μιας άρχουσας τάξης μιας προηγούμενης εποχής. Ιδιαίτερα μάλιστα όταν αυτός ο λαός όπως ο Γιαπωνέζικος ήδη πλήρωσε για αυτές τις αδικίες με το δικό του αίμα.

Οι έμποροι του παρελθόντος είναι ότι πιο επικίνδυνο υπάρχει σήμερα στη διεθνή πολιτική σκηνή. Το κακό είναι ότι η Μέση Ανατολή, όλος ο αραβικός κόσμος και το Ιράν είναι στα χέρια τους.

ΔΝ/ΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΣΤΟ INTERNET

<http://www.compulink.gr/oakke>

e-mail: oakke@compulink.gr

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΝΑΙ ΣΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

μπορεί να καταλάβει κανείς γιατί δεν έγινε αντικληρικαλιστικός αγώνας ούτε και στη διάρκεια του εμφύλιου. Όσο για αργότερα κάτι τέτοιο ήταν αδύνατο γιατί το αληθινό επαναστατικό, λαϊκό και προλεταριακό πνεύμα είχε πεθάνει στην ηγεσία αυτού που ονομάζεται γενικά μετεμφυλιακή αριστερά.

Πότε λοιπόν να διαπαιδαγωγηθεί αυτός ο λαός στα ζητήματα του διαχωρισμού της εκκλησίας από το κράτος; Τότε που η ορθοδοξία άρχισε να αποκτά γεωπολιτική σημασία και να ξεπροβάλλει ξαφνικά σαν πρώτης γραμμής πολιτικός και ιδεολογικός παράγοντας από τους ίδιους που τώρα ξαφνικά παριστάνουν το δημοκράτη στο ζήτημα των ταυτοτήτων;

Τι έκανε ο Σημίτης και όλα τα υπόλοιπα σκουλήκια που τον χειροκροτούν όταν ο Παπανδρέου άρχισε να σέρνεται στην Παναγία Σουμελά και ύστερα στα κάθε λογής τάματα με το απερίγραπτο γυναιό του; Τι ψήφισε ο Σημίτης και οι γύρω του ψευτοδημοκράτες στις αρχές της δεκαετίας του '90 όταν προτάθηκε από την ηγετική κλίκα Α. Παπανδρέου και πέρασε αδιαμαρτύρητα σε πολιτική απόφαση Συνεδρίου ότι το ΠΑΣΟΚ πιστεύει στην ορθοδοξία; Τι ψήφισε ο Σημίτης όταν ο Μητσοτάκης κατέβασε πρόταση για μη υποχρεωτική αναγραφή του θρησκευματος στη Βουλή το 1993 και το ΠΑΣΟΚ την καταψήφισε;

Πότε διαμαρτυρήθηκαν όλοι αυτοί, ποιοι διανοούμενοι τους και ποια ΟΛΜΕ τους, για το ότι όλο και περισσότερο στα σχολεία, στις μορφωτικές πρωτοβουλίες και στις επιχορηγήσεις του κράτους, και πιο πολύ στα κρατικά ΜΜΕ, δυναμώνει το "πολιτιστικό" βάρος του βυζαντινού μεσαίωνα; Ποιος άλλος από το Σημίτη τόλμησε να ανεβάσει στην Ακρόπολη τους παπάδες στην παγκόσμια τελετή του νέου έτους 2000 για να δείξει σε όλη την οικουμένη το νέο "ορθόδοξο" πρόσωπο της Ελλάδας; Ποιος ΣΥΝ και ποιο ψευτοΚΚΕ διαμαρτυρήθηκε για αυτή την πρωτοφανή πρόκληση στην ιστορική αλήθεια και τελικά στη δημοκρατία;

Που ήταν όλοι αυτοί του "προοδευτικού μετώπου" Σημίτης - ψευτοΚΚΕ - ΣΥΝ εδώ και δεκαετίες για να βάλουν ζήτημα αναγραφής του Χ.Ο στις αστυνομικές ταυτότητες; Ποια μετωπικά τους ανδρείκελα, ποια "Δίκτυα" και ποιες "Κινήσεις πολιτών τους" έβαλαν το ζήτημα του Χ.Ο; Που ήταν όλοι αυτοί να καυτηριάσουν και πότε το έκαναν την συστηματική επιλογή τώρα τα τελευταία χρόνια του "Αγίου Όρους" σαν τόπου επίσκεψης και προσκυνήματος κάθε ξένης κρατικής αντιπροσωπείας;

Πότε ενοχλήθηκαν όλοι αυτοί από την όλο και πιο συχνή παρουσία των παπάδων στα κανάλια και μάλιστα τα κρατικά, και κυρίως από την όλο και πιο μακρόσυρτη, όλο και πιο αφόρητη κάλυψη των ρουτινιάρικων ή έκτακτων θρησκευτικών τελετών από αυτά; Αλλά και τώρα δα προχτές πού ήταν να διαμαρτυρηθούν, όταν πλοίο του ελληνικού πολεμικού στόλου μετέφερε από τη μονή Κουτλουμουσίου του "Αγίου Όρους" μοναχούς ξεματιαστές - ναι ξεματιαστές! - για να ξεματιάσουν ένα χωριό της Λήμνου, όπως ζήτησαν οι κάτοικοί του;

Μα πως θα κάνανε τέτοιο είδους εκστρατείες οι άνθρωποι που έχουν σε όλα τα ζητήματα προωθήσει τη στρατηγική του "ορθόδοξου τόξου" εδώ και δεκαετίες; Αυτοί δεν καθιέρωσαν τον "τούρκικο κίνδυνο" σαν

ύπατη αρχή των διεθνών συμμαχιών, αυτών των συμμαχιών που έφεραν από το 1980 την Ελλάδα σε αντικειμενική σύμπλευση με το Κρεμλίνο; Αυτοί δεν έκαναν ότι μπορούσαν και τελικά πέτυχαν να σταθεί ο λαός μας στο πλευρό των "ορθόδοξων" Σέρβων αδελφών σφαγέων; Τώρα δεν είναι στο πλευρό του αναδυόμενου μακεδονικού "ορθοδοξοφασισμού" των συμμοριών του Γκιεοργκίεφσκι και Τραϊκόφσκι; Αυτοί οι ίδιοι δεν είναι οι μόνοι μέσα σε όλη τη δημοκρατική Ευρώπη και σε όλη τη δημοκρατική ανθρωπότητα που κάλυψαν και καλύπτουν με την απόλυτη σιωπή τους τη ρώσικη χιτλερική φρικαλεότητα στην Τσετσενία;

Το έχουμε ξαναπει πολλές φορές: Όλοι αυτοί που αποτελούν την πιο σκληρή ακροδεξιά στη χώρα μας, το κέντρο του αληθινού επερχόμενου φασισμού, όχι μόνο δεν δίνουν δεκαράκι για το διαχωρισμό της εκκλησίας από το κράτος, αλλά θέλουν την πλήρη απορρόφηση του ενός από το άλλο. Αυτό ισχύει και για το βρομερό Συνασπισμό, τον αληθινό Συνασπισμό, εκείνο των μεταμφιεσμένων κνιτών. Αν μελετήσει κανείς προσεκτικά τις 10 θέσεις του διαχωρισμού εκκλησίας - κράτους που προβάλλει, θα διαπιστώσει ότι λείπει η πιο βασική από όλες: Το να μην πληρώνονται οι παπάδες από το κράτος.

Αυτή η θέση λείπει γιατί η πληρωμή των παπάδων από το κράτος εξασφαλίζει την ταύτιση της εκκλησίας με το κράτος, αλλά με τρόπο που εξασφαλίζει την απόλυτη κυριαρχία του κράτους, ουσιαστικά της σημερινής πολιτικής εξουσίας πάνω στην εκκλησία. Ο ΣΥΝ, το ψευτοΚΚΕ, ο Σημίτης και τελικά όλη η ρώσικη κλίκα δηλαδή το σημερινό καθεστωτικό μπλοκ, **χρησιμοποιεί το αίτημα του διαχωρισμού της εκκλησίας από το κράτος μόνο σαν απειλή στην εκκλησία για να την υποτάξει στη δικιά του ηγεμονική πολιτική. Γι αυτό δεν ζυμώνει ουσιαστικά ούτε το ζήτημα της αναγραφής, ούτε κανένα άλλο από τα ζητήματα του διαχωρισμού εκκλησίας - κράτους.**

Και όχι μόνο δεν ζυμώνουν, αλλά θέλουν σαν τον διάβολο να αποφύγουν μια τέτοια ζύμωση μέσα στο λαό. Γι αυτό είναι και αντίθετοι στο δημοψήφισμα που ζητάνε οι παπάδες.

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

Από γενική άποψη το δημοψήφισμα, όπως και κάθε μορφή δημοκρατισμού δεν έχει από μόνο του αναγκαστικά δημοκρατικό περιεχόμενο, και σαν τέτοιο δεν υποχρεώνει κάποιον πολίτη να υποταχθεί ούτε στη διενέργειά του, ούτε στις αποφάσεις του. Τέτοιες δημοκρατικές μορφές πρέπει να εξετάζονται μέσα στη δοσμένη συγκυρία.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση οι παπάδες ζητάνε ένα δημοψήφισμα για να επιβάλλουν ένα μέτρο - την αναγραφή του θρησκευματος - που όπως εξηγήσαμε είναι αντιδημοκρατικό. Έχουν όμως μαζί τους μια τεράστια, ίσως πλειοψηφική μάζα του πληθυσμού. Αυτή είναι η μια πλευρά του ζητήματος. Η άλλη πλευρά είναι ότι η κυβέρνηση και οι φίλοι της επιβάλλει ένα δημοκρατικό μέτρο, την μη αναγραφή, με ένα τρόπο εξαιρετικά αντιδημοκρατικό, για την ακρίβεια πραξικοπηματικό και αυταρχικό.

Η κυβέρνηση έδρασε έτσι γιατί αυτό που την ενδιέφερε δεν ήταν να προχωρήσει στο δρόμο του διαχωρισμού της εκκλησίας από το κράτος, αλλά στο δρόμο της υποταγής της εκκλησίας στο νέο σχηματιζόμενο κρατικό καθεστώς της φιλορώσικης ορθοδοξί-

ας. Μια τέτοια πίεση στην εκκλησία ήταν απαραίτητη στην κυβέρνηση γιατί ο κύριος όγκος της εκκλησίας στο ηγετικό επίπεδο δεν είναι ρωσόφιλος, αλλά εθνικιστικός. Μάλιστα ένα ισχυρό τμήμα της είναι ακόμη φιλοδυτικό ή μισο-φιλοδυτικό. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο κατ' εξοχήν ρωσόδουλος επίσκοπος, ο Ζακύνθου, είναι φανατικά στο πλευρό της κυβέρνησης. Όμως από την άλλη μεριά η πίεση αυτή δεν έπρεπε να είναι τέτοια που να βάλει σε κίνδυνο τη στρατηγική συγχώνευση κράτους - εκκλησίας. Γι αυτό το λόγο δεν έπρεπε αυτή η πίεση να πάρει τη μορφή μιας ανοιχτής πολιτικής εκστρατείας στην οποία τελικά θα συμμετείχε και ο λαός, ή έστω οι πολιτικοί του εκφραστές.

Έτσι λοιπόν το μέτωπο Σημίτη - ψευτοΚΚΕ - ΣΥΝ αποφάσισε να καταργήσει την αναγραφή αλλά δεν πέρασε αυτή την αναγραφή, ούτε από τη Βουλή με νόμο, ούτε βέβαια τόλμησε να αποδεχτεί την πρόκληση της εκκλησίας και να βαδίσει σε δημοψήφισμα. Αντίθετα πέρασαν τη μικρή τους αυτή "επανάσταση" μέσω ενός απίθανου και άγνωστου ως χθες διοικητικού οργάνου που λέγεται Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων, και με μια ψήφο διαφορά από το ανότατο αλλά επίσης διοικητικό δικαστήριο που λέγεται Συμβούλιο Επικρατείας. Δηλαδή χειρίστηκαν ένα τεράστιο σημασίας πολιτικό ζήτημα με έναν διοικητικό και τελικά με έναν αστυνομικό τρόπο.

Με αυτό τον τρόπο το κυβερνητικό κόμμα όχι μόνο δεν υποχρέωσε κανένα βουλευτή του να εκτεθεί στο λαό υπέρ της αναγραφής αλλά τον συγκράτησε από το να το κάνει (δες και την αποδοκιμασία του Σηφουνάκη από την κυβέρνηση). Αυτό η κλίκα Σημίτη το επέτρεψε μόνο στο Συνασπισμό και προηγούμενα στην ΑΕΚΑ του Μπίστη για να μπορούν αυτοί να εμφανιστούν σαν ο πιο πιστός σύμμαχος και μάλιστα η πιο συνεπής πασοκική πρωτοπορία στη δήθεν αντικληρικαλιστική μάχη ώστε να επιβεβαιωθεί η κρίσιμη απόφαση του Συνεδρίου για μέτωπο ΠΑΣΟΚ - ΣΥΝ.

Λειτουργώντας έτσι οι πραξικοπηματίες έγιναν και προβοκάτορες καθώς έστειλαν ορμητικά όλη τη μάζα των έκκληκτων και αιφνιδιασμένων πιστών στις αγκαλιές των παπάδων. Είχαν συνείδηση για αυτό τον κίνδυνο, αλλά τον ανέλαβαν επειδή είχαν ήδη φροντίσει να γίνει αρχηγός των παπάδων ένας στρατηγικός ρωσόφιλος, ο Χριστόδουλος. Ξέρανε ότι ο επιδέξιος Χριστόδουλος θα κατάφερνε να καναλιζάρει τελικά όλη τη δυσάρεσκεια των πιστών ενάντια στη Δύση και ενάντια στους δυτικόφιλους δημοκράτες, εκείνους δηλαδή που με παιδαριώδη και επικίνδυνη αφέλεια έβαλαν τα στήθη τους μπροστά για να προστατέψουν τους προβοκάτορες Σημίτη - ΣΥΝ και Σία.

Ξέρανε επίσης ότι ο Χριστόδουλος θα φρόντιζε να στρέψει και την εχθρική προς αυτούς σοβινιστική και μισοδυτικόφιλη ηγετική τάση της εκκλησίας προς τη Μόσχα, πράγμα που αυτή η τάση εδώ και δεκαετίες τόσο πολύ απεχθανόταν. Ήδη πάντως οι προβοκάτορες και ο Χριστόδουλος έχουν καταφέρει να τη στρέψουν ενάντια στο Πατριαρχείο Κωνσταντινούπολης που επίσης, αν και με προφυλάξεις πήρε θέση υπέρ της μη αναγραφής.

Έχουμε γράψει από την πρώτη στιγμή ότι ο Χριστόδουλος δεν ήθελε το δημοψήφισμα ούτε κάθε άλλη αιτία πλατειάς ιδεολογικής αντιπαράθεσης, για αυτό δεν έκανε και το μάζεμα των υπογραφών κεντρικό πολιτικό ζήτημα, ούτε κεντρικό εκκλησιαστικό.

Οι υπογραφές και το δημοψήφισμα ήταν μια πρόταση που μπήκε σε πράξη από τη σοβινιστική - μισοδυτικόφιλη τάση που ηγέτες της είναι βασικά ο Άνθιμος Αλεξανδρουπόλεως και ο Καλλίνικος Πειραιά. Αυτοί πίεζαν και πιέζουν τον Χριστόδουλο να μπει μπροστά, στη γραμμή τους.

Ο Χριστόδουλος ακολούθησε την τακτική "υπογραφές και δημοψήφισμα" για να σπρώξει τη δικιά του γραμμή της "συνεννόησης" με την κυβέρνηση. Αυτή την ίδια γραμμή της "συνεννόησης" έριξε και ο επίσης ρωσόδουλος Καραμανλής που αρνήθηκε να υποστηρίξει το δημοψήφισμα. Το μόνο που έκανε και ήταν ανόδυνο πολιτικά για την κυβέρνηση ήταν να υποστηρίξει την αναγραφή (προαιρετική) με νομοθετική ρύθμιση. Αυτό το έκανε και για να ικανοποιήσει τη φιλοεκκλησιαστική του πτέρυγα, αλλά και για να δώσει την ευκαιρία στον Σημίτη να στήσει πιο πειστικά το νέο "αντιδεξιό" μέτωπό του που είναι το όχημα με το οποίο τελικά ο ΣΥΝ θα μπει στην κυβέρνηση. Το ότι η αληθινή γραμμή του Χριστόδουλου είναι η γραμμή της "συνεννόησης" με την κυβέρνηση έχει αποδειχτεί από τις δεκάδες προσεγγίσεις που έχει κάνει στον Σημίτη ιδιαίτερα η συνεργασία που έχει εγκαινιάσει με τον Γ. Παπανδρέου για τη χρησιμοποίηση της "ορθοδοξίας" στην εθνική διπλωματία (η πρόσφατη αναφορά του Χριστόδουλου στον Α. Παπανδρέου δεν είναι τυχαία. Αποτελεί έμμεση υποστήριξη στην άνοδο του Γ. Παπανδρέου στην εξουσία).

Αλλά ακόμα και στην επίσημη γραπτή ομιλία του για την αναγγελία του αποτελέσματος της καμπάνιας των υπογραφών ο Χριστόδουλος άφησε να φανεί η αληθινή του κίνηση. Εκεί κατήγγειλε σαν υπεύθυνη της αντικληρικαλιστικής εκστρατείας μια ομάδα - τους Δαφέρμο, Σταθόπουλο και στο βάθος τους δημοκράτες αντικληρικαλιστές - που έχει "παγιδεύσει την κορυφή της πολιτικής εξουσίας" δηλαδή το Σημίτη.

Αυτό σημαίνει ουσιαστικά αθώωση του Σημίτη και πρόσκληση σε συνεργασία. Από την άλλη μεριά ο Λαλιώτης σε άρθρο του ενάντια στην εκκλησιαστική ηγεσία καταγγέλλει κύκλους που βρίσκονται "πλησίον του Αρχιεπισκόπου" και όχι τον ίδιο. Οι όροι της μελλοντικής προσέγγισης είναι από τώρα έτοιμοι.

Εκείνο που αποστρέφεται όλο το φαιοκόκκινο μπλοκ εξουσίας, εκείνο που τρέμει και έτρεμε κυριολεκτικά ήταν το δημοψήφισμα. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο όλοι, με πρώτη τη ρωσόφιλη πια *Ελευθεροτυπία*, έσπευσαν έντρομοι να καλέσουν το Στεφανόπουλο να το απορρίψει. Και αυτός το έκανε με τον ίδιο ζήλο με τον οποίο λίγες μέρες πριν είχε βγει να δικαιώσει το ρατσιστικό πογκρόμ ενάντια στους Αλβανούς της Κοινοτήτας Λουτρών της Μυτιλήνης. Τέτοιοι είναι οι νέοι ήρωες του "δημοκρατικού" στρατοπέδου ενάντια στο δημοψήφισμα.

Οι δημοκράτες που βλέπουν μακριά πρέπει να δεχτούν την πρόκληση του δημοψηφίσματος που προτείνουν οι παπάδες και που το θέλουν οι πιστοί με τα τρία εκατομμύρια των υπογραφών τους.

Πολλοί καλόπιστοι άνθρωποι και αντικληρικαλιστές μπορεί να ανησυχήσουν, και θα μας πουν: Και αν το κερδίσουν οι παπάδες που είναι πολύ πιθανό να το κερδίσουν με τους τρέχοντες συσχετισμούς; Δεν θα βρεθούμε σε χειρότερη θέση απ' ότι σήμερα;

Η απάντησή μας είναι η εξής: Ακόμα και αν το κερδίσουν, η δημοκρατία δεν θα βρεθεί πιο πίσω, αλλά πιο μπροστά από το ση-

μείο στο οποίο βρέθηκε στις 24 του Μάη, τη μέρα που ο Σημίτης ανακοίνωσε στη Βουλή την κατάργηση της αναγραφής του θρησκευόμενου στις ταυτότητες.

Θα βρεθεί πιο μπροστά κατ' αρχήν γιατί θα υπάρχει ένα ισχυρό ποσοστό έστω και 35% έστω και 40% πολιτών που θα ξέρουν τι σημαίνει χωρισμός εκκλησίας από το κράτος, τι θα σημαίνουν ατομικά δημοκρατικά δικαιώματα, τι πολιτική ελευθερία, και σε ένα μεγάλο βαθμό τι πολίτης και τι κράτος.

Θα ξέρουν ακόμα τι σημαίνει θρησκεία στην υπηρεσία του κράτους και της πολιτικής εξουσίας και θα έχουν μάθει πολλά για το τι σημαίνει θρησκευτική διπλωματία και θρησκευτικοί πόλεμοι. Γιατί εκείνο που θα συνέβαινε σε ένα τέτοιο δημοψήφισμα είναι ότι θα υποχρεώνονταν να μιλήσουν όλοι αυτοί που τώρα κρύβονται πίσω από τον έτσι κι αλλιώς σκοτεινό Δαφύρο. Όλοι αυτοί οι ψευδοαριστεροί και ψευδοδημοκράτες καιροσκόποι του ΠΑΣΟΚ θα αναγκαστούν να βγουν στο κλαρί της ανεξίτησκίας για να σώσουν το θλιβερό τους τομάρι. Αλλά και η ΝΔ θα συγκλονιστεί σύγκορμη και θα πάνουν να κρύβονται οι δειλοί και όλο και πιο παράνομοι ευρωπαϊζόντες της Ουσιαστικά η ΝΔ θα διασπαστεί όπως και το ΠΑΣΟΚ. Όσο για τους κνίτες του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ αυτοί θα υποχρεωθούν, είτε να συγκρουστούν με όλη την ύψιμα αλλά έντονα αγαπημένη τους γεωπολιτική "ορθοδοξία", είτε να λουφάζουν και να σπύσουν μέσα στο γενικό καγχασμό.

Σήμερα και σε λίγο στις ταυτότητες των πολιτών δεν θα υπάρχει το Χ.Ο, αλλά ένα πελώριο μέρος από αυτούς θα φυλάει την παλιά του ταυτότητα σαν ακριβό και ιερό κειμήλιο και θα είναι έτοιμο ανά πάσα στιγμή να εκδικηθεί τους δημοκράτες, τους άθεους και τους άλλους "κοσμοπολίτες" που του πήραν "την ψυχή" από την ταυτότητά του και μάλιστα ξαφνικά και δίχως να τον ρωτήσουν. Σήμερα έχουμε τη μεγαλύτερη επίφαση ανεξίτησκίας αλλά ποτέ οι εκκλησίες δεν έφεραν μέσα τους τόσο ιερή, γεμάτη οργή και ανημποριά, αντιδυτική συγκίνηση και ποτέ νεολαία δεν τραγουδούσε τα ακροδεξιά στιχάρια των παπαροκάδων του Χριστόδουλου.

Τώρα που ο πολίτης είναι τάχα όσο ποτέ άλλοτε απόλυτα ελεύθερος και γυμνός από ιδεολογικούς χαρακτηρισμούς απέναντι στο κράτος, τώρα το κράτος είναι το πιο παπαδίστικο και το πιο βυζαντινό που υπήρξε ποτέ και ο απληροφόρητος πολίτης του ο πιο πολιτικά και κοινωνικά "ορθόδοξος" που έχει γίνει ποτέ.

Τώρα ακριβώς μας χρειάζεται μια εκστρατεία αντίστασης στην πολιτική και ιδεολογική αντίδραση που επελαύνει καθημερινά.

Μήπως σημαίνουν όλα αυτά ότι πιστεύουμε ότι είναι δυνατό σήμερα να πραγματοποιηθεί ένα δημοψήφισμα, δηλαδή ότι μπορεί να το δεχτεί η κυβέρνηση – αφού μόνο αυτή μπορεί να το πραγματοποιήσει αν το προτείνουν 180 βουλευτές; Ή ότι πιστεύουμε ότι σ' αυτή την περίπτωση θα κατεβεί ένα μέτωπο Σημίτη – ψευτοΚΚΕ – ΣΥΝ υπέρ του διαχωρισμού εκκλησίας – κράτους ενάντια σε ένα μέτωπο ΝΔ – παπάδων κατά του διαχωρισμού;

Καθόλου. Αντίθετα ισχυρίζομαστε ότι επειδή δεν υπάρχει μέτωπο Σημίτη – ψευτοΚΚΕ ΣΥΝ κατά του διαχωρισμού, αλλά μέτωπο των πάντων υπέρ της απορρόφησης της εκκλησίας από το ρωσόδουλο "ορθόδοξο" κράτος, γι αυτό δεν πρόκειται ποτέ να γίνει δεκτό ένα τέτοιο δημοψήφισμα.

Η θέση μας υπέρ του δημοψηφίσματος έχει ένα στόχο. Να αναδείξει το βαθύ σκοταδισμό και την ακροδεξιά φύση του μετώπου του "όχι στο δημοψήφισμα". Απέναντι σ' αυτό το μέτωπο, (εννοούμε εδώ την καθοδηγητική ψυχή του, που είναι οι φαιοκόκκινοι, και όχι τους συγχυμένους αστούς δημοκρά-

τες), **η τάση των παπάδων που θέλει δημοψήφισμα αποτελεί τον σχετικά πιο προοδευτικό πόλο, γιατί αυτός ο πόλος προτιμά τελικά μια εκκλησία πιο ανεξάρτητη από την κρατική εξουσία και λιγότερο ρωσόφιλη, σε σχέση με τον πόλο των φαιοκόκκινων.**

Αυτός είναι και ο λόγος που τελικά τα πιο πολλά δημοκρατικά επιχειρήματα και στη μορφή και στην ουσία είναι με την πλευρά των υπογραφών. Αν κοιτάξει κανείς τα επιχειρήματα των σοσιαλφασιστών που έχουν "συνταγματολόγο" τους τον αδίστακτο κρυφοφασίστα Μανιτάκη ή των "καθεστωτικών" δημοκρατών που έγιναν θλιβεροί συνοδοιπόροι του (Αλεβιζάτος, Τσάτσος) θα δει ότι είναι τα κλασσικά επιχειρήματα που επικαλείται πάντα το αντιδραστικό στρατόπεδο, όταν βρίσκεται απέναντι σε μαζικές λαϊκές απαιτήσεις.

Αυτά είναι τα εξής: "Που ξέρουμε εμείς ότι οι υπογραφές μαζεύτηκαν έγκυρα" την ώρα που χίλιες υπογραφές κνιτοειδών, εντελώς της πλάκας, μπορούν να ματαιώσουν οποιοδήποτε μεγάλο έργο στην Ελλάδα. Ή "τρία εκατομμύρια υπογράψαν υπέρ που σημαίνει ότι τα τέσσερα εκατομμύρια που δεν υπέγραψαν είναι κατά". Ή "τις υπογραφές τις μάζεψε η εκκλησία που είναι άθροισμα πιστών και όχι πολιτών". Ή "το Συμβούλιο της Επικρατείας αποφάσισε". Ή "ο πρόεδρος της Δημοκρατίας είπε". Ή "υπάρχει νόμος που πρέπει να γίνει σεβαστός". Αυτά έλεγε πάντα η πολιτική αντίδραση στους οπαδούς της άμεσης δημοκρατίας.

Το μόνο επιχείρημα που στέκει δημοκρατικά είναι ότι "δεν μπορεί να γίνει δημοψήφισμα για ένα ζήτημα που περιορίζει τα ατομικά δημοκρατικά δικαιώματα των πολιτών". Αλλά **πρώτον** αυτό το επιχείρημα δεν μπορούν όπως είπαμε να το χρησιμοποιούν άνθρωποι που για 50 χρόνια δέχονταν και δεν αντέδρασαν ποτέ στην κατάσταση αυτού του περιορισμού, **δεύτερον** δεν μπορεί να αποφασίζει για το τι είναι δημοκρατικό μια διοικητική αρχή, αλλά είναι καλύτερα να το κάνει ένα αντιπροσωπευτικό δημοκρατικό σώμα ή ένα δημοψήφισμα και **τρίτον και βασικότερο**: Η δημοκρατία είτε είναι μια κατάκτηση των μαζών είτε δεν είναι τίποτα. Είναι καλύτερα για δέκα ακόμα χρόνια να γράφουμε Χ.Ο στις ταυτότητές μας και να προπαγανδίζουν οι δημοκράτες και να παλεύουν ασταμάτητα ενάντια σ' αυτό ώστε τελικά να αλλάξουν οι διαθέσεις των ίδιων των μαζών παρά οι ταυτότητες να είναι τέλειες αλλά οι μάζες να έχουν βιαστεί πολιτικά και διοικητικά για να αποδεχτούν αυτή την "τελειότητα".

Τα τρία εκατομμύρια που υπογράψαν πιστεύουμε ότι ανεξάρτητα από την πραγματική καθυστέρησή τους, τη θρησκευτική και πολιτική, έχουν δικίο να αισθάνονται βιασμένα. Μια συζήτηση ή και μια αντιπαράθεση με αυτές τις μάζες σε ένα δημοψήφισμα θα τις διαφώτιζε περισσότερο, αλλά και θα τις καθυστέρηζε περισσότερο από την προκλητική επωδό "το θέμα θεωρείται λήξαν" πριν αυτό ανοίξει ποτέ.

Το "θέμα θεωρείται λήξαν" είναι το "αποφασίζουμε και διατάζουμε" των συνταγματάρχων στη γλώσσα του αστικού κοινοβουλευτισμού. Ένα δημοψήφισμα, αν πραγματοποιούνταν, θα ήταν η άρνηση αυτού του "αποφασίζουμε και διατάζουμε" και θα έφερνε τις μάζες των πιστών πιο κοντά στους δημοκράτες που θα το υιοθετούσαν και θα το έβαζαν σε εφαρμογή.

Ότι η όλη στάση στο θέμα των ταυτοτήτων ήταν στάση προβοκατόρων αποδεικνύεται από το ότι το θέμα τη μη αναγραφής θα λυνόταν σταδιακά πολύ ανώδυνα μέσα από την ευρωπαϊκή ταυτότητα που θα καθιερωνόταν σε δύο χρόνια από τώρα. Αν για ένα διάστημα θα υπήρχε μια εθνική ταυτό-

τητα που θα αντανάκλούσε την εθνική καθυστέρηση δίπλα σε μια άλλη που θα αντανάκλούσε την προοδευτική πλευρά της πορείας του ίδιου έθνους θα ήταν κάτι που θα έδινε στους πολλούς το χρόνο να σκεφτούν πιο ήρεμα και να δουν το ζήτημα στην πράξη. Τώρα όμως αυτή η δυνατότητα χάθηκε για πάντα χάρη στους προβοκατόρες. Αυτοί δούλεψαν έτσι ώστε και ενάντια στην ευρωπαϊκή ταυτότητα να ξεσπάσει νέος πόλεμος. Τελικά, το μόνο που κάνουν είναι ότι τώρα διώχνουν το Χ.Ο. από τις ταυτότητες για να το ξαναφέρουν οι ίδιοι αργότερα, πά-

λι με μια νέα διοικητική αρχή. Μάλλον τώρα χάσαμε το παλιό σοβινιστικό Χ.Ο. για να γευτούμε με το βούρδουλα το νέο ρώσικο.

Αυτοί είναι οι λόγοι για τους οποίους πιστεύουμε ότι είναι προς το συμφέρον της πολιτικής δημοκρατίας, αλλά και της ανεξαρτησίας της χώρας απέναντι στα σχέδια των επίδοξων τυράννων και κατακτητών τους, να υποστηρίξουμε τώρα τη θέση: "Όχι στην αναγραφή του θρησκευόμενου. Ναι στο δημοψήφισμα".

ΙΣΡΑΗΛ: Ο ΙΣΛΑΜΟΦΑΣΙΣΜΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΙΜΑΤΟΧΥΣΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 11

(1950-1970) για όλο το χώρο της Μέσης Ανατολής. Αυτά όλα έκαναν το Ισραήλ μισητό στον αραβικό κόσμο και έστρεψαν εναντίον του το παγκόσμιο αντιιμπεριαλιστικό στρατόπεδο για μια ολόκληρη περίοδο.

Όμως από την ώρα που άρχισε να δυναμώνει ο παγκόσμιος και τοπικός ρόλος του σοβιετικού και αργότερα του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού άρχισε το παλαιστινιακό και αραβικό στρατόπεδο να βγάζει τις παλιές χειρότερες πλευρές του και να επιτίθεται στο ισραηλινό κράτος από τις πιο δεξιές θέσεις. Στη διάρκεια αυτής της νέας περιόδου οπότε άρχισαν και τα σημάδια της πολιτικής και στρατιωτικής κρίσης του σιωνισμού, αλλά και της παρακμής του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, οι πιο φωτισμένες πλευρές της ισραηλινής και της αραβικής αστικής τάξης δοκίμασαν την ειρήνη. Το πρώτο μεγάλο και το πιο γενναίο πολιτικό βήμα το έκανε ο Αιγύπτιος Σαντάτ κλείνοντας ειρήνη με το ισραηλινό κράτος, το δεύτερο ο Ιτζάκ Ραμπίν αναγνωρίζοντας αργότερα το παλαιστινιακό κίνημα και κράτος. Ο ένας δολοφονήθηκε από τους ισλαμοφασίστες, ο άλλος από τους σιωνιστές. Η πολιτική της αμοιβαίας αναγνώρισης τελικά θάφτηκε κάτω από τις δολοφονικές προβοκάτσιες των ισλαμοφασιστών της Χαμάς και του Τζιχάντ που ενδυνάμωσαν τους σιωνιστές. Τότε η PLO μπήκε κάτω από την ιδεολογική και πολιτική ηγεμονία των ισλαμοφασιστών. Αυτό φαίνεται από τις ευθύνες για το ναυάγιο των συμφωνιών του Όσλο που κύρια πρέπει να αποδοθούν στους Παλαιστίνιους.

Βέβαια οι Παλαιστίνιοι, μπορούν να επικαλούνται με το δικίο τους τις σιωνιστικές θέσεις των Ισραηλινών στο ζήτημα της Ιερουσαλήμ και των εβραϊκών οικισμών στα κατεχόμενα δηλαδή στη Γάζα και στη Δυτική όχθη του Ιορδάνη. Πράγματι οι σιωνιστές θέλουν να διατηρήσουν όλους τους εβραϊκούς οικισμούς στα κατεχόμενα και ποτέ δεν σταμάτησαν να προκαλούν χτίζοντας καινούργιους. Επίσης αντιδρούν στην παράδοση της δυτικής Ιερουσαλήμ στους Παλαιστίνιους. Όμως οι σιωνιστές είναι πολιτικά πολύ αδύναμοι σ' αυτές τις απαιτήσεις τους ακόμα και στο εσωτερικό του Ισραήλ. Ήδη στον τελευταίο γύρο του Όσλο, πέρυσι, η ισραηλινή αντιπροσωπεία συζητούσε όλα αυτά τα ζητήματα και ήταν έτοιμη για κάθε υποχώρηση έχοντας μαζί της μια όλο και πιο ευνοϊκή κοινή γνώμη.

Ουσιαστικά όλες οι παλαιστινιακές α-

παιτήσεις έχουν μπει σε ένα δρόμο συζήτησης και αποδοχής. Ο γύρος αυτός απέτυχε και η συμφωνία του Όσλο κατέρρευσε ουσιαστικά για ένα λόγο. Γιατί οι Παλαιστίνιοι κάτω από την πίεση των ισλαμοφασιστών έβαλαν έναν όρο στο οποίο καθόλου δεν επέμεναν ως εκείνη τη στιγμή: την επιστροφή των παλαιστίνιων προσφύγων στα εδάφη από τα οποία διώχτηκαν πριν από 50 χρόνια.

Ήταν αδύνατο στο Ισραήλ να δεχτεί αυτό τον όρο κάτω από τις δοσμένες ιστορικές συνθήκες του έντονου εθνικισμού και της αμοιβαίας εθνικής δυσπιστίας, δίχως να δεχτεί ταυτόχρονα και την κατάργησή του σαν κράτους. Αν όλοι οι Παλαιστίνιοι που διώχτηκαν απαιτήσουν να επιστρέψουν στη γη τους και τα σπίτια τους πέρα από τα τεράστια οικονομικά προβλήματα που θα προκύψουν για το κράτος του Ισραήλ, μέσα σε ελάχιστα χρόνια ύστερα από κάτι τέτοιο, ο αραβικός πληθυσμός στο σύνολο του Ισραήλ και των κατεχόμενων, θα υπερέρχει του εβραϊκού. Αυτό από μόνο του δεν θα ήταν κάτι το κακό αν κυριαρχούσαν στις δύο πλευρές λαϊκές και δημοκρατικές τάξεις. Αν δηλαδή είχαν τσακιστεί οι δύο εθνικισμοί.

Όμως τώρα κάτι τέτοιο σημαίνει διαρκώς εμφύλιο και διάλυση του ισραηλινού κράτους. Η ισραηλινή πλευρά – με πρωθυπουργό τότε τον Εχούντ Μπάρακ – δεν είχε αρνηθεί την αρχή της επιστροφής των προσφύγων που αναφέρεται και στην απόφαση 194 του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ, αλλά είχε κάνει την πρόταση να εφαρμοστεί αυτή η αρχή με τρόπο που να μην "υπονομεύει την ύπαρξη του κράτους του Ισραήλ". Είχε προτείνει δηλαδή εκτεταμένη αποζημίωση στους πρόσφυγες Παλαιστίνιους για τη γη που χάσανε και μερική και σταδιακή εγκατάσταση τους σε τέτοιο αριθμό που δεν θα αλλοίωνε την εθνική σύνθεση των πληθυσμών, τόσο ώστε οι Εβραίοι να ήταν μειοψηφία. Η PLO απέρριψε κάθε τέτοια πρόταση (Monde, 5/8/2001)

Είναι φανερό ότι πίσω από αυτή την απόρριψη βρίσκεται η αντισιμιτική άρνηση του Ισραηλινού κράτους από τους ισλαμοφασίστες. Μια λογική και φιλειρηνική παλαιστινιακή ηγεσία θα αποδεχόταν ένθερμα σα βάση συζήτησης την πρόταση Μπάρακ. Και θα τη δεχόταν γιατί είχε αποδειχτεί ότι το Ισραήλ επεδίωκε εναγώνια μια διέξοδο κάνοντας σημαντικές υποχωρήσεις στις διαπραγματεύσεις σε όλα τα σημεία. Αυτή η τάση που επιβεβαιώθηκε άλλωστε ακόμα και στη διάρκεια της τελευταίας μισοπολεμικής περιόδου όταν ο ισραηλινός στρατός αποσύρθηκε μονομερώς και δίχως

συνέχεια στη σελ. 7

Νέα στοιχεία για τη φύση της ελληνοτουρκικής φιλίας

Το νέο δόγμα του υπουργού εξωτερικών, Γ. Παπανδρέου, περί "προσέγγισης" με τη γειτονική Τουρκία σε καμία περίπτωση δε συνιστά άρση του στρατηγικού ψυχρού πολέμου μεταξύ των δύο χωρών. Μόνο ένας αδαής θα μπορούσε να πιστέψει ότι η αλλαγή συμμαχιών και στρατοπέδων πραγματοποιείται ανάλογα με τις διαθέσεις ενός κυβερνητικού αξιωματούχου, και όχι με συγκεκριμένα μέτρα πραγματικής ειρήνευσης.

Στην πραγματικότητα η "επίθεση φιλίας" είναι ένα σχέδιο επέμβασης των ρωσόφιλων της Ελλάδας στα εσωτερικά της Τουρκίας για να ενισχύσουν τα πιο καθυστερημένα, αντιδυτικά και αντικεμαλικά στοιχεία με σκοπό τη μετατροπή της χώρας σε θερμό υποστηρικτή της ρωσικής πολιτικής.

Ένα από τα χαρακτηριστικά σημεία της πολυδιαφημιζόμενης ελληνοτουρκικής "φιλίας" αποτελεί το όργιο διδυμοποιήσεων μεταξύ ελληνικών και τουρκικών δήμων. Τελευταία, οι ελληνοκύπριοι σοβινιστές αντέδρασαν έντονα στην πολιτική των διδυμοποιήσεων. Για να τους καθησυχάσει, ο Έλληνας πρέσβης, Χρ. Παναγόπουλος, άφησε να διαρρεύσει μια σημαντική λεπτομέρεια. Σε συνάντηση των δημάρχων της τουρκοκρατούμενης Κύπρου είπε "ότι υπάρχει συμφέρον να υποστηριχτούν οι διδυμοποιήσεις ελλαδικών και τουρκικών δήμων καθώς γίνεται με ανθρώπους στην Τουρκία που εναντιώνονται, όπως ανέφερε, στο πολιτικο-στρατιωτικό κατεστημένο της Αγκυρας" (Ελευθεροτυπία, 9-8). Οι γέφυρες φιλίας στήνονται λοιπόν με τους τούρκους ισλαμοφασίστες, τα κνιτοειδή και τους ακροδεξιούς τύπου Μπαχτσελί, και όχι με το τουρκικό κεμαλικό πιο φιλοδυτικό και αντικεμμενικά πιο προοδευτικό σχετικά στρατόπεδο. Στόχο έχουν να εκβιάσουν τη γειτονική χώρα έτσι ώστε στο όνομα της ένταξής της στην Ε.Ε. να αποδεχτεί το ανέβασμα των ισλαμοφασιστών και τελικά των αντιδυτικών στην εξουσία.

Ποιος όμως φέρει την ευθύνη για τη νέα τακτική των δήμων; Η απάντηση της κυβέρνησης στους σοβινιστές που ανησυχούν είναι από τα πριν γνωστή: η Δύση και η Ε.Ε! "Ο κ. Παναγόπουλος δήλωσε ότι η ελληνική κεντρική κυβέρνηση, ως μέλος της Ε.Ε., δεν μπορεί να επιβάλει πολιτική στους τοπικούς άρχοντες αναφορικά με το θέμα των διδυμοποιήσεων" (στο ίδιο). Φταίει δηλαδή η Ε.Ε. για το "νέο ξεπούλημα" επειδή δεν επιτρέπει συγκεντρωτική κυβέρνηση και αφήνει ασύδοτους τους δήμους! Σε ότι αφορά το επιχείρημα περί αδυναμίας επιβολής πολιτικής στους δήμους είναι διάτρητο καθώς οι τελευταίοι χρηματοδοτούνται αλλά και ελέγχονται κατά μεγάλο μέρος πολιτικά από την κυβέρνηση. Το πιο βασικό όμως στην υπόθεση αυτή είναι ότι υπάρχει επιβολή κυβερνητικής πολιτικής στους δήμους αφού οι "πρωτοβουλίες" των διδυμοποιήσεων ξεκίνησαν "εντελώς τυχαία" αμέσως μετά την εφαρμογή της ελληνοτουρκικής "ύφεσης" από το Γ. Παπανδρέου και κατά τη διάρκεια της πρωθυπουργίας του ισλαμοφασίστα Ερμπακάν.

Τελικά όμως αποδεικνύεται ότι

η νέα τακτική εφαρμόζεται σε ευθεία αντίθεση όχι μόνο με τους σοβινιστές, αλλά και με την ίδια την Ε.Ε. Η δικαιοσύνη της απόφασης της τουρκικής δικαιοσύνης σχετικά με την απαγόρευση του ισλαμοφασιστικού κόμματος του Νετζμετίν Ερμπακάν από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο καταδεικνύει τους πραγματικούς και τους κάλπικους φίλους της Τουρκίας, της ειρήνης και της φιλίας των λαών. Η καταπληκτική απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου, που αντιμετωπίστηκε στη χώρα μας με ψυχρότητα, αν όχι με φανερή αποδοκιμασία, καταψηφίστηκε μόλις από τον κύπριο, τον αυστρια-

κό και το βρετανό δικαστή. Η απόφαση στηρίζεται στα δημοκρατικά επιχειρήματα στα οποία θα έπρεπε να στηρίζεται και η απαγόρευση των ναζιστών στη δικιά μας χώρα: "Εκτιμώντας ότι οι απόστολοι στόχοι του κόμματος της Ευημερίας ήταν η εγκαθίδρυση ισλαμικού καθεστώτος και ισλαμικού νόμου και, μάλιστα, με την κήρυξη "ισλαμικού ιερού πολέμου", το δικαστήριο θεώρησε ότι η απαγόρευση της λειτουργίας του από την τουρκική δικαιοσύνη μπορεί, μεν, να παραβιάζει κάποια πολιτικά δικαιώματα, όμως προστατεύει άλλα, μείζονα ανθρώπινα δικαιώματα που θα κινδύνευαν, αν το κόμμα αυτό πραγματοποιούσε τους στόχους που του αποδίδονται. Αρα, το έλασον πρέπει να υποχωρήσει απέναντι στο μείζον". Η απόφαση αναφέρει επίσης ότι: "ένα πολιτικό κόμμα του οποίου οι υπεύθυνοι προσβέουν την προσφυγή στη βία και / ή προτείνουν ένα

πρόγραμμα που δεν σέβεται έναν ή περισσότερους κανόνες της δημοκρατίας, ή το οποίο στοχεύει στην καταστροφή της, δεν μπορεί να έχει μεγαλύτερη αξία από την προστασία της Σύμβασης (σ.σ. εννοεί την Ευρωπαϊκή Σύμβαση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων) ώστε να προστατεύεται από τις κυρώσεις που επιβάλλονται γι' αυτά τα κίνητρα".

Στην πραγματικότητα, η νομιμοποίηση ενός τέτοιου κόμματος αποτελεί από μόνη της παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων αφού αποβλέπει και προπαγανδίζει ανοιχτά την ανατροπή της αστικής δημοκρατίας από τα δεξιά με την ανάδειξη καταπιεστικών, θεοκρατικών και φεουδαρχικών δομών. Οι τούρκοι δημοκράτες αναθάρρησαν από την απρόσμενη απόφαση, αφού το ίδιο δικαστήριο έχει καταδικάσει την απαγόρευση κάποιων διαμελιστικών κομμάτων. Ο δημοσιογράφος Μεχμέτ

Αλί Μπιράντ "δήλωσε ότι η απόφαση προκάλεσε μεγάλη ανακούφιση στους υπέρμαχους του λαϊκού κράτους στην Τουρκία". Αντίθετα τα ελληνικά ΜΜΕ έθασαν το γεγονός. Δεν είναι τυχαίο που ο έτερος ισλαμοφασίστας ηγέτης, πρώην δήμαρχος Ιστανμπούλ, στέλεχος του Ερμπακάν και νυν μεταμφιεσμένος σε φιλοδυτικό, ο εκκοσμηκευμένος Ταϊπ Ερντογάν διάλεξε μια γνωστή σύνθεση του Έλληνα Βαγγέλη Παπαθανασίου για μουσικό σήμα του κόμματός του που ονομάζεται "Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης" και το οποίο μάλλον αποτελεί τη μετάλλαξη του "Κόμματος της Αρετής" (Έθνος, 17-8).

Η πραγματική πολιτική φιλίας και συνεργασίας με την Τουρκία σημαίνει ρήξη με τις καθυστερημένες πλευρές της τουρκικής κοινωνίας και ειρηνική επίλυση των διαφορών μεταξύ των δύο χωρών.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 2

σει την αντίστοιχη τροπολογία για τα Λιπάσματα.

Η Επιτροπή Αγώνα αποφάσισε λοιπόν να μπει στη διαδικασία της τροπολογίας φροντίζοντας όμως να το κάνει αυτό με έναν τρόπο που όχι μόνο δεν θα αλλοίωνε την ως τώρα στρατηγική του αγώνα, δηλαδή τις συμμαχίες της και τους στόχους της, αλλά θα τους υπηρετούσε.

Έτσι έκανε τα εξής: Πρώτα - πρώτα καθάρισε το περιεχόμενο της δικιάς μας τροπολογίας που θα πρότεινε για ψήφιση. Η "τροπολογία" του Λαλιώτη ήταν μια παγίδα. Αυτή περιείχε το αναγκαίο σημείο για την αποκατάσταση των εργαζομένων από το Υπ. Γεωργίας, δηλαδή την υπαλληλοποίησή τους, σύμφωνα με το νόμο 2190/94 (που πρωτοεμφανίστηκε για τους απολυμένους της Ολύμπικ - Κετερνγκ). Όμως αυτό το σημείο συνοδεύταν από δύο παραγράφους όπου η πρόκληση των απολυμένων στο Δημόσιο ήταν δυνητική. Έγραφε δηλαδή η "τροπολογία" Λαλιώτη στο άρθρο α ότι:

"Επίσης το προσωπικό αυτό **δύναται να επαναπροσληφθεί στην Πρότυπο Κτηματική Τουριστική** (την θυγατρική της Εθνικής Τράπεζας που έκλεισε το εργοστάσιο) **και στην Νομαρχιακή - Τοπική Αυτοδιοίκηση Πειραιά**" και στο άρθρο β: " **το ως άνω προσωπικό θα μπορεί να έχει πρόσβαση στις Χημικές Βιομηχανίες του ευρύτερου Δημόσιου Τομέα**".

Μια τέτοια τροπολογία θα μπορούσε να "βολέψει" μια χούφτα απολυμένων στο Υπ. Γεωργίας, ενώ οι υπόλοιποι θα συνωστίζονταν έξω από την "Πρότυπο",

τους Δήμους και τα Πετρελαιοειδή για μια πολύ αβέβαιη και ρουσφετολογική πρόσληψη. Το άλλο όμως και μεγαλύτερο ελάττωμα αυτής της "τροπολογίας" ήταν πολιτικό. και τούτο γιατί έφερνε σε άμεση και αχρείαστη αντιπαράθεση το κίνημα των Λιπασμάτων όχι μόνο με το Υπ. Γεωργίας και τον Ανωμερίτη - που φαίνεται ότι διατηρεί άριστες σχέσεις με το ΥΠΕΧΩΔΕ - αλλά το ενέπλεκε άμεσα και με την Βάσω Παπανδρέου (Δήμοι) και με τον Παπαντωνίου και με τον Χριστοδουλάκη (Πετρέλαια) και άνοιγε το δρόμο σε μια ατέλειωτη μετάθεση ευθυνών και πολιτικών αιχμών αυτού του αγώνα.

Η τροπολογία που προώθησε η Επιτροπή Αγώνα περιείχε απλά και καθαρά τη δέσμευση αποκατάστασης όλων των εργαζομένων αποκλειστικά από το Υπ. Γεωργίας σύμφωνα με τον Νόμο 2190/94.

Από την άλλη μεριά σε ότι αφορούσε την γενική τακτική της η Επιτροπή Αγώνα αποφάσισε ότι θα ζητούσε μεν υπογραφές από τους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, αλλά όποια στάση και να κρατούσαν αυτοί, και όποια στάση και αν κρατούσε η Βάσω Παπανδρέου την τελική και μέγιστη ευθύνη για οποιοδήποτε εμπόδιο ή άρνηση θα την είχε ο ίδιος ο Λαλιώτης. Γιατί αυτός δεν εκτέθηκε ανοιχτά πολιτικά υπέρ της τροπολογίας των Λιπασμάτων σε καμιά στιγμή και με κανέναν τρόπο και ταυτόχρονα μπορούσε, αν ήθελε, έστω και στο παρυσκήνιο να δημιουργήσει τον πιο συντριπτικό ευνοϊκό πολιτικό συσχετισμό για να περάσει η τροπολογία.

Έτσι ουσιαστικά η Επιτροπή Αγώνα αποδεχόταν την πρόκληση της τροπολογίας και απαντούσε στον υπουργό που κατεδάφισε το εργοστάσιο "Ίδου η Ρόδος, Ίδου και το πήδημα. Σε σένα τώρα η ευθύ-

νη να αποκαταστήσεις τους εργαζόμενους."

Αυτή η τακτική ανακοινώθηκε από την Επιτροπή Αγώνα σε πλατιά σύσκεψη 50 απολυμένων που συγκάλεσε στο ΕΚΠ και έγινε δεκτική δίχως καμιά διαφωνία. Και ύστερα μπήκε σε εφαρμογή.

Η πρόταση τροπολογίας της Επιτροπής Αγώνα υπογράφηκε αμέσως από δύο βουλευτές της ΝΔ, τον Μπαρμπαγιάννη και Νεράντζη που είχαν εκφράσει από την πρώτη στιγμή έμπρακτη υποστήριξη στον αγώνα των Λιπασμάτων. Αυτή την τροπολογία οι δύο βουλευτές την κατέθεσαν στη Βουλή μέχρι την εκπνοή της προθεσμίας που ήταν το μεσημέρι της Παρασκευής 31 Αυγούστου.

Οι τρεις βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, Διαμαντίδης, Κρητικός, Λιτζέρης, μετά από ταλάντευση και σκέψη μιας βδομάδας δήλωσαν ότι θα την υπογράψουν. Ο Διαμαντίδης θυμόμαστε είναι ο μόνος βουλευτής του ΠΑΣΟΚ που κατέβηκε και μίλησε στις δύο πιο καίριες συγκεντρώσεις της Επιτροπής Αγώνα, στην Πίτα στο Μελίνα Μερκούρη, και στη μεγάλη συγκέντρωση της 18 Φλεβάρη στον Ηλεκτρικό Πειραιά. Τελικά κατέθεσαν και οι τρεις την τροπολογία μαζί με τον Μπετενιώτη της Α΄ Πειραιά μετά τη λήξη της επίσημης προθεσμίας. Η Επιτροπή Αγώνα για να έχει τη θέση όλων των βουλευτών της Β΄ Πειραιά, ζήτησε υπογραφή και από τον Λαφαζάνη του ΣΥΝ. Αυτός δήλωσε πως θα καταθέσει μόνο αφού καταθέσει πρώτα το ΠΑΣΟΚ και όντως την κατέθεσε αργότερα μαζί με μια άλλη βουλευτίνα του ΣΥΝ, την Ευροτύρη. Ο Λαφαζάνης υπόγραψε και την εισηγητική έκθεση του νομοσχεδίου που την είχε συντάξει η Επιτροπή Αγώνα στην οποία αναφέρεται ότι το εργοστάσιο δεν ρύπαινε, ήταν κερδοφόρο και, έμμε-

σα πλην σαφώς, ότι δεν έπρεπε να κλείσει.

Το εργοστάσιο αυτό έκλεισε κύρια με τη δραστήρια πάλη του ΣΥΝ, ενώ λίγους μήνες προηγούμενα στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά, όλη η διοίκησή του και ο ΣΥΝ καταψήφισαν το αίτημα απολυμένων για αποκατάσταση. Τώρα ο ΣΥΝ εμφανίζεται σαν σύμμαχος στον ίδιο βαθμό και με τις ίδιες προθέσεις που έχει και ο Λαλιώτης. Την τακτική τους και την πραγματική στάση τους θα την ξέρουμε με σιγουριά την Τρίτη το απόγευμα όπου θα μπουν στη Βουλή για συζήτηση οι τροπολογίες στο νομοσχέδιο του Υπ. Γεωργίας.

Πάντως ένα είναι σίγουρο: ότι οι Λιπασματίστες δεν είναι διατεθειμένοι να αλλάξουν την γενική κατεύθυνση του αγώνα τους αν δεν πάρουν δικαιοσύνη του βασικού τους αιτήματος. Δηλαδή τα πυρά τους θα είναι στο Λαλιώτη και όσους κλείσανε το εργοστάσιο, ενώ το βασικό τους μέτωπο αυτό για τη σωτηρία της βιομηχανίας Σε μια πολύ μαζική τους συγκέντρωση, την πιο μαζική των τελευταίων μηνών στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά, στις 5 του Σεπτεμβρίου, εγκρίνανε την εισήγηση της Επιτροπής Αγώνα σε ότι αφορά την τροπολογία και την γενική της τακτική και την αγκάλιασαν όσο ποτέ άλλοτε με ενθουσιασμό.

Ό, τι και να γίνει την Τρίτη, όποιοι και να είναι οι ελιγμοί των αντιπάλων τους για τους Λιπασματίστες ένα είναι σίγουρο: ότι ο αγώνας έχει φτάσει στο σημείο να τους ανησυχεί τόσο ώστε να αναγνωρίζουν την Επιτροπή Αγώνα σαν επίσημο συνομιλητή, να καταστρώνουν διαρκώς σχέδια και να κινητοποιούν στελέχη. Ό, τι και να γίνει την Τρίτη η νίκη δεν θα είναι πολύ μακριά.

Κατασκηνώσεις: Η "καλή" πλευρά της αντιπαγκοσμιοποίησης

Το τελευταίο διάστημα παρακολούθησαμε την αρνητική στάση που λίγο ή πολύ έκφρασε σύσσωμος ο ελληνικός πολιτικός κόσμος για την παγκοσμιοποίηση. Με το στόμα του αρχιεπισκόπου της ελληνικής εκκλησίας, του εκπροσώπου της κυβέρνησης και των αρχηγών των κομμάτων, το καθεστώς της χώρας αναθεμάτιζε τη σύνοδο του G8 που "αποφασίζει για μας χωρίς εμάς" και τις ιταλικές αρχές που "απαγόρευαν στα παιδιά μας να διαδηλώσουν" εναντίον της παγκοσμιοποίησης προβάλλοντας το επιχείρημα ότι η υπέρβαση των εθνικών συνόρων "θα μας αφελληνίσει και θα μας εξισώσει με τους άλλους λαούς".

Ωστόσο, οι ίδιοι αναγνωρίζουν μία συγκεκριμένη συνύπαρξη με πολύ συγκεκριμένους λαούς... θετικό στοιχείο της παγκοσμιοποίησης.

Η ευλογημένη από το καθεστώς συνύπαρξη των συγκεκριμένων λαών πραγματο-

ποιείται στις δημοτικές κατασκηνώσεις, όπως αυτές του δήμου Αθηναίων, όπου φιλοξενούνται παιδιά από διάφορες χώρες του κόσμου για να περάσουν μαζί το καλοκαίρι. Όπως είπε η δημοτική σύμβουλος των κατασκηνώσεων Έφη Σαβουλίδου - Λεντάκη, "στις παιδικές κατασκηνώσεις του Δήμου Αθηναίων συντελείται η θετική πλευρά της παγκοσμιοποίησης, με το ευτυχές συνάπαντημα πολλών λαών και ποικίλων πολιτισμών" (Ελευθεροτυπία, 17-8).

Την εξήγηση αυτού του φαινομένου μας δίνει η συνέχεια του ίδιου άρθρου όπου αναλύεται η εθνική καταγωγή των παιδιών. "Πρόκειται για παιδιά από τα μπαλέτα της Αγίας Πετρούπολης "Πούσκιν", το "Ίδρυμα Ελπίδας και Καλοσύνης" από την Ουκρανία, το Ελληνικό Πολιτιστικό Κέντρο "Μακεδονία" από την πόλη Ραμάλα της Παλαιστίνης, το υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού της Κύπρου, τη ρωσική πρεσβεία, το "Εθνικό Μέγαρο Παιδών" της Βουλγαρίας, την "Ελληνοσερβική Φιλία", από την ευρύτερη περιοχή του Τσερνομπίλ, τη Σερ-

βία και το Μαυροβούνιο, από το σωματείο "Αλληλεγγύη Πολωνών Εργαζομένων στην Ελλάδα" και από την Αλβανία"!!!

Από τύχη βρεθήκαμε το καλοκαίρι σε μια άλλη, ιδιωτική παιδική κατασκήνωση, την Κορέλκο, στον Κάλαμο Αττικής. Εκεί λοιπόν στη διάρκεια της αποχαιρετιστήριας τελέστειλαν τη ρώσικη σημαία, και ανακοίνωσαν ότι τη σηκώνουν κάθε πρωί δίπλα στην ελληνική κρούοντας το ρώσικο εθνικό ύμνο. Αυτό, γιατί στα πλαίσια της "φιλίας των λαών" όπως είπαν, φιλοξενούν στην κατασκήνωση και τα παιδιά των υπαλλήλων της ρώσικης πρεσβείας στην Αθήνα. Πρόκειται λοιπόν για μια ευρύτερη τακτική.

Τα παιδιά που φιλοξενεί το ελληνικό καθεστώς προέρχονται από την Ανατολή και τα Βαλκάνια, και στέλνονται στη χώρα μας μέσω κυβερνητικών και άλλων ημικρατικών φορέων των χωρών προέλευσής τους. Λείπουν μονάχα παιδιά από την Κούβα και το Ζαΐρ για να συμπληρωθεί το καρέ των

φιλοξενουμένων. Μάλιστα, πρόκειται για τα "μπομπουκία" της ανατολικής νομενκλατούρας, αυριανά στελέχη των ανατολικών κρατικών μηχανισμών, που βλέπουν την Ελλάδα σαν το ιδανικό μέρος για να περάσουν τις ανέξοδες καλοκαιρινές τους διακοπές. Κάτι ανάλογο είχε συμβεί κατά τη διάρκεια της σερβικής εισβολής στη Βοσνία όταν τα παιδιά των φαντάρων και αξιωματικών του σερβικού στρατού στέλνονταν στην Ελλάδα για να φιλοξενηθούν από ελληνικές οικογένειες.

Επομένως, το μόνο καλό που έχει η παγκοσμιοποίηση είναι, σύμφωνα με τα επίσημα ελληνικά στόματα, η συνύπαρξη των "λαών" της Ανατολής. Με άλλα λόγια, η μόνη "ευτυχής" παγκοσμιοποίηση είναι η ρώσικη. Η παγκοσμιοποίηση, δηλαδή, που καταργεί τα εθνικά σύνορα όχι με το πλάσμα των αγορών αλλά με την ισχύ των όπλων. Η καταλήστευση και κυριαρχία των αφεντικών του Κρεμλίνου παντού στον κόσμο.

Η Lukoil αρπάζει τα ΕΛΠΕ

συνέχεια από τη σελ. 5

σικες εταιρείες στην κατασκευή του αγωγού πετρελαίου Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολη. Αυτός ο αγωγός θα μεταφέρει ρώσικα πετρέλαια στο Αιγαίο. Η Πετρόλα ήταν η ιδανική περίπτωση γι' αυτό. Όπως είναι γνωστό στους αναγνώστες μας το διυλιστήριο της Πετρόλα είναι παλιάς τεχνολογίας και πρέπει να εκσυγχρονιστεί για να παράγει καύσιμα με αντιρρυπαντικές προδιαγραφές που ορίζει η Ευρωπαϊκή Ένωση. Όμως το μέτωπο του αντιβιομηχανικού μεσαίωνα Σημιτικό ΠΑΣΟΚ-Καραμανλική ΝΔ-ΣΥΝ-ψευτοΚΚΕ μαζί με μερικούς οικολόγους έχουν εδώ και δύο χρόνια ξεσηκώσει αντιδράσεις στο Θριάσιο και έχουν προσφύγει τόσο στο Συμβούλιο της Επικρατείας όσο και στην Ευρωπαϊκή Ένωση κατά αυτού του αναγκαίου εκσυγχρονισμού. Αποτέλεσμα αυτών των κινητοποιήσεων ήταν να μην έχουν ξεκινήσει οι απαραίτητες εργασίες που θα απασχολούσαν 1200 εργαζόμενους για τέσσερα χρόνια και άλλους 200 μόνιμους επιπλέον των 580 περίπου σημερινών εργαζομένων. Η «Επιτροπή κατά των επεκτάσεων της Πετρόλα» που την έφτιαξαν τα παραπάνω κόμματα και την καθόδηγε κύρια το ψευτοΚΚΕ, παρά την ασήμαντη πραγματική της απήχηση, έχοντας και την υποστήριξη του καθεστώτος και του τύπου που αυτό ελέγχει, έχει καταφέρει να φέρει σε πραγματικά δύσκολη θέση την επιχείρηση. Για να πάρει θετική απόφαση για το εργοστάσιο το ΣτΕ θα έπρεπε να ξεσηκωθεί ένα μεγάλο κίνημα από τα κάτω μέσα στο λαό της Ελευσίνας και του Θριάσιου, κάτι το οποίο μόλις ξεκίνησε τον περασμένο Ιούνιο από δύο σχολεία

της Ελευσίνας, όπως έχουμε αναλυτικά αναφέρει σε προηγούμενο φύλλο. Το ότι η Πετρόλα ήταν με την πλάτη στο τοίχο όσον αφορά το μέλλον της, θα πρέπει να ήταν ένας σοβαρός λόγος για να αναγκαστεί ο όμιλος Λάτση να **συμπράξει με τη Lukoil και να ανοίξει έτσι το δρόμο για τον πλήρη ενεργειακό έλεγχο της χώρας από την ιμπεριαλιστική Ρωσία. Η Πετρόλα λειτουργεί σα "βαποράκι" για τους Ρώσους.** Στην περίπτωση λοιπόν που τα ΕΛΠΕ περάσουν στην Lukoil και δεν υπάρχει κάτι που να δείχνει ότι αυτό δεν θα συμβεί -το μέλλον της Πετρόλα σε ότι αφορά τον εκσυγχρονισμό της και τη συνακόλουθη διατήρηση και αύξηση των θέσεων εργασίας είναι αβέβαιο. Γιατί θα είναι εξαιρετικά δύσκολο από οικονομική άποψη ο Λάτσης να προχωρήσει στον εκσυγχρονισμό της Πετρόλα, διαθέτοντας τεράστια κεφάλαια ταυτόχρονα και για την εξαγορά των ΕΛΠΕ και για τον εκσυγχρονισμό της Πετρόλα, ιδιαίτερα τη στιγμή που τα ΕΛΠΕ είναι ήδη το πιο σύγχρονο διυλιστήριο στην Μεσόγειο και η θέση του στην αγορά τόσο της διύλισης όσο και της επέκτασης σε άλλες χώρες, αλλά και στο δίκτυο λιανικής πώλησης που διαθέτει είναι κατά πολύ ανώτερα της Πετρόλα. Πάντως σύντομα θα ξέρουμε τι θα γίνει με την Πετρόλα.

Παρόλο που αυτή η συνεργασία και η κοινή εκδήλωση ενδιαφέροντος δεν ήταν αναμενόμενη στην αγορά και αυτό μπορεί κανείς να το δει από τα δημοσιεύματα του τύπου, φαίνεται ότι το ζήτημα είχε προετοιμαστεί πριν καιρό. Σύμφωνα με δημοσίευμα του *Επενδυτή* στις 1/2-9: «λέγεται ότι ο πρωθυπουργός Σημίτης είχε ενημερωθεί από το Ρώσο πρόεδρο Πούτιν για τα σχέδια της Lukoil στην πρό-

σφατη συνάντησή τους στη Μόσχα, στο περιθώριο της Συνόδου της ΔΟΕ. Χαρακτηριστική θεωρείται η σπουδή που επέδειξε ο Χριστοδουλάκης, ανακοινώνοντας προ 45 ημερών ότι η κυβέρνηση θα αναζητήσει αγοραστή ποσοστού 15-30% των ΕΛΠΕ, αλλά κυρίως το ελάχιστο χρονικό διάστημα που έθεσε για την εκδήλωση του ενδιαφέροντος. Όπως σχολίαζε στον "Ε" παράγοντας του κυβερνώντος κόμματος, "δεν θα ρίσκαρε ο Χριστοδουλάκης μια πιθανή αποτυχία στη διαδικασία πώλησης, εάν δεν είχε εξασφαλίσει το ενδιαφέρον ενός τουλάχιστον μεγάλου παίκτη της πετρελαϊκής αγοράς».

Ο Σημίτης λοιπόν έδωσε το πράσινο φως στον Χριστοδουλάκη να προχωρήσει και ο Σημίτης, μέσα στα πλαίσια της παράδοσης της χώρας στη Ρωσία, θα ανέλαβε να συνάψει το γάμο της Lukoil με το Λάτση για να μπορέσει εύκολα η Lukoil να βάλει στο χέρι τα ΕΛΠΕ. Οι σχέσεις του Λάτση με το Σημίτη είναι παλιές και εδώ να θυμίσουμε πως δόθηκε σε αυτόν η τράπεζα Εργασίας, όταν ήταν βέβαιο ότι θα κατέληγε στην Πειραιώς. Βέβαια υπάρχει ένα ερώτημα πως ο Σημίτης ευνοούσε τον τραπεζίτη Λάτση την ώρα που χτυπούσε τον βιομήχανο Λάτση. Η μια εξήγηση είναι ότι βεβαίως οι ρωσόδουλοι έχουν πολύ μικρότερο πρόβλημα με τις τραπεζικές εργασίες απ' όσο έχουν με τη βιομηχανία. Όμως έχουν δει παλιότερα το φως δημοσιεύματα που κάνουν λόγο για σύγκρουση δύο τάσεων μέσα στο συγκρότημα Λάτση της τάσης του Σπύρου Λάτση που αποδεικνύεται η ισχυρότερη και που θέλει τραπεζικές δουλειές, και εκείνη της Μαριάννας Λάτση που θέλει τη βιομηχανική επένδυση στην Ελευσίνα. Μια τέτοια σύγκρουση είναι πιθανή αν

πάρει κανείς υπόψη του ότι ο Σπ. Λάτσης πραγματοποιεί εδώ και καιρό ανοίγματα με τη Ρωσία (αγωγός Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολης), αλλά πραγματοποιεί μεγάλες επενδύσεις και στην κινεζική αγορά. Φαίνεται μάλλον ότι το τμήμα του κεφαλαίου στο συγκρότημα Λάτση που θέλει να παίξει με τη σοσιαλφασιστική ανατολή υπερίσχυσε του πιο κλασικά δυτικόφιλου - αμερικανόφιλου τμήματός του. Ο *Επενδυτής* ισχυρίζεται ότι ο γάμος Λάτση - Lukoil είναι μια έμμεση αμερικανο-ρώσικη συμμαχία. Κατά τη γνώμη μας το "αμερικάνικο" κομμάτι του συγκροτήματος Λάτση σύρθηκε στην ανατολική στρατηγική του Σπύρου Λάτση, ιδιαίτερα καθώς είδε τις τεράστιες δυσκολίες της επένδυσης της Ελευσίνας. Είτε πήρε σαν αντάλλαγμα την υπόσχεση ότι θα κάνει την επένδυση της Πε-

τρόλα, είτε εισπράξε μία λίγο ως πολύ οριστική άρνηση και για να παρηγορηθεί με το ποσοστό του στα ΕΛΠΕ, το συγκρότημα Λάτση έγινε τελικά "βαποράκι" για να πάρει η Ρωσία την καρδιά της ελληνικής πετρελαϊκής βιομηχανίας.

Πάντως μετά το 30% των ΕΛΠΕ και επειδή το μεγαλύτερο μέρος των μετοχών τους βρίσκονται στα χέρια θεσμικών επενδυτών δεν θα είναι δύσκολο στους Ρώσους χρησιμοποιώντας το Λάτση να αποκτήσουν την πλειοψηφία τους αποκτώντας έτσι τον πλήρη έλεγχο των ΕΛΠΕ.

Το σίγουρο είναι ότι μέσα από αυτήν την ιδιωτικοποίηση και την παράδοση των Ελληνικών Πετρελαίων στη Μόσχα νέα δεσμά χαλκούνται για τη Ελλάδα. Γιαυτό είναι προς το συμφέρον της χώρας μας και του λαού μας να μην γίνει αυτή η ιδιωτικοποίηση.

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΓΙΑ "ΣΥΝ"

συνέχεια από τη σελ. 4

τους είναι ρωσόφιλη και από τον Τύπο, με εξαίρεση κάποια σπάνια δημοσιεύματα που διοχέτευαν οι γενικά απομονωμένες και αντιπαθητικές ακραίες εθνικιστικές τάσεις. Πρόκειται για ένα πρόσωπο οικουμενικής αποδοχής που σκεπεί μία εξωτερική πολιτική επίσης οικουμενικής αποδοχής που σημαίνει απ' όλους τους ιμπεριαλιστές (ΗΠΑ-Ευρώπη) και όχι μόνο από τη Ρωσία της οποίας είναι πιστό τσιράκι. Εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι στις αρχές Αυγούστου ο Γ. Παπανδρέου συναντήθηκε με τον Κωνσταντόπουλο ο οποίος του ζήτησε να συγκα-

λέσει διακομματικό συμβούλιο Εξωτερικής Πολιτικής. Ο Γ. Παπανδρέου είναι το βασικό στέλεχος του καθεστώτος και γι' αυτό εκτινάσσεται πέρα και έξω από πετηρίδες και άλλες τυπικές διαδικασίες.

Το σίγουρο είναι ότι όσο η Β. Παπανδρέου και τα υπόλοιπα στελέχη αποφεύγουν να δώσουν την κόντρα στην πολιτική και στην οικονομία με τους Σημίτη-Λαλιώτη-Γ. Παπανδρέου οι αντιστάσεις τους στη λαίλαπα του "αριστερού, προοδευτικού" συνασπισμού θα αδυνατίζουν. Προς το παρόν αναχαιτίζουν για κάποια περίοδο την άνοδο των ΣΥΝ - ψευτοΚΚΕ στην εξουσία, αλλά δεν θα μπορέσουν να την εμποδίσουν.

ΤΟ ΝΑΤΟ ΣΤΟ ΤΕΛΜΑ-ΠΑΓΙΔΑ

συνέχεια από τη σελ. 12

Μπορεί κανείς να αναρωτηθεί: Μα είναι δυνατόν να μην υπάρχει διέξοδος για το μακεδονικό λαό; Πρέπει οπωσδήποτε να νικήσουν οι προβοκάτορες του Κρεμλίνου και να διαμελίσουν τη χώρα;

Ασφαλώς οι μάζες γράφουν την ιστορία και κανείς δεν ξέρει πως αυτές θα κινηθούν τελικά. Όμως εδώ διακρίνουμε τις καταστροφικές τάσεις να λειτουργούν δίχως μια ουσιαστική αντιρρόπηση. Οι δυτικόφιλοι του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος έχουν την αθεράπευτη αυταπάτη ότι η Δύση τελικά θα εμποδίσει τον διαμελισμό και τον UCK. Οι εθνικιστές του VMRO – VMRO αντίστροφα, ανίκανοι να καταλάβουν την αληθινή φύση της δυτικής επέμβασης, έχουν γίνει φανατικοί αντιδυτικοί και έτσι παίζουν το παιχνίδι των ρωσόφιλων. Ιδιαίτερα το παίζουν με την αδιαφορία τους ή την ενθάρρυνση της εθνοκάθαρσης του αλβανικού πληθυσμού καθώς είναι, όπως όλοι οι εθνικιστές, ανίκανοι να καταλάβουν τη διαφορά ανάμεσα στα αντιμακεδονικά αισθήματα του πλατειού άμαχου αλβανικού πληθυσμού (που έχουν καλλιεργηθεί τελευταία με τα πογκρόμ) και στην οργανωτική – μαχητική ένταξη των ένοπλων αλβανών σοβινιστών στο όνειρο της Μεγάλης Αλβανίας.

Εκείνο δηλαδή που λείπει από τη Δημοκρατία της Μακεδονίας είναι μια δημοκρατική πολιτική τάση που θα υπερασπίσει τη γραμμή του ένοπλου αντιφασιστικού αγώνα και που θα καταγγείλει ταυτόχρονα σαν προβοκατόρική και διασπαστική αυτού του αγώνα κάθε συλλογική καταδική και διωγμό του αλβανικού πληθυσμού.

Μόνο εξ αιτίας αυτής της σημερινής έλλειψης γίνεται τόσο ισχυρή η κίνηση της Δημοκρατίας της Μακεδονίας προς τη ρώσικη σφαίρα επιρροής στο ιδεολογικό, στο πολιτικό και στο στρατιωτικό επίπεδο.

Είναι χαρακτηριστικός ο τρόπος μάλιστα που φαινομενικά αντίθετες προς αυτή την κατεύθυνση πολιτικές κινήσεις σήμερα ενσωματώνονται στη ρώσικη στρατηγική.

Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι η αναβίωση του θέματος του ονόματος της χώρας. Ως τα χθες αυτό το ζήτημα το έθεταν οι δημοκρατικές και πατριωτικές δυνάμεις. Τώρα το θέτουν οι ρωσόφιλοι και μάλιστα σαν όρο για να υπογράψουν τη συμφωνία ειρήνευσης. Τον θέτει σαν όρο ο Τράϊκοφσκι, που πάντα έγλειψε την ελληνική διπλωματία ή οποια με τη σειρά της τον προώθησε και στην Ευρώπη και στην εξουσία της χώρας του. Ο στόχος τους είναι να οξύνουν τις σχέσεις του μακεδονικού πληθυσμού με τη Δύση και να αναδείξουν σε αντιπαράθεση τη ρώσικη θέση που αναγνωρίζει τη χώρα με το όνομά της. Ήδη η Ρωσία είχε σε ανύποπτο χρόνο, στις 29 του Μάη, ζητήσει από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ σε κάθε κοινό τους ανακοινωθέν με τη Ρωσία να υπάρχει υποσημείωση ότι η Ρωσία αναγνωρίζει τη χώρα με το όνομα Μακεδονία (Ελευθεροτυπία 30.5). Η Δύση θα ήθελε να κάνει το ίδιο, αλλά δεν το έκανε ποτέ και δεν θα το κάνει και τώρα γιατί θα τρέμει μήπως έρθει σε δύσκολη θέση η “δυτικόφιλη” κυβέρνηση Σημίτη-Γ. Παπανδρέου. Όμως η συμμορία Τράϊκοφσκι-Γκεοργκίεφσκι δε ρίχνει τα πυρά της στον υπεύθυνο της μη αναγνώρισης, δηλαδή στην αγαπημένη της ελληνική ηγεσία, αλλά στη Δύση. Αυτός ο μακιαβελισμός και η διπροσωπία γίνονται ακόμα πιο τερατώδεις αν συνδυαστούν με την πρόσφατη ενημέρωση του υπουργού Άμυνας της Ελλάδας στη Βουλή όπου αυτός, αφού αναφέρθηκε ευνοικά στο διαμελισμό της γειτονικής χώρας λέγοντας ότι “δυνάμεις στα Σκόπια όπως ο πρόεδρος Γκεοργκίεφσκι και η Ακαδημία Επιστημών

που είναι έτοιμοι για αλλαγή συνόρων και ομάδες πολιτών που προτιμούν σύγκλιση με τη Βουλγαρία και την Αλβανία”, δήλωσε ωμά ότι “η Ελλάδα δεν πρόκειται να μείνει απαθής σε περίπτωση αλλαγής συνόρων”. Αυτή η δήλωση που την επιδοκίμασε την επομένη ο Γ. Παπανδρέου, μαζί με τη σιωπηρή αποδοχή που είχε η πρόταση του Πάγκαλου για “υγειονομική ζώνη” μέσα στη Δημοκρατία της Μακεδονίας στα σύνορα με την

Ελλάδα, δείχνει ότι η επίσημη ελληνική διπλωματία είναι ένας παράγοντας αμφισβήτησης και υπονόμευσης της ακεραιότητας της γειτονικής χώρας. Κι όμως οι Τράϊκοφσκι-Γκεοργκίεφσκι δεν χάνουν να την εξυμνούν σε κάθε ευκαιρία. Είναι από αυτούς τους πολιτικούς απατεώνες και προβοκάτορες που θα πρέπει να ξεκινήσει ο αγώνας του λαού της γειτονικής χώρας για την κρατική του υπαρκτή, την ειρήνη και τη δημοκρα-

τία. Αλλά αυτός ο αγώνας είναι τόσο περίπλοκος και βαθύς γιατί σημαίνει για τους Μακεδόνες δημοκράτες σύγκρουση και με το δικό τους, το μακεδονικό εθνικισμό. Μόνο χτυπώντας τον εθνικισμό μπορεί ένας “ορθόδοξος” και μάλιστα “σλάβικος” λαός να σωθεί από τα δίχτυα της πιο ανεπτυγμένης πολιτικής μηχανής του πλανήτη, της ρώσικης διπλωματίας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ – Ευρωπαϊκό Κίνημα

Μέλος στο Ευρωκοινοβούλιο της Ευρωπαϊκής Ελεύθερης Συμμαχίας (Ε.Ε.Σ.)

Με αφορμή την συζήτηση στην Επιτροπή Εξωτερικών Υποθέσεων και Άμυνας της Βουλής των Ελλήνων στις 29.08.01 και όσα ελέγχθησαν σε αυτήν σχετικά με τη κρίση στην Δημοκρατία της Μακεδονίας το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ επισημαίνει τα παρακάτω:

Αισθανόμαστε την ανάγκη ως Έλληνες πολίτες και ως “διγλωσσοί” κατά την επίσημη άποψη περί μακεδονικής μειονότητας στην Ελλάδα, να ευχαριστήσουμε τους κ.κ. Τσοχατζόπουλο, Πάγκαλο, Αυγερινό και όσους συμμετείχαν στην παραπάνω συζήτηση, για τις πλούσιες γλωσσολογικές γνώσεις που μας προσέφεραν. Συγκεκριμένα κατανοήσαμε απόλυτα την ιδιαίτερη σημασία που μπορεί να έχει η έκφραση “δημιουργία υγειονομικής ζώνης προστασίας προσφύγων σε βάθος 10-20 χιλ. στο έδαφος της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, υπό τον έλεγχο της Ελλάδος και την αιγίδα του Ο.Η.Ε.”. Προτείνουμε στον κ. Μπαμπινιώτη στην νέα έκδοση του λεξικού του να συμπεριλάβει ως συνώνυμο της λέξεως εισβολή τον νεολογισμό - επινόηση “υγειονομική ζώνη”.

Απορούμε όμως γιατί η πρόταση περί “υγειονομικών ζωνών” δεν είναι ολοκληρωμένη, αφού η επιθυμούμενη από κύκλους του Υπ. Εξωτερικών-και όχι μόνον-διάλυση της Δημοκρατίας της Μακεδονίας είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα συμπαρασύρει σε πολεμικές συγκρούσεις όλες τις βαλκανικές χώρες. Συγκεκριμένα θα έπρεπε οι “φωστήρες” της πρότασης αυτής να σκεφτούν ότι κάποιο άλλο ίσως προτείνουν ανάλογες ζώνες “υγειονομικής προστασίας” στους νομούς Σερρών, Δράμας, Καβάλας υπό τον έλεγχο της Βουλγαρίας και την αιγίδα του Ο.Η.Ε. ή στους νομούς της Δυτικής Θράκης και ορισμένα από τα νησιά του Αιγαίου κατάλληλα για “υγειονομικές ζώνες προστασίας προσφύγων” όπως π.χ. Χίος, Λέσβος, Σάμος κλπ. υπό τον έλεγχο της Τουρκίας και την αιγίδα φυσικά του Ο.Η.Ε.

Επιτέλους τώρα “αντιληφθήκαμε” ότι η απόβαση των Τουρκικών στρατευμάτων στη Κύπρο το 1974 δεν ήταν εισβολή αλλά “δημιουργία υγειονομικής ζώνης ως ανθρωπιστική λύση” στο βόρειο τμήμα του νησιού “για την τάξη και ευνομία” της Τουρκίας κατ’ αντιστοιχία των λεγομένων Πάγκαλου στην “Επιτροπή Εξωτερικών Υποθέσεων και Άμυνας” περί “υγειονομικής ζώνης μέσα στο έδαφος της Δημοκρατίας της Μακεδονίας ως ανθρωπιστική λύση για την τάξη και ευνομία της Ελλάδος”.

Όσο δε για το πρόβλημα των “πολιτικοποιημένων ομάδων” από τους “οικισμούς (sic) Μοναστηρίου, Γευγελής και Αχρίδος” που θα βρεθούν στο έδαφος της νέας ελληνικής επικράτειας μετά την προς βορά εισβολή και εδαφική επέκταση – γιατί στην ουσία περί αυτού πρόκειται- προβληματίστηκαν άραγε οι εμπνευστές του παραπάνω σεναρίου πως αυτές, μαζί με τις υπάρχουσες μειονοτικές ομάδες στη βόρεια Ελλάδα, θα αμφισβητήσουν εντονότερα την “εθνική ομοιογένεια” της Ελλάδος;

Στην παραπάνω συζήτηση στην Επιτροπή της Βουλής έπεσαν οι μάσκες και αποκαλύφθηκε ουσιαστικά ο αρνητικός ρόλος της Ελλάδος σε σχέση με την κρίση στη γειτονική χώρα. Δεν ήταν τυχαίες άλλωστε οι προτάσεις Ρόντου (συμβούλου του Υπ. Εξ.) μεσοσύσης της κρίσης για “καντονοποίηση” της γειτονικής μας χώρας.

Είναι απορίας άξιο πως οι απόγονοι των οπαδών της “Μεγάλης Ιδέας” δεν διδάχθηκαν από το “χαστούκι” της Μικρασιατικής καταστροφής με τα χιλιάδες θύματα και εξακολουθούν να φλερτάρουν με μεγαλοϊδεατικές αντιλήψεις. Την αντίληψη περί “ισχυ-

Φλώρινα / Lerin 02.09.01

ρού κράτους που δεν έχει να φοβηθεί τίποτα από αλλαγή συνόρων στα Βαλκάνια” που εξέφρασε ο γελοιοποιός της πολιτικής σκηνής της χώρας αλλά και επικίνδυνος συνάμα (βλέπε υπόθεση Οτσαλάν – Ιμίω), Πάγκαλος είχε υιοθετήσει το 1912 - 13 και η ηγεσία της Βουλγαρίας παθαίνοντας πανωλεθρία, αλλά και η Ελλάδα λίγα χρόνια αργότερα με τα ίδια αποτελέσματα.

Αλήθεια ο Έλληνας Υπουργός Άμυνας κ. Τσοχατζόπουλος όταν δηλώνει συνεπικουρούμενος την επομένη από τον Υπουργό των Εξωτερικών κ. Παπανδρέου πως “η Ελλάδα δεν θα μείνει απαθής σε περίπτωση αλλαγής συνόρων στα Βαλκάνια”, γνωρίζουν αν υπάρχει κάποια άλλη βαλκανική χώρα που θα παραμείνει απαθής;

Είναι απύθμενο το θράσος αυτών που από τη μία δηλώνουν υποκριτικά την ανάγκη υπαρκτής της Δημοκρατίας της Μακεδονίας ως ανεξάρτητο και κυρίαρχο κράτος και από την άλλη να επεξεργάζονται σενάρια διάλυσής της, δυναμιτίζοντας την ειρηνική συνύπαρξη των βαλκανικών λαών. Αυτό που συζητούσαν οι Μητσοτάκης Μιλόσεβιτς για το “μοίρασμα της πίτας” αποκάλυπτεται πως είναι η επίσημη πολιτική της ελληνικής κυβέρνησης την τελευταία δεκαετία, αφού με πρόσχημα το ζήτημα του ονόματος, προσπάθησε να αποσταθεροποιήσει τη γειτονική χώρα στοχεύοντας στην διάλυσή της και προσδοκώντας εδαφικά οφέλη.

Στην Ευρώπη έχουν αντιληφθεί τις “ρωμαίικες κουτοπονηριές” και δεν είναι τυχαίο που στη πρόσφατη συζήτηση της γερμανικής βουλής η Ελλάδα καταγγέλλθηκε από τον εκπρόσωπο των σοσιαλδημοκρατών Γκέρτ Βάισκίρχνερ για τη στάση της απέναντι στη Δημοκρατία της Μακεδονίας τη τελευταία δεκαετία, ο οποίος μεταξύ άλλων υποστήριξε πως η Ελλάδα με πρόσημα το θέμα του ονόματος προσπάθησε να την αποσταθεροποιήσει προκαλώντας αίσθημα ανασφάλειας και συνεχής αμφισβήτησης του λαού και της χώρας.

Το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ ως πολιτικός φορέας της εθνικής μακεδονικής μειονότητας στην Ελλάδα πιστεύει πως η γενική διακήρυξη όπως εκφράζεται από πολιτικά χείλη “ότι οι λαοί δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν μεταξύ τους ώστε να μην οδηγηθούν σε πόλεμο” στο βαθμό που δεν συνοδεύεται από πολιτικές αποτροπές του πολέμου, αποτελεί πολιτική απάτη. Κλασικό τέτοιο παράδειγμα αποδεικνύεται η ελληνική βαλκανική πολιτική.

Ο σχεδιασμός και η εφαρμογή μεγαλοϊδεατικών πολιτικών και κατασκευής εχθρών όταν αυτές εκφράζονται από επίσημα χείλη (αυτό αποδεικνύουν τα σενάρια του Υπ. Εξ. και η συζήτηση στην Επιτροπή της Βουλής) θρέφουν στο εσωτερικό της χώρας τις πιο μαύρες και αντιδραστικές δυνάμεις του σοβινισμού νομιμοποιώντας τες ουσιαστικά να παίζουν κεντρικό ρόλο στην πολιτική σκηνή της χώρας.

Το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ καταγγέλλει την εθνικιστική, μεγαλοϊδεατική, σοβινιστική και επικίνδυνη για την ειρήνη πολιτική της ελληνικής κυβέρνησης και καλεί κάθε Έλληνα δημοκράτη όχι απλά να καταδικάσει αλλά να αντισταθεί απέναντι στην ελληνική επιθετική εξωτερική πολιτική και σε κάθε πολιτική για αλλαγή συνόρων στα Βαλκάνια, γιατί αυτό σημαίνει πόλεμο και καταστροφή για όλους τους Βαλκανικούς λαούς, όπως άλλωστε μας διδάξε το παρελθόν.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ

Σχετικά με την ανακοίνωση του “Ουράνιου Τόξου”:

Πραγματικά αντιστοιχεί σε αυτό το όργιο αχρείας διακρατικής συμπεριφοράς που ξετυλίχθηκε ξεδιάντροπα και ανοιχτά μπροστά σε δημοσιογράφους στην Επιτροπή Εξωτερικών Υποθέσεων της Ελληνικής Βουλής πριν λίγες μέρες.

Αυτοί οι αχρείοι είναι σε θέση πραγματικά να κατασπαράξουν, αν μπορούσαν όποια χώρα και όποιο έδαφος είναι του χεριού

τους. Όμως ειδικά οι ρωσόφιλοι τύπου Γ. Παπανδρέου, Τσοχατζόπουλος, Αυγερινός, νομίζουμε ότι υπονοούν τώρα εδαφικές διεκδικήσεις για να διεγείρουν τους Έλληνες σοβινιστές και να τους κάνουν να υποστηρίξουν τη διαμελιστική πολιτική Γκεοργκίεφσκι. Τους λένε ότι από την αναμπουμπούλα κάτι έχουν να κερδίσουν και αυτοί. Με τον ίδιο τρόπο τους είχαν

ξεσηκώσει και με το όνομα. Και τότε τους έταζαν εδάφη. Όμως όπως και τότε, έτσι και τώρα είναι μόνο για να τους ξεσηκώσουν. Όπως τότε έτσι και τώρα, θέλουν η Μακεδονία να ανήκει στη Ρωσία. Αυτοί είναι απλοί μεσάζοντες που τρελαίνονται να είναι τοποτηρητές ενός ισχυρού, έμποροι και παράσιτα των Βαλκανίων

ΟΙ ΑΓΩΓΟΙ ΤΗΣ ΚΑΣΠΙΑΣ, Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΖΕΡΜΠΑΪΤΖΑΝ

Ο ρωσικός σοσιαλิมπεριαλισμός συνεχίζει τις προετοιμασίες του για τη συγκρότηση του πολεμικού, παγκόσμιου νεοναζιστικού άξονα. Η υποδούλωση των εθνών του Καυκάσου και ο έλεγχος των πετρελαίων της Κασπίας αποτελούν προϋπόθεση για τη δημιουργία του.

Στο στόχαστρο της αλαζονικής πολιτικής του Κρεμλίνου βρέθηκε, για άλλη μια φορά, η ανεξάρτητη Γεωργία. Ο προηγούμενος πρόεδρος, ο Γιέλτσιν είχε υπογράψει το 1999, κατά τη σύνοδο του ΟΑΣΕ στην Ιστανμπούλ, συμφωνία με το γειτονικό κράτος για την αποχώρηση του ρωσικού στρατού από δύο από τις τέσσερις στρατιωτικές βάσεις που διαθέτει στη Γεωργία έως την 1 Ιούλη 2001. Ενώ, λοιπόν, οι Ρώσοι τήρησαν το σκέλος της συμφωνίας αναφορικά με τη βάση Βαζιάνι, αρνούνται πεισματικά να αποχωρήσουν από τη βάση Γκουνταουτά, στην περιοχή της Αμπχαζίας, θέτοντας νέους εκβιαστικούς όρους στη γεωργιανή κυβέρνηση. Συγκεκριμένα, “η Ρωσία θέλει να διατηρήσει περίπου 300 αλεξιπτωτιστές στη βάση Goudauta, με τους οποίους θα είναι σε θέση να προστατέψει τα στρατιωτικά της οχήματα και τα ταγκ T-72 που διατηρεί στην περιοχή (...) Επιπροσθέτως, η Ρωσία ζητά την υπογραφή κάποιων διμερών συμφωνιών, σύμφωνα με την οποία, όταν αποσυρθούν οι ρωσικές δυνάμεις, το ΝΑΤΟ ή οι ΗΠΑ δεν θα έχουν το δικαίωμα να εκμεταλλευτούν τις πρώην ρωσικές στρατιωτικές βάσεις” (Επενδυτής, 21/22-7). Εκτός απ’ αυτό, επιδιώκουν την παραμονή των υπόλοιπων βάσεων για τουλάχιστον 14 ακόμη χρόνια παρά την ανοχή των γεωργιανών για τα επόμενα τρία.

Στόχος της τακτικής αυτής είναι ο στρατιωτικο-πολιτικός έλεγχος της χώρας και η παρεμπόδιση της ανεξάρτητης πορείας της. Η ηγεσία της Γεωργίας έχει ήδη δηλώσει την πρόθεσή της για ένταξη στο ΝΑΤΟ για να μη μείνει εκτεθειμένη στις ρωσικές στρατιές και πάθει ότι η Μολδαβία, το Τατζικιστάν και τελικά η Τσετσενία. Οι

Ρώσοι είχαν γι’ αυτό, κυρίως για την άρνηση να παραχωρήσει το έδαφός της στο ρωσικό στρατό για να χτυπήσει τους Τσετσένους, ασκήσει πιέσεις στη Γεωργία, όπως ήταν η θέσπιση βίζας για τους γεωργιανούς πολίτες που εργάζονται στη Ρωσία, η απαίτηση για σύλληψη του τσετσένου πρέσβη ή δημιουργία κοινών αστυνομικών σωμάτων περιπολίας (βλ. Μοντ, 5/6-8). Τώρα χρησιμοποιούν τους αμπχάζιους διαμελιστές, που οι ίδιοι υποκίνησαν, χρηματοδότησαν και χρησιμοποίησαν για τον πολιτικο-στρατιωτικό έλεγχο της χώρας, σαν άλλοθι για την παραμονή τους. Υποστηρίζουν, δηλαδή, ότι μετά την αποχώρησή τους οι αμπχάζιοι τρομοκράτες θα επιχειρήσουν να καταλάβουν τις βάσεις για να πάρουν στα χέρια τους τα οπλικά συστήματα. “Δεν είναι λίγοι αυτοί που υποστηρίζουν ότι η Ρωσία ενδέχεται να προκαλέσει την κατάληψη της ρωσικής στρατιωτικής βάσης από δυνάμεις των αυτονομιστών της Αμπχαζίας, προκειμένου να διατηρήσει την παρουσία της στην περιοχή” (Επενδυτής, στο ίδιο). Επιπλέον, πιέζει με συχνό αποκλεισμό της παροχής αερίου προκειμένου να αποτρέψει το πέρασμα του αμερικάνικης κατασκευής αγωγού. Σαν αποτέλεσμα των πιέσεων, ο πρόεδρος Σεβαντνάζε άρχισε να κρύβει τον προσανατολισμό της χώρας του προς τη Δύση δηλώνοντας “ουδετερότητα”, ενώ ο πρέσβης στη Ρωσία δήλωνε ότι “δεν πρέπει να δημιουργούμε υστερία” με τις βάσεις.

Όλα αυτά η Μόσχα τα κάνει για να πετύχει τον έλεγχο των πετρελαίων της Κασπίας. Κατασκεύασε πρώτη με δυτική βοήθεια, τον αγωγό Τενγκίτ-Νοβοροσίσκ ενώ καθυστερεί τον Μπακού-Τσεϊχάν, ο οποίος παρακάμπει τη Ρωσία, απαιτώντας από το Καζακστάν να μην τον χρησιμοποιήσει. Μαζί με το Ιράν διαθέτει ναυτική υπεροπλία στην Κασπία σε βάρος των υπόλοιπων χωρών διαπράττοντας κάθε είδους τραμπουκισμούς και εκβιασμούς προκειμένου να τις θέσει υπό τον έλεγχό της. Σύμφωνα με τη Μοντ (5/6-8) “τα πνεύματα οξύνονται τον τελευταίο καιρό επειδή αμφισβητείται ο ρόλος

της Μόσχας στην περιοχή (...) Στο επίκεντρο αυτής της διαμάχης βρίσκεται το γεγονός ότι οι Δημοκρατίες της Κεντρικής Ασίας είναι περικυκλωμένες από άλλες χώρες και έτσι τους είναι δύσκολο να αποδυσμευτούν από το δίκτυο των αγωγών που διασχίζει τη Ρωσία. Το Αζερμπαϊτζάν βρίσκεται αντιμέτωπο με τα αιτήματα των Ρώσων που ξεκινούν από την απαίτηση να συλληφθούν τσετσένιοι μαχητές και φθάνουν ως την αποστολή ρωσικών δυνάμεων κατά μήκος των συνόρων της χώρας αυτής με το Ιράν. Η Μόσχα πιέζει επίσης το Μπακού να αυξήσει τις ποσότητες πετρελαίου που θα διέρχονται από το Νοβοροσίσκ”.

Τα κοιτάσματα πετρελαίου, όπως εκείνο του Αράζ-Σαργκ-Αλόβ, έχουν γίνει το μήλο της έριδας μεταξύ των παράκτιων κρατών. Έτσι, στις 23 Ιούλη, πολεμικό σκάφος του Ιράν εμπόδισε πλοίο της British Petroleum, που εργαζόταν με άδεια της αζέρικης κυβερνήσεως, να πραγματοποιήσει έρευνες στην περιοχή. Η ένταση, αποδίδεται εν μέρει στην απουσία συμφωνίας μεταξύ των πέντε παράκτιων κρατών που να καθορίζει το καθεστώς της Κασπίας. Ιρανοί και Ρώσοι υποστηρίζουν την παραχώρηση καθεστώτος θάλασσας που σημαίνει χωρικά ύδατα στα 12 μίλια. Σε συνδυασμό με την υπεροπλία που διαθέτουν, αυτό συνεπάγεται απόλυτη κυριαρχία στα πετρέλαια της Κασπίας.

Όμως τα αλληλένδετα συμφέροντα των ενδιαφερόμενων δυνάμεων αποτρέπουν προς το παρόν το ενδεχόμενο ανοιχτής σύρραξης. “Για παράδειγμα, το Ιράν συμμετέχει με ποσοστό μεγαλύτερο του 10% σε μια κοινοπραξία που εκμεταλλεύεται το τεράστιο κοιτάσμα του Σαχ-Ντενίτ στο Αζερμπαϊτζάν, στο οποίο ρόλο-κλειδί κατέχει η BP”. Η διαμάχη Αζερμπαϊτζάν-Τουρκμενιστάν για τα κοιτάσματα του Κιαπάζ, κατά την οποία αγοράστηκαν εξοπλισμοί κι ανεκλήθη ο πρέσβης του Τουρκμενιστάν στις αρχές Ιούνη, βρήκε το Ιράν να απευθύνει έκκληση για “αποστρατικοποίηση” της Κασπίας πράγμα που θα αποτρέψει δυτική στρατιωτική βοήθεια στην περιοχή αφήνοντάς την κυριο-

λεκτικά στο στόμα του λύκου. Γι’ αυτό και ο Πούτιν καυτηρίασε τη χρήση βίας κατά τη σύνοδο κορυφής των ηγετών της Κοινοπολιτείας.

Το Αζερμπαϊτζάν ζητά τη βοήθεια όχι μόνο της Αμερικής αλλά και της Τουρκίας για να αντιμετωπίσει την ιρανική και στο βάθος τη ρωσική επιθετικότητα. Μετά το επεισόδιο στα χωρικά του ύδατα, ο αρχηγός των τουρκικών ενόπλων δυνάμεων, Χ.Κιβρίκογλου, ανήγγειλε επίσημη στο Μπακού με συνοδεία 10 καταδιωκτικών F-16, κάτι που θορύβησε αρκετά τους μουλάδες της Τεχεράνης.

Ο αζέρος αξιωματούχος Βεφά Γκιουλουζαντέ δήλωσε ότι “ο τουρκικός στρατός αποτελεί εγγυητρία δύναμη σε περίπτωση που το Αζερμπαϊτζάν δεχθεί οιαδήποτε εξωτερική απειλή και ότι οι ένοπλες δυνάμεις της Τουρκίας και του Αζερμπαϊτζάν πρέπει να ενοποιηθούν” (Επενδυτής, 25/26-8). Σύμφωνα με τον Γκιουλουζαντέ η χώρα του πρέπει για να εξισορροπήσει το επιθετικό μέτωπο Ρωσίας-Αρμενίας-Ιράν θα πρέπει να συστήσει ένα αντίστοιχο με Τουρκία-Ισραήλ.

Το Ιράν κατέχει de facto το 20% των χωρικών υδάτων της Κασπίας, στηριζόμενο σε παλιότερη συμφωνία με την πρώην ΕΣΣΔ. Σήμερα όμως υπάρχουν πέντε ανεξάρτητα κράτη με αποτέλεσμα τα χωρικά ύδατα, η υφαλοκρηπίδα κ.ά. παράμετροι να χρήζουν νέας διευθέτησης. Οι Ιρανοί αρνούνται σε μη παράκτιες (βλέπε δυτικές) δυνάμεις να ενδιαφέρονται για την Κασπία ακόμα κι αν αυτό αποτελεί θέληση των λαών της περιοχής, τη στιγμή που οι ίδιοι σε συμμαχία με τους Ρώσους παραβιάζουν κάθε έννοια διεθνούς δικαίου. Ξαφνικά Ρωσία και Ιράν ανακάλυψαν ένα δίκαιο των “παράκτιων χωρών” που υπερέχει του διεθνούς δικαίου. Σύμφωνα με το δίκαιο των “παράκτιων χωρών”, μία πελώρια από αυτές μπορεί να τραμπουκίζει σε μία απειροελάχιστη, δίχως καμία άλλη χώρα του κόσμου να μπορεί να σπεύσει σε βοήθεια της.

ΣΤΟ ΝΕΟΝΑΖΙΣΤΙΚΟ ΑΞΟΝΑ ΚΑΙ Η ΚΟΡΕΑ Ο Κιμ Γιόγκ Ιλ στο Κρεμλίνο

Μέσα στον Αύγουστο, πραγματοποιήθηκε η σύσφιξη των σχέσεων της φαιοκόκκινης Ρωσίας με το ναζιστικό καθεστώς της Βόρειας Κορέας. Οι ρώσοι ενδιαφέρονται ιδιαίτερα να βαθύνουν τη συμμαχία με τη χώρα. Κατά την πολυήμερη επίσκεψή του στη Μόσχα, επιφυλάχθηκε στο βορειοκορεάτη δικτάτορα Κιμ Γιόγκ Ιλ λαμπρή υποδοχή. Το Κρεμλίνο “επανατοποθέτησε την τιμητική φρουρά στο μαυσωλείο του Λένιν, έβαλε τις μάντες να παίζουν προπαγανδιστικά εμβατήρια και επέβαλε πρωτοφανή μέτρα ασφαλείας, παραπέμποντας σε άλλες εποχές και προκαλώντας την αγανάκτηση των πολιτών και του τύπου” (Κ. Ελευθεροτυπία, 12-8). Οι δύο πρόεδροι φιλήθηκαν σταυρωτά. Αφού καταδικάσαν τα αμερικάνικα αμυντικά σχέδια οι Ρώσοι υποσχέθηκαν παροχή ενέργειας και οικονομική βοήθεια (που θα καταλήξει στις τσέπες του σοσιαλφασιστικού καθεστώτος και στους στρατιωτικούς εξοπλισμούς) στη βορειο-κορεάτικη κλίκα, υπεύθυνη για 3 εκατομμύρια θανάτους από πείνα. Παράλληλα

συμφωνήθηκε η προέκταση του Υπερσιβηρικού σιδηρόδρομου προς την Κορέα ενώνοντας τη Ν. Κορέα με την Ευρώπη μέσω Ρωσίας.

Μια τέτοια εξέλιξη θα αλλάξει όλα τα δεδομένα του εμπορίου στην Ευρασία προς όφελος του νεοναζιστικού άξονα. Σύμφωνα με το Newsweek (13-8), “ο Πούτιν είναι ένας από τους μεγαλύτερους υποστηρικτές του σχεδίου: είναι πρόθυμος να στηρίξει την παρακμασμένη βάση της Ρωσίας και, κυρίως, να καρπωθεί μεγαλύτερο μερίδιο του εμπορίου μεταξύ των ασιατικών εξαγωγικών δυνάμεων όπως είναι η Ν. Κορέα και η Ευρώπη”. Ο υπερσιβηρικός αποτελεί δέλεαρ για τις δυτικές οικονομίες της Ασίας εξαιτίας της μείωσης του χρόνου μεταφοράς που συνεπάγεται.

Από την άλλη όμως, “θα μπορούσε να προσφέρει υψηλούς φόρους διέλευσης στη Βόρεια Κορέα και τη Ρωσία. Σύμφωνα με υπολογισμούς, πάνω από 500.000 κιβώτια το χρόνο θα διοχετεύονταν από τους υφιστάμενους θαλάσσιους δρόμους εάν επεκταθεί η γραμμή προς τη Νότια Κορέα” αποφέροντας στη Ρωσία πάνω από 3

δισ δολάρια το χρόνο σε φόρους. Απώτερος στόχος του σοσιαλμπεριαλισμού είναι να μονοπωλήσει τους εμπορικούς δρόμους καθιστώντας τη Δύση έρμαιο των εκβιασμών του, και ανίσχυρη να αντισταθεί στην επερχόμενη στρατιωτική του επέλαση. Όπως είπε ο Μιχαήλ Ντελιάγκιν, διευθυντής του Ινστιτούτου για τα Προβλήματα της Παγκοσμιοποίησης της Μόσχας, “το πιο σημαντικό είναι ότι η Ρωσία συμβάλλει ως διάδρομος διέλευσης”.

Μετά τους δρόμους του πετρελαίου και του φυσικού αερίου, η Ρωσία θέλει να ελέγξει και τους εμπορικούς δρόμους της Ευρώπης. Και η Ευρώπη χώνεται ευχαρίστως μέσα σ’ αυτή τη γλυκιά παγίδα. Αποδεικνύεται τελικά ότι μόνο η αντίσταση των λαών του Καυκάσου απέναντι στο Κρεμλίνο, με πρώτη την ένοπλη αντίσταση του λαού της Τσετσενίας, είναι σε θέση να καθυστερήσει τον παγκόσμιο πόλεμο που ετοιμάζουν οι νέοι τσάροι. Γι’ αυτό το λόγο οι Ρώσοι έχουν αφηνιάσει στην περιοχή.

ΔΗΜ. ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

ΤΟ ΝΑΤΟ ΣΤΟ ΤΕΛΜΑ-ΠΑΓΙΔΑ

Άλλο ένα μεγάλο βήμα έκανε το ΝΑΤΟ για να παραδώσει τη Δημ. της Μακεδονίας στη Ρωσία: Έστειλε ένα στρατό που θα παρεμβληθεί ανάμεσα στους εμπόλεμους δίχως ο πόλεμος να έχει τελειώσει και δίχως αυτός ο στρατός να έχει το δικαίωμα να πολεμήσει.

Στην πραγματικότητα πρόκειται για μια ακραία εκδήλωση της πολιτικής διάλυσης και της παρακμής της αμερικανικής και ευρωπαϊκής εξωτερικής πολιτικής. Ο νατοϊσμός ίσως πρόκειται εδώ να δεχτεί τη μεγαλύτερη πολιτική του ήττα από καταβολής του.

Ο υποκειμενικός στόχος των εμπνευστών αυτής της αποστολής δεν είναι η παρεμβολή ανάμεσα στους εμπόλεμους, αλλά το τέλος του πολέμου. Επίσημα οι 3.000 ελαφριά εξοπλισμένοι άνδρες της ΤΦΗ (Task Force Harvest) πάνε στη Δημ. της Μακεδονίας με ένα στόχο: να μαζέψουν τα όπλα που θα καταθέσουν οι Αλβανοί σοβινιστές του UCK στα πλαίσια μιας πολιτικής συμφωνίας που έχουν ήδη υπογράψει οι αντιμαχόμενοι ότι θα τελειώσουν τον πόλεμο. Αυτοί όμως έχουν δεσμευτεί να τελειώσουν τον πόλεμο μόνο αν ικανοποιηθούν ορισμένοι πολιτικοί όροι στο μέλλον.

Οι όροι αυτοί είναι να γίνει κατάπαυση του πυρός, η Βουλή των Μακεδόνων να δεχτεί ορισμένες σοβαρές αλλά όχι καίριες για την ενιαία ύπαρξη του κράτους συνταγματικές αλλαγές στα ζητήματα της γλώσσας και της αστυνομίας, και ο UCK να αυτοδιαλυθεί και να επιτρέψει την επιστροφή των Μακεδόνων προσφύγων στα σπίτια τους. Επιπρόσθετα για να μπορούν να πραγματοποιηθούν οι όροι αυτοί θα πρέπει προηγουμένως να παραταχθεί το ΝΑΤΟ, δηλαδή η ΤΦΗ στις περιοχές των συγκρούσεων και να μαζέψει το 1/3 από τα όπλα που έχει ο UCK.

Με λίγα λόγια η ΤΦΗ παρατάσσεται πριν τελειώσει ο πόλεμος. Αυτό θα είχε νόημα αν η ΤΦΗ είχε το δικαίωμα ή την υποχρέωση να επιβάλλει την ειρήνη, δηλαδή να συγκρουστεί με όσους παραβιάζουν την εκχειρία. Όμως η ΤΦΗ δεν είναι δύναμη επιβολής της ειρήνης, δεν είναι για να πολεμάει. Είναι μόνο για να μαζεύει όπλα, πράγμα που θα μπορούσε στο κάτω-κάτω να κάνει και μια αποστολή πολιτικών παρατηρητών.

Η ΤΦΗ παρατάσσεται λοιπόν και περιμένει, για την ακρίβεια προσεύχεται, για την ειρήνη. Δεν είναι τυχαίο ότι όλες σχεδόν οι δηλώσεις των δυτικών διπλωματών και στρατιωτικών περιέχουν τη λέξη: "ελπίζουμε".

Η ειρήνη λοιπόν είναι στα χέρια των δύο πλευρών που η μια πρέπει να αφήσει τους Μακεδόνες να επιστρέψουν στα σπίτια τους και η άλλη να υπογράψει τις συνταγματικές αλλαγές.

Όμως αυτές οι δύο πλευρές δεν είναι καθόλου διατεθειμένες για την ειρήνη.

Η ΥΠΟΝΟΜΕΥΣΗ ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ ΕΥΝΟΕΙ ΤΟΝ UCK ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΑΜΕΛΙΣΜΟ

Η μία, ο UCK, η πλευρά που ξεκίνησε τον πόλεμο, τον ξεκίνησε για να πετύχει το διαμελισμό της Δημ. της Μακεδονίας και συνεχίζει να επιδιώκει το διαμελισμό. Πρόκειται για έναν εθνοφασιστικό πόλεμο με στόχο την εθνοκάθαρση των εθνικά Μακεδόνων στις κατεχόμενες περιοχές και όχι με στόχο κάποιες συνταγματικές αλλαγές που από μόνες τους καθόλου δεν σημαίνουν διαμελισμό. Από την ώρα που οι αλβανοί

σοβινιστές δεν θα έχουν την κυριαρχία στην αστυνομία στις περιοχές όπου πλειοψηφούν και δεν θα έχουν δικά τους στρατιωτικά τμήματα δεν πλησιάζουν ουσιαστικά στο στόχο τους με το νέο σύνταγμα. Άρα υπέγραψαν τη συμφωνία μόνο και μόνο για να ρίξουν το βάρος της αναίρεσής της στην πλευρά των εθνικά Μακεδόνων κι ύστερα να συνεχίσουν με νέα δύναμη το διαμελισμό και τη σύρραξη.

Η άλλη πλευρά, η πλευρά των εθνικά Μακεδόνων, που υπήρξε αρχικά το θύμα της διαμελιστικής επίθεσης έχει ήδη μετατραπεί σε μια επίσης επιθετική πλευρά. Αυτό συμβαίνει γιατί στο εσωτερικό της ηγεμονεύει πολιτικά η σοσιαλφασιστική πτέρυγα των Τραϊκόφσκι - Γκιεοργκίεφσκι που επίσης επιδιώκει το διαμελισμό της χώρας και την εθνοκάθαρση. Ο δεύτερος από αυτούς είναι ιδιαίτερα αναξίπιστος και σχεδόν απομονωμένος στο λαό γιατί αποκαλύφθηκε η διαμελιστική του τακτική, δηλαδή η στρατηγική του ταύτιση με το σχέδιο του UCK. Όμως την ίδια στιγμή έχει κυριαρχήσει στη μάζα των εθνικά Μακεδόνων η πολιτική γραμμή των Γκιεοργκίεφσκι - Τραϊκόφσκι, δηλαδή η θέση ότι το διαμελισμό τον επιδιώκει η Δύση με όργανο τον UCK. Έτσι εύκολα οι σλαβόφιλες και ρωσόφιλες διαθέσεις. Το χειρότερο όμως είναι ότι δυναμώνει και η γραμμή της εθνοκάθαρσης κατά των Αλβανών. Πέρα από τα αντιαλβανικά πογκρόμ των συμμοριών του Γκιεοργκίεφσκι που έχουν ισχυρή προπαγανδιστική δύναμη (καψίματα μαγαζιών, τζαμιών), η φρασεολογία των ρωσόφιλων και των εθνικιστών Μακεδόνων καταφέρεται ενάντια σε όλο το αλβανικό στοιχείο δίχως να κάνει διάκριση ανάμεσα σε λαό και ενοπλους. Έτσι οι πολιτικοί όροι της εθνοκάθαρσης διαρκώς αναπτύσσονται αλματώδως και στο μακεδονικό στρατόπεδο. Χάρη λοιπόν στην αντιδυτική κατεύθυνση που έχει πάρει η πολιτική συνείδηση των μαζών είναι εύκολο στους ρωσόφιλους και τους σοβινιστές να σαμποτάρουν την πολιτική συμφωνία και να θεωρήσουν τους νατοϊκούς στρατό κατοχής ή έστω διαμελιστική δύναμη, σύμμαχο του UCK.

Η ρωσόδουλη κλίκα Γκιεοργκίεφσκι - Τραϊκόφσκι δεν χάνει ευκαιρία - αν και ο δεύτερος πάντα καλυμμένα - να καταγγέλλει τη συμφωνία που η ίδια υπέγραψε, να απειλεί ότι δεν θα την υπογράψει και να ξεσηκώνει τον πληθυσμό εναντίον της ΤΦΗ. Ήδη ο Μιλόσοσκι κυβερνητικός εκπρόσωπος, όργανο της κλίκας είπε στη *Monde* της 19 Αυγούστου: "Τι μπορούμε να κάνουμε απέναντι στην πρώτη στρατιωτική δύναμη του πλανήτη", που σημαίνει ότι οι Μακεδόνες εξαναγκάστηκαν δήθεν να δεχτούν τη νατοϊκή πολιτική και στρατιωτική παρέμβαση. Αυτό είναι ένα αισχρό ψέμα. Ο κύριος λόγος για τον οποίο μπόρεσε να επέμβει το ΝΑΤΟ ήταν ότι οι Μακεδόνες ηγέτες δεν ανέλαβαν το βάρος της διεξαγωγής ενός παρατεταμένου αντιφασιστικού και τελικά εθνοκαταλυτικού πολέμου στηριγμένου στο λαό της χώρας τους.

Για να σαμποτάρουν τη συμφωνία οι ρωσόφιλοι από την πρώτη στιγμή αρνήθηκαν το νόημα του αφοπλισμού του UCK, όταν ισχυρίστηκαν ότι τα όπλα που έπρεπε να μαζευτούν ήταν 70.000 (αργότερα ο Γκιεοργκίεφσκι τα κατέβασε σε 60.000), ενώ το ΝΑΤΟ τα εκτιμούσε στα 3.500. Όταν ο UCK παρέδωσε το 1/3 των όπλων - μετά από το οποίο έπρεπε να περάσει η συμφωνία στη Βουλή - είπαν ότι ήταν παμπάλια. Τα α-

λθινά όπλα του UCK μπορεί να είναι πάνω από 3.500 και μπορεί να είναι πολύ πιο καινούργια από αυτά που παραδόθηκαν, αλλά δεν μπορεί να είναι 60.000 για ένα στρατό γύρω στις 3.000. Αλλά η συλλογή όπλων πολλών ή λίγων, παλιών ή καινούριων, σε μια περιοχή του πλανήτη που είναι γεμάτη από δαύτα, δεν έχει ουσιαστικά στρατιωτική, όσο πολιτική σημασία και αυτό το ξέρουν όλοι όσοι υπέγραψαν τη συμφωνία. Αυτή η συμφωνία σε αυτή τη φάση είναι ουσιαστικά υπέρ των Μακεδόνων. Γιατί και μεν οι αλβανοί σοβινιστές παίρνουν πράγματα που τους κατοχυρώνουν σαν πολιτικό ηγεμόνα στον αλβανικό πληθυσμό και τους δίνουν την πολιτική βάση για να διεκδικήσουν το διαμελισμό στο μέλλον (κι αυτό, επειδή βασικά δικαιώνουν τη βία τους), όμως δεν παίρνουν τίποτα **τόρα** που από μόνο του να σημαίνει αλβανική κυριαρχία και διαμελισμό, δηλαδή να βρίσκεται έξω από τα όρια της λογικής του ενιαίου κράτους. Αντίθετα μια τέτοια συμφωνία:

Πρώτον δίνει τη δυνατότητα στους Μακεδόνες να ξεσκεπάσουν πολιτικά τον UCK που μοιραία θα καταπατήσει αυτή τη συμφωνία ιδιαίτερα στο ζήτημα της επιστροφής των προσφύγων, η οποία αποτελεί την αντιστροφή της διαδικασίας της εθνοκάθαρσης,

Δεύτερον τους δίνει τα πολιτικά επιχειρήματα, τη γνώση μέσα από την πείρα τους, κυρίως το χρόνο να διορθώσουν τη λαθεμένη ως τώρα γραμμή τους ότι μπορούν κάποιιοι άλλοι, και όχι οι ίδιοι με τα όπλα να σώσουν τη χώρα και το έθνος τους από την καταστροφή.

Τρίτον τους δίνει χρόνο και επιχειρήματα για να ανατρέψουν την προβοκατόρική εκστρατεία εθνοκάθαρσης των Αλβανών στην οποία επιδίδονται οι μακεδόνες ρωσόφιλοι φασίστες. Εκείνο λοιπόν που έχει σημασία είναι η κατάπαυση του πυρός, η διάλυση του στρατού του UCK, και πάνω απ' όλα η ασφαλής επιστροφή των Μακεδόνων προσφύγων

Σ' αυτά έπρεπε να επιμένουν οι Μακεδόνες. Στην πραγματικότητα ο μόνος τρόπος για να στριμώξουν τα μακεδονικά κόμματα πολιτικά τον UCK, από την ώρα που υπέγραψαν τη συμφωνία, ήταν να την τηρήσουν. Αυτό έκανε το δημοκρατικό, αλλά πολιτικά αδύναμο κόμμα της Βουλής, το Σοσιαλδημοκρατικό που τουλάχιστον τίμησε την υπογραφή του και επιμένει στην τήρηση των ουσιαστικών όρων της συμφωνίας.

Όμως αυτή η συμμόρφωση έχει λίγο νόημα από την ώρα που οι προβοκατόρες του Γκιεοργκίεφσκι και οι εξωκοινοβουλευτικοί εθνικιστές ελέγχουν την πολιτική συνείδηση των μαζών. Έτσι εύκολα μπορούν να χτυπάνε τη συμφωνία και να κόβουν το δρόμο σε στρατιωτικές μονάδες των νατοϊκών, ή να πετροβολούν και να σκοτώνουν στρατιώτες της ΤΦΗ, ή να προκαλούν καταστροφές σε αλβανικές περιουσίες. Σε ένα τέτοιο κλίμα είναι εύκολες και οι προβοκάτσιες. Τέτοια είναι πιθανά η ανατίναξη του ορθόδοξου μοναστηριού του Αγ. Αθανασίου στο Λέσοκ στις 21 Αυγούστου.

Η ΥΠΟΝΟΜΕΥΣΗ ΕΥΝΟΕΙ ΤΗ ΡΩΣΙΑ

Είναι σίγουρο ότι το τελευταίο πράγμα που θέλουν οι ρωσόφιλοι είναι να τηρηθεί στα αλήθεια η συμφωνία και να στηριχθούν πολιτικά τον UCK. Εκείνο που θέλουν είναι να την υπονομεύσουν έντεχνα δίχως όμως να θεωρηθούν αυτοί υπεύθυνοι, αλλά

το ΝΑΤΟ. Όμως ούτε θέλουν να φύγει το ΝΑΤΟ πριν πετύχουν το στόχο τους. Και **δεν θέλουν γιατί μόνο δίπλα σε ένα νατοϊκό στρατιωτικό απόσπασμα μπορεί, σε αυτή τη φάση, να σταθεί τελικά και ένα ρωσικό απόσπασμα** (στο όνομα του ΟΗΕ ή οποιοδήποτε άλλου) δίχως να ανησυχήσει η Δύση. Για να πατήσει το ματωμένο πόδι της στο βούρκο (που η ίδια έφτιαξε) η Μόσχα ρίχνει σ' αυτόν προηγούμενα νατοϊκές πέτρες. Αυτό έκανε στη Βοσνία, αυτό στο Κόσοβο, αυτό θέλει να κάνει και στη Δημ. της Μακεδονίας.

Γι' αυτό λοιπόν οι **Γκιεοργκίεφσκι - Τραϊκόφσκι υπέγραψαν τη συμφωνία. Για να οδηγήσουν το ΝΑΤΟ στο βάλτο και ύστερα να το αφήσουν εκεί παγιδευμένο και μισητό ανάμεσα σε φωτιές και εκρήξεις ώστε να υποχρεωθεί να ζητήσει και το ίδιο τη ρωσική επέμβαση.**

Πολλοί αναγνώστες μπορεί να ρωτήσουν: Μα πως είναι τόσο αδύναμο το ΝΑΤΟ; Είναι γιατί δεν βλέπει καθόλου το ρωσικό κίνδυνο.

Γι' αυτό η Ρωσία δουλεύει με τέτοια άνεση.

Τώρα λοιπόν αυτή θα σαμποτάρει τη συμφωνία δίχως η ίδια καθόλου να φαίνεται. Λίγοι έχουν προσέξει ότι ο Τραϊκόφσκι κάνει αλληπάλληλες φιλορώσικες δηλώσεις και μάλιστα ενάντια στην Τσετσενία, και ότι το μόνο αξιόμαχο οπλοστάσιο της χώρας του είναι ουκρανικό και τελικά ρωσικό. Λίγοι θα σημείωσαν ότι ο πιο πρόσφατος καλός σύμμαχος της χώρας είναι η Σερβία με την οποία ο μακεδονικός πληθυσμός μοιράζεται το κοινό μίσος για το Κόσοβο και τους Αλβανούς. Επίσης πόσοι πραγματικά θα πρόσεξαν τη σύμπτωση της επίσημης μακεδονικής ανάλυσης με τη ρωσική ότι ο πόλεμος στη Δημ. της Μακεδονίας δεν είναι κύρια εσωτερικής φύσης, αλλά πρόκειται κύρια για μια εισβολή Αλβανών από το Κόσοβο; Και πόσοι είναι αυτοί που έμαθαν ή έδωσαν σημασία στο γεγονός ότι οι διαδηλωτές που συγκεντρώθηκαν έξω από το μακεδονικό κοινοβούλιο στις 31 Αυγούστου για να εμποδίσουν την υιοθέτηση της συμφωνίας ειρήνευσης, **απήθυναν έκκληση στη Ρωσία να βοηθήσει τη χώρα τους και να φύγει το ΝΑΤΟ;** (Επενδυτής 1-2 Σεπτέμβρη). Για τέτοια πράγματα ανησυχούν μόνο όσοι τα συσχετίζουν με τις κραυγές της ρωσικής διπλωματίας που με το στόμα του Ιβανόφ χαρακτήρισε "άθλια κωμωδία" την απόφαση για "εθελούσια παράδοση" όπλων από των UCK και κατηγορήσε την ΕΕ και το ΝΑΤΟ για σύμπλευση με τον UCK (Βήμα 22 Ιούλη). Πρέπει κανείς επίσης να ξέρει το βαθμό ταύτισης της ελληνικής διπλωματίας με τη ρωσική για να ανησυχήσει με τις δηλώσεις του έλληνα υπουργού Άμυνας και του έλληνα αρχηγού του στρατού που χαρακτηρίζουν εν ψυχρώ "άχρηστα" και "μουσειακής αξίας" αντίστοιχα τα όπλα που παρέδωσε ο UCK.

Ας μην έχει λοιπόν κανείς αμφιβολία ότι αν η Ρωσία θα ανακατευτεί ανοιχτά στον εμφύλιο της χώρας θα είναι μετά από μια έκκληση του "ορθόδοξου" και "σλάβικου λαού" που θα είναι ταυτόχρονα και μια έκκληση της Δύσης. Αυτή είναι η ίδια η αλάνθαστη συνταγή που εφάρμοσε με τελειότητα η διπλωματία του Κρεμλίνου στην τσαρική εποχή επεμβαίνοντας στην "ορθόδοξη" Ελλάδα του 1827 με όλη την ενθάρρυνση της Αγγλίας και της Γαλλίας.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΗΤΤΑ ΤΩΝ ΑΝΤΙ-G8 ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Η προσπάθεια του σοσιαλ-μεσαίωνα να εμφανίσει τις Ηορδές των μαινόμενων διαδηλωτών της Γένοβας σα θύματα ενός δολοφονικού, αυταρχικού κρατικού μηχανισμού, τουλάχιστο στην ιταλική κοινή γνώμη, απέτυχε παταγωδώς. Παρά την πίεση που ασκήθηκε στον πρωθυπουργό Σ. Μπερλουσκόνι, η κεντροαριστερή, αντιπολιτευτική συμμαχία εμφανίζεται διασπασμένη στο συγκεκριμένο ζήτημα.

Αμέσως μετά τα γεγονότα της Γένοβας η αντιπολίτευση ζήτησε την παύση του ιταλού υπουργού εσωτερικών Κλαούντιο Σκαγιόλα, στενού συνεργάτη του Μπερλουσκόνι, για τις βιαιότητες της αστυνομίας. Ο Μπερλουσκόνι ήταν έτοιμος να κρεμάσει τον υπουργό του μέχρι που τον άκουσε να δηλώνει την αδυναμία της αστυνομίας να διακρίνει μεταξύ των επισιματιών και των υπόλοιπων εθνομιαστικών πορευόμενων διαδηλωτών, επιχείρημα που ανταποκρινόταν στις διαθέσεις των ιταλικών μαζών.

Αν θέλουμε όμως να είμαστε δίκαιοι θα πρέπει να καταλογίσουμε σε ολόκληρη τη διαδήλωση την ευθύνη για τους βανδαλισμούς, αφού οι κνίτες ηγέτες της όχι μόνο αρνήθηκαν την περιφρούρησή της από τους αναρχικούς σπασματίες, αλλά οι ίδιοι είχαν σχηματίσει τάγματα εφόδου για σπάσιμο των αστυνομικών μπλόκων. Ο Μπερλουσκόνι στάθηκε από τότε στο πλευρό του Σκαγιόλα καθώς “η συμπαράσταση στις δυνάμεις ασφαλείας δεν καταδικάζεται και ... πάντα με βάση βολιδοσκοπήσεις που αποτελούν οδηγό του πρωθυπουργού, είναι η αριστερά που κινδυνεύει να ξαναβρεθεί σε δυσκολία” (Μοντ, 27-7).

Στις 23 Ιούλη, ο Κ. Σκαγιόλα κάλεσε μέσα από το Κοινοβούλιο την αντιπολίτευση να επικροτήσει τη στάση της αστυνομίας. Η ερώτηση έφερε σε δύσκολη θέση την “κεντροαριστερή” αντιπολίτευση της “Ελιάς” αφού μια αρνητική στάση θα αμφισβητούσε τις σχέσεις συνεργασίας που είχε αναπτύξει η συμμαχία με τις αστυνομικές δυνάμεις κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησής της και συνακόλουθα θα αποκάλυπτε τις δικές της ευθύνες για την οργάνωση της φιάστας. Ο αρχηγός της “Ελιάς”, Φ. Ρουτέλλι ζήτησε για άλλη μια φορά την παύση του Υπουργού Εσωτερικών από τα καθήκοντά του και κάλεσε για τη σύσταση Επιτροπής διερεύνησης της συμπεριφοράς των δυνάμεων ασφαλείας με σκοπό την τιμωρία τους. Ο πρώην πρωθυπουργός Τζουλιάνο Αμάτο, όμως, διαφώνησε με τον αρχηγό του λέγοντας πως “η κεντρο-αριστερά θα κινδυνεύει να περάσει για εχθρός της αστυνομίας όταν οι Ιταλοί έχουν δει στην τηλεόραση τις τρομαχτικές σκηνές των εξεγερμένων” και ζήτησε μόνο Επιτροπή έρευνας. Οι αντιπολιτευόμενοι Δημοκράτες της Αριστεράς “τελείωσαν με αυτοδυσφήμιση όταν πήραν την απόφαση να προσκολληθούν στις διαδηλώσεις ενάντια στο G8 ενώ τις είχαν αποκηρύξει την παραμονή

του θανάτου του διαδηλωτή. Σε επιφανείς παλιούς υπουργούς διαφαινόταν η αντίφαση του να πρέπει να αγωνιστούν ενάντια σε μια διεθνή συνάντηση της οποίας η ημερήσια διάταξη είχε καθοριστεί από τους ανθρώπους της κεντροαριστεράς στην κυβέρνηση. (...) Ο κίνδυνος”, γράφει η Μοντ, “είναι να θεωρηθεί η κεντροαριστερά ότι οδηγείται σε μια κατάσταση που ταιριάζει περισσότερο σ’ ένα κίνημα διαμαρτυρίας παρά σε συμμαχία ικανή να αναλάβει υποθέσεις”. Άλλωστε, ο κυβερνητικός συνασπισμός κατηγορεί την “Ελιά” ότι καθοδηγείται από την “Κομμουνιστική Επανάσταση” και τον ηγέτη του “Κοινωνικού Φόρουμ της Γένοβας” Βιτέριο Ανιολέτο, πρώην σύμβουλο του υπουργού εργασίας. Γι’ αυτό ο Ρουτέλλι αναγκάστηκε να θυμίσει προηγούμενη δήλωσή του που ανήγγειλε ότι δε θα συμμετάσχει σε πρωτοβουλίες ενάντια στη σύνοδο του G8 ενώ ο Ντ’ Αλέμα εξήγησε ότι τάσσεται “υπέρ της ελευθερίας του να διαδηλώνεις, όχι ενάντια στη σύνοδο και τη νομιμότητά της” και ευχήθηκε “θετική ανταπόκριση στις αντιθέσεις του κόσμου”. Μόνο οι

κνίτες του Μπερτινόνι έμειναν να υπερασπίζονται ανοιχτά το κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης.

Τα γεγονότα της Γένοβας που ξεσκέπασαν τους διεθνείς κνίτες σαν τραμπούκους στα μάτια του ιταλικού λαού, διαδέχθηκε σειρά κινητοποιήσεων από τη μεριά των κνιτοειδών σε αρκετές ανεπτυγμένες χώρες του κόσμου όπου η κοινή γνώμη δεν είχε άμεση πείρα. Ο γάλλος υπουργός υγείας έκανε λόγο για αναβίωση του Μάη του ’68.

Όπως όμως σωστά διαπίστωσε ο υποψήφιος για την προεδρία του LCR, οργάνωσης που συμμετείχε στα επεισόδια, Ολιβιέ Μπεζανσώ, “αυτή τη φορά στη Γένοβα “ήταν οι αστυνομικοί που έστηναν οδοφράγματα” (Μοντ, 27-7). Η φασιστική βία των κνιτοειδών δημιουργεί ρήγματα στους ίδιους τους κόλπους του κινήματος αντιπαγκοσμιοποίησης καθώς η απρόκλητη βία του προκαλεί τη απέχθεια αρκετών δημοκρατικών και ειρηνόφιλων φορέων. “Στο εσωτερικό μιας ομάδας όπως είναι η Attac”, λέει Eddy Fougier, του Γαλλικού Ινστιτούτου Διεθνών Σχέσεων, “ενώ κάποιοι μιλούσαν για την αμφιβολία μόδα εξαγρίωσης των αστυνομικών, άλλοι, όπως η Σούζαν Τζορτζ, καταδίκασαν χωρίς αμφιβολία τη χρήση βίας. Οι πιο κλασικές MKO αποσύρουν από δω και μπρος την υποστήριξή τους από την πορεία ριζοσπαστικοποίησης: οι Φίλοι της Γης αρ-

νήθηκαν να πάνε στη Γένοβα γιατί ένας υπεύθυνος της Γκρίνπις επέμεινε στο γεγονός ότι η οργάνωσή του περιλάμβανε τη λέξη “ειρήνη” στην ονομασία της... Είναι ξεκάθαρο ότι τα συνδικάτα θα βρίσκονται ανάμεσα στους πρώτους που θα πάρουν αποστάσεις”.

Σε αντίθεση με δηλώσεις ευρωπαίων ηγετών, όπως η δήλωση του ισπανού υπουργού ευρωπαϊκών υποθέσεων που χαρακτήρισε τις διαδηλώσεις “θλιβερό φασιστικό φαινόμενο”, οι έλληνες ιθύνοντες μόνο που δεν παρασημοφόρησαν τα τάγματα εφόδου του σοσιαλφασισμού. Όλα τα πολιτικά κόμματα καταδίκασαν την αστυνομική βία και συμπαρατάχθηκαν με τους διαδηλωτές.

Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Ρέππας έκρινε ότι “όλες οι κυβερνήσεις πρέπει να λάβουν υπόψη τους τις ανησυχίες και ευαισθησίες τους” ενώ το γραφείο τύπου του ΠΑΣΟΚ ότι “πρέπει να υπάρχει ανοιχτός διάλογος επικοινωνίας” με αυτούς (Ελευθεροτυπία, 21-7). Ο εκπρόσωπος τύπου της ΝΔ είπε “ότι η χρήση βίας δεν αποτελεί λύση, εκείνο που χρειάζεται είναι να ακουστούν τα αιτήματα των πολιτών και να προχωρήσει άμεσα η υλοποίηση πολιτικών που θα περιορίζουν τις περιφερειακές ανισότητες, τη φτώχεια και την ανεργία” κι ο Καραμανλής: “το βέβαιο πάντως είναι ότι δεν μπορούμε να βάζουμε απέναντί μας ανθρώπους που διαμαρτύρονται και

ανησυχούν. Πρέπει να σταθούμε δίπλα τους” (στο ίδιο, 23-7). Τα επίσημα χείλη της κυβέρνησης δε φείδονταν λέξεων για να πείσουν την αντιπολίτευση ότι δεν υπήρξε καμιά συνεργασία με τις ιταλικές αρχές φέροντας το επιχείρημα ότι η ελληνική κυβέρνηση πρωτοστάτησε, με διαβήματα κλπ, για να διευκολυνθούν οι έλληνες διαδηλωτές να μεταβούν στη Γένοβα. Από την άλλη, η ιταλική εφημερίδα Μεσατζιέρο αναφέρει πολύ χαρακτηριστικά ότι “οι Έλληνες δεν έδωσαν πληροφορίες για τους εξτρεμιστές” (26-8). Στο μεταξύ ο εισαγγελέας πρωτοδικών Αθήνας Π. Αγγελόπουλος άσκησε κατηγορίες κατά των ιταλών αστυνομικών που έστειλαν πίσω την αποστολή του ΣΥΝ για παράνομη παρακράτηση κατά συρροή, επί μακρό χρονικό διάστημα, από κοινού και επικίνδυνη σωματική βλάβη, εντελώς απρόκλητη, από κοινού και κατά συρροή αλλά και κατά παντός υπευθύνου για ηθική ατυρογία στην επικίνδυνη σωματική βλάβη (22-8).

Ο εισαγγελέας λοιπόν, στέκεται δίπλα στους “επαναστάτες μας” που δεν είναι τίποτα άλλο από τις “Ελλάδας τα παιδιά” που εκστρατεύουν για να εξάγουν δημοκρατία από την “ορθόδοξη συναισθηματική ανατολή” μας στην “αλλοτριωμένη, απάνθρωπη, βιομηχανική Δύση” και αντιμετωπίζουν τη βαρβαρότητά της.

Η ΡΩΣΙΑ ΕΞΑΡΤΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Η εξάρτηση της Ευρώπης από το ρωσικό φυσικό αέριο, που ήδη πραγματοποιείται, είναι η πιο βασική στρατηγική επιδίωξη της ρωσικής πολιτικής. Ενεργειακή εξάρτηση σημαίνει πολιτικό αδυνάτισμα, ταύτιση συμφερόντων και τελικά διάσπαση της προς καταβρόχθιση Ευρώπης. Με άλλα λόγια, σημαίνει εξουδετέρωση των ευρωπαϊκών αμυντικών ανακλαστικών απέναντι στα ρωσικά τανκς.

Σε άρθρο του *Επενδυτή*, 25/26-8, αναφέρεται ότι: “Σε αντάλλαγμα για την εισροή φυσικού αερίου, η ΕΕ θα δείξει ανεκτικότητα και επιείκεια σε ό,τι άσχημο χαρακτηρίζει το εσωτερικό (σ.σ. και το εξωτερικό) της Ρωσίας, όπως ο έλεγχος των μέσων μαζικής ενημέρωσης και ο αυταρχικός τρόπος διακυβέρνησης. Μάλιστα, υπάρχουν ενδείξεις ότι η αλλαγή αυτή στην πολιτική της ΕΕ έχει ήδη ξεκινήσει”. Χαρακτηριστική είναι η κτηνώδης στάση της απέναντι στην εισβολή, κατοχή και γενοκτονία που διαπράττουν οι ρωσικές ναζιστικές δυνάμεις στην Τσετσενία, “όπου οι “15” αντί να κατηγορήσουν τη Ρωσία για τις ενέργειές της την καλούν από κοινού με την Τσετσενία να βρουν μια πολιτική λύση στο πρόβλημα που τους ταλαιπωρεί”, η στάση τους απέναντι στην αμερικάνικη άμυνα, τη συνθήκη του Κιότο κλπ.

Οι χώρες της ανατολικής Ευρώπης (ή μάλλον όσες δεν έχουν ακόμα τεθεί πλήρως στην τροχιά του Κρεμλίνου) είναι τα επόμενα υποψήφια θύματα των ενεργειακών κολοσσών της Γκαζπρόμ και της Λουκόιλ. Οι περισσότερες εξ αυτών επιθυμούν την ένταξή τους στην ΕΕ η οποία όμως έχει συνδέσει τα συμφερόντά της με τα ρωσικά. Έτσι αυτές οι χώρες θα έχουν δύο επιλογές: “πρώτον, να στραφούν προς τη Ρωσία. Δεύτερον, να επενδύσουν υπέρογκα ποσά στη δημιουργία νέων ενεργειακών υποδομών και να εισαγάγουν ακριβότερη ενέργεια από πιο μακρινές χώρες. Μάλλον, θα προτιμήσουν την πρώτη επιλογή”. Αναφέρουμε ενδεικτικά την περίπτωση της Ουκρανίας που αντλεί το 80% των ενεργειακών της αναγκών από τη Ρωσία. Σε αντάλλαγμα

της διέλευσης του αεριαγωγού οι ρώσοι προσφέρουν υποτίθεται δωρεάν 32 δις κυβικά μέτρα αερίου το χρόνο. Όμως αυτή η ποσότητα δεν επαρκεί για να καλύψει τις ανάγκες της Ουκρανίας γι’ αυτό οι ντόπιες επιχειρήσεις αναγκάζονται να “αντλούν παράνομα φυσικό αέριο από τον αγωγό, με αποτέλεσμα σήμερα η Ουκρανία να χρωστά περίπου 3 δισεκατομμύρια δολάρια στη Ρωσία”. Η τελευταία, με τα κέρδη από την πώληση αερίου στην ΕΕ, σκοπεύει να κατασκευάσει νέο αγωγό που θα παρακάμπτει τη χώρα με την υλική και ηθική υποστήριξη της Ευρώπης που θα σημαίνει “τον οικονομικό θάνατο της Ουκρανίας, αλλά και τη διαγραφή της από το μέλλον της Ευρώπης”.

Έτσι, ο προσεταιρισμός της Ευρώπης παρασύρει και άλλες χώρες στη ρωσική σφαίρα κάνοντας την ευρύτερη περιοχή υποχείριο της σοσιαλμπερλιαστικής πολιτικής της Μόσχας. Σαν αποτέλεσμα “γνωρίζοντας ότι ελέγχει την ευρωπαϊκή αγορά ενέργειας, η Ρωσία θα είναι οικονομικά, πολιτικά και στρατιωτικά ελεύθερη να πιέσει τις χώρες της Κεντρικής Ασίας όχι μόνο να ακολουθήσουν και να ασπαστούν την κοσμοθεωρία της, αλλά και να ενταχθούν στο δικό της ενεργειακό δίκτυο”. Η Ευρώπη προτίθεται να υποστηρίξει τους Ρώσους στην προσπάθειά τους να αποκλείσουν τις χώρες της Κ. Ασίας από οποιαδήποτε δίοδο ανεξαρτησίας από αυτούς. “Ο συνδυασμός του ευρωπαϊκού κεφαλαίου και η ρωσική εγγύτητα και αμεσότητα αναπόφευκτα θα εγκλωβίσουν τις χώρες της Κεντρικής Ασίας στα σχέδια της Ρωσίας”. Δεν είναι τυχαίο που η λεγόμενη Ευρασιατική Οικονομική Κοινότητα όπως και οι άλλες κινήσεις συνεργασίας συγκροτήθηκαν παράλληλα με την ευρω-ρωσική συμφωνία για προμήθεια αερίου.

Η εξάρτηση της Ευρώπης, και όχι μόνο, από τους νέους τσάρους φέρνει τον πόλεμο και την εξαθλίωση των λαών της περιοχής αρκετά βήματα πιο κοντά.

ΙΣΡΑΗΛ

Ο ΙΣΛΑΜΟΦΑΣΙΣΜΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΙΜΑΤΟΧΥΣΙΑ

Ο ακήρυκτος ισραηλο-παλαιστινιακός πόλεμος δυναμώνει. Ο προορισμός του είναι να δηλητηριάσει παραπέρα τις σχέσεις των Αράβων με το Ισραήλ και τελικά των Αράβων με όλη τη Δύση. Στις δύο αντιμαχόμενες πλευρές που τον διεξάγουν κυριαρχούν τώρα οι χειρότερες δυνάμεις.

Στο ισραηλινό στρατόπεδο οι σιωνιστές με εκφραστή τους τον πρωθυπουργό Σαρόν, στο παλαιστινιακό οι ισλαμοφασίστες της Χαμάς και της Τζιχάντ. Οι ενδιαμέσες δυνάμεις, οι δυνάμεις που κάτω από άλλες διεθνείς περιστάσεις θα μπορούσαν να είχαν συμφωνήσει στην ειρηνική επίλυση, δηλαδή οι Ισραηλινοί του Εργατικού Κόμματος και οι Παλαιστίνιοι της Φατάχ, είναι εξαιρετικά αδυνατισμένες και αδύναμες να χαράξουν τη δικιά τους πολιτική. Έτσι ο παλιός εκφραστής της ειρηνόφιλης γραμμής στο Ισραήλ Σιμόν Πέρες σέρνεται πίσω από τον Σαρόν και ο Αραφάτ που είναι εθνικιστής αλλά αποδέχεται τη συνύπαρξη με το Ισραήλ, σέρνεται πίσω από την Χαμάς.

Το ότι επικεφαλής και των δύο στρατοπέδων βρίσκεται η πολιτική αντίδραση δεν σημαίνει ότι είναι και τα δύο εξ ίσου αντιδραστικά και εξ ίσου υπεύθυνα για την κλιμάκωση της αιματοχυσίας. Η απόλυτη ισότητα των δύο πλευρών ενός τριγώνου υπάρχει στη γεωμετρία, αλλά καθόλου ή εστώ πολύ σπάνια στην πολιτική. Έχουμε ξαναγράψει πως τη μεγαλύτερη ευθύνη στα τελευταία 10 χρόνια για την όξυνση των ισραηλο-παλαιστινιακών σχέσεων, την έχουν οι παλαιστίνιοι ισλαμοφασίστες που είναι άμεσα ενεργούμενα αποτρόπαια δικτατορικών και επεκτατικών κρατών, της Συρίας και του Ιράν.

Ο σιωνισμός τροφοδοτεί με πολιτικά επιχειρήματα, με λαϊκή υποστήριξη και με φανατικούς στρατούς τους ισλαμοφασίστες, αλλά δεν ήταν αυτός που σαμπόταρε την ειρηνευτική διαδικασία του Όσλο. Αυτός που τη σαμπόταρε ήταν οι αλληλέλληλες τρομοκρατικές επιθέσεις – σφαγές της Χαμάς ενάντια σε ισραηλινούς αμάχους. Αυτές οι επιθέσεις κι αυτό το σαμποτάζ όπλισαν το χέρι των σιωνιστών που σκότωσαν τον Ιτζάκ Ραμπίν και έφεραν στην εξουσία αρχικά τον Νετανιάχου και τελικά τον Σαρόν.

Μπορεί να διαβλέψει κανείς τη φύση των δύο στρατοπέδων μελετώντας τον τρόπο με τον οποίο πολεμούν. Οι Ισραηλινοί έχουν υλι-

κή υπεροπλία και λειτουργούν τραμπούκικα όταν μπαίνουν σε περιοχές που ζουν πλειοψηφικά οι Παλαιστίνιοι, σκοτώνουν τα στρατιωτικά στελέχη και, τελευταία, τα πολιτικά τους στελέχη με δικά τους κριτήρια, και γκρεμίζουν τα στρατιωτικά ή και διοικητικά επιτελεία τους. Σε προηγούμενη φάση απαντούσαν με σφαίρες στον πετροπόλεμο. Όμως σε γενικές γραμμές το Ισραήλ αντιπαρτίθεται σε βίαιες επιθέσεις.

Αντίθετα οι ισλαμοφασίστες σκοτώνουν άμαχους και μάλιστα κυρίως αμάχους και μάλιστα μαζικά και αδιάκριτα. Θα μπορούσε κανείς να ισχυριστεί και το ισχυρίζονται οι Παλαιστίνιοι ότι αυτό οφείλεται στη συντριπτική υπεροπλία των Ισραηλινών. Αλλά αυτή την εξήγηση την απορρίπτει ο τσετσένικος εθνικοαπελευθερωτικός πόλεμος. Εκεί ένας ασήμαντα μικρός λαός πολεμάει για χρόνια μια πελώρια στρατιωτική μηχανή που έχει κατασπαράξει εκατοντάδες χιλιάδες αμάχους, με ένα μικρό αντάρτικο.

Ποτέ η τσετσένικη αντίσταση δεν σκότωσε αμάχους. Όποιοι το έκαναν ήταν και καταδικάστηκαν σαν προβοκάτορες. Οι Τσετσένοι διακρίνουν πάντα ανάμεσα στο ρώσικο λαό και στην ηγεσία του. Ούτε οι Βόσνιοι το είχαν κάνει αυτό στον εθνικο-απελευθερωτικό τους αγώνα σε βάρος των σέρβων πολιτών, παρ' όλη την εξόντωση των αμάχων που υφίσταντο από τους σέρβους εθνοεκκαθαριστές.

Θα μπορούσε κανείς και σ' αυτά να αντιτάξει το εξής: κακώς η Χαμάς σκοτώνει αμάχους, αλλά αυτό της το "ελάττωμα" αντιστοιχεί στην εθνικιστική ιδεολογία και την κοινωνική καθυστέρηση ενός κινήματος που έχει ταυτόχρονα και στρατιωτική ανημποριά. Άλλωστε η PLO, η επίσημη παλαιστινιακή αρχή δεν έχει εγκρίνει ποτέ επίσημα αυτές τις δολοφονίες.

Για να απαντήσουμε σ' αυτές τις ενστάσεις πρέπει να μιλούμε στο έδαφος της πολιτικής. Η βία και οι μορφές βίας που ακολουθεί κάθε στρατόπεδο για να διεξάγει τον πόλεμό του δεν είναι καθόλου άσχετες με την ιδεολογία του, όμως δεν το χαρακτηρίζουν εντε-

λώς. Γιατί έχει συμβεί και η δική πλευρά ενός πολέμου να χρησιμοποιεί βάρβαρες μορφές βίας που αντιστοιχούν στην ιδεολογία της τάξης που τον διεξάγει, όπως έγινε με το εθνικοαπελευθερωτικό μέτωπο της Αλγερίας με τις τρομοκρατικές επιθέσεις σε γάλλους αμάχους τη δεκαετία του '50 ή το αφγανικό αντάρτικο, και μόνο σε πρώτη φάση, με βασανισμούς ρώσων αιχμαλώτων τη δεκαετία του '80. Αυτά τα έκαναν επειδή το πρώτο ήταν κάτω από την ηγεμονία της αλγερινής αστικής τάξης, και το δεύτερο σε πρώτη φάση ήταν στα χέρια των τοπικών φυλάρχων. Πάντως και στις δύο περιπτώσεις η βία του αντίπαλου ήταν αναμφίβολα πιο μαζική και πιο βάρβαρη. Αλλά ας έρθουμε στο έδαφος της πολιτικής που κρίνεται ο γενικός χαρακτήρας μιας σύγκρουσης.

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

Σε αυτό το έδαφος ο παλαιστινιακός ισλαμοφασισμός είναι ασυναγώνιστος. Ο σιωνισμός μπροστά του είναι ένα νήπιο.

Ο σιωνισμός είναι ο εθνικισμός του νεαρού εβραϊκού κράτους, του κράτους του Ισραήλ. Είναι η τάση για επέκταση της εβραϊκής αστικής τάξης που ηγήθηκε της διαδικασίας ίδρυσης του κράτους του Ισραήλ και της διαδικασίας διαμόρφωσης του έθνους που σχηματίστηκε πρόσφατα πάνω σ' αυτό το έδαφος.

Ο παλαιστινιακός ισλαμοφασισμός όχι μόνο αρνείται την ύπαρξη αυτού του έθνους και αυτού του κράτους, αλλά θέλει να εξοντώσει και φυσικά τα μέλη του. Στο καταστατικό της Χαμάς αναφέρεται ρητά ότι κάθε εβραίος του Ισραήλ είναι στόχος προς εξόντωση. Αυτή είναι μια ρατσιστική θέση η οποία αποτελεί ουσιαστικά την αραβική και ιρανική έκδοση του χιτλερικού αντισημιτισμού. Ο αντισημιτισμός τείνει σήμερα να γίνει η κυρίαρχη ιδεολογία όλου του αραβικού και ιρανικού ισλαμοφασισμού. Αυτός ο αντισημιτισμός κρύβεται σήμερα πίσω από μια αντισιωνιστική φρασεολογία για να εξαπατάει τους δημοκρατικούς ανθρώπους παντού στον κόσμο. Η αυξανόμενη ισχύς αυτής της ιδεολογίας μέσα στους παλαιστινιακούς πληθυσμούς της Γάζας και της Δυτικής όχθης είναι ένα σχετικά πρόσφατο φαινόμενο και αντιστοιχεί στην προώθηση των πολιτικών και ιδεολογικών θέσε-

ων του παγκόσμιου νεοχιτλερικού άξονα Μόσχας – Πεκίνου – Τεχεράνης στον αραβικό κόσμο. Αν αυτή η γραμμή και οι φορείς της δεν συντριβούν δεν θα υπάρξει ποτέ ειρήνη στο Ισραήλ.

Όσες υποχωρήσεις κι αν κάνει το Ισραήλ, ακόμα και αν εξαφανιστούν από προσώπου γης οι σιωνιστές, οι αντισημίτες θα απαιτούν την εξόντωση ή εστώ τον διωγμό των Εβραίων από το Ισραήλ και τη διάλυση του ισραηλιτικού κράτους.

Η άρνηση του ισραηλιτικού κράτους δεν είναι μια εφεύρεση των ισλαμοφασιστών. Είναι η PLO, δηλαδή η παλαιστινιακή αστική τάξη και ο παλαιστινιακός εθνικισμός που υιοθέτησαν από την πρώτη στιγμή της ίδρυσης του κράτους του Ισραήλ τη γραμμή της άρνησης, της διάλυσης αυτού του κράτους. Η διαφορά με τους ισλαμοφασίστες είναι ότι η PLO δεν έριξε ποτέ τη γραμμή της εξόντωσης ή εξώωσης των Εβραίων από το έδαφος του Ισραήλ. Εκείνο που αρνήθηκε είναι το δικαίωμα αυτών των Εβραίων να έχουν δικό τους κυρίαρχο κράτος. Για τον παλαιστινιακό εθνικισμό υπήρξε πάντα μόνο ένα κράτος με δικαίωμα ύπαρξης, το παλαιστινιακό που περιλαμβάνει όλο το έδαφος του Ισραήλ.

Όμως αυτή η άρνηση έχει μέσα της το σπέρμα, αν όχι της εξόντωσης, τουλάχιστον της εξώωσης των Εβραίων. Οι ισλαμοφασίστες πάτησαν στον παλαιστινιακό εθνικισμό για να πάνε στον αντισημιτισμό.

Όμως το κράτος του Ισραήλ αναγνωρίστηκε στα 1948 ομόφωνα από το παγκόσμιο προοδευτικό στρατόπεδο, αυτό ακριβώς που προέκυψε από τον Β' παγκόσμιο πόλεμο και από τον ΟΗΕ. Η Ρωσία, οι ΗΠΑ, η Αγγλία και η Γαλλία δεν αναγνώρισαν αυτό το κράτος εκείνη τη στιγμή σαν ιμπεριαλιστικές, όπως ισχυρίστηκαν τότε οι άραβες εθνικιστές, αλλά σαν αντιφασιστικές και μάλιστα αντισημιτικές δυνάμεις. Είναι γεγονός ότι οι Εβραίοι άρχισαν να μεταναστεύουν και να εγκαθίστανται στη γη της Παλαιστίνης μόλις στις αρχές του προηγούμενου αιώνα, όπως είναι αλήθεια ότι τη διαδικασία αυτή την καθοδήγησαν οι σιωνιστές εβραίοι, όμως αυτή η εγκατάσταση – μετανάστευση ολόκληρων εβραϊκών πληθυσμών, όπως και ο ίδιος ο σιωνισμός ήταν τελικά προϊόντα των αντιση-

μιτικών πογκρόμ του 19ου και του 20ού αιώνα. Ήταν η κατάσταση του κατατρεγμένου Εβραίου της ιμπεριαλιστικής εποχής που γέννησε το κίνημα για ένα κράτος Εβραίων κάπου στον πλανήτη. Είναι η μαζική εξόντωση των Εβραίων από το γερμανικό ιμπεριαλισμό στη διάρκεια του Β' παγκόσμιου πολέμου που επιβεβαίωσε τους εβραϊκούς φόβους και που οδήγησε τελικά στην αναγνώριση του κράτους των εβραίων μεταναστών – προσφύγων στην Παλαιστίνη.

Οι Παλαιστίνιοι εθνικιστές πάντα ισχυρίστηκαν ότι αυτό το κράτος ήταν μια κατοχή του δικού τους εθνικού εδαφικού χώρου και σε τελική ανάλυση του κράτους του δικού τους έθνους. Η αλήθεια όμως είναι ότι όταν άρχισε η εγκατάσταση των Εβραίων στην παλαιστινιακή γη δεν είχε διαμορφωθεί ούτε το παλαιστινιακό έθνος, ούτε η παλαιστινιακή εθνική συνείδηση, ούτε ακόμα περισσότερο ένα παλαιστινιακό κράτος.

Αν αυτά υπήρχαν τότε θα υπήρχε εθνικός αντιεβραϊκός παλαιστινιακός πόλεμος κιόλας από τα 1910-1920. Όμως τέτοιος πόλεμος δεν υπήρξε. Ο πόλεμος άρχισε με την ίδρυση του εβραϊκού κράτους το 1948. Το κακό με το παλαιστινιακό έθνος και τον παλαιστινιακό εθνικισμό είναι ότι ουσιαστικά συγκροτήθηκαν σε σύγκρουση με το ισραηλιτικό κράτος.

Αυτά που είπαμε δεν σημαίνουν ότι το ισραηλιτικό κράτος ήταν πάντα ο προοδευτικός πόλος και ο αντιδραστικός. Άλλωστε αυτό ακριβώς είναι που περιπλέκει τα πράγματα στη συνείδηση των προοδευτικών ανθρώπων και μπερδεύει τα στρατόπεδα.

Το ισραηλιτικό κράτος είχε δικαίωμα να υπερασπίσει την ύπαρξή του απέναντι στον παλαιστινιακό εθνικισμό το 1948. Όμως δεν είχε το δικαίωμα να επιδιώξει την επέκταση πάνω σε όλο το παλαιστινιακό έδαφος, δεν είχε το δικαίωμα να διώξει τους παλαιστινιακούς πληθυσμούς στο έδαφος του επειδή υποστήριξαν τον παλαιστινιακό ένοπλο και ακόμα περισσότερο δεν είχε δικαίωμα να λειτουργήσει σαν στρατιωτικός ηγεμόνας και τοποτηρητής του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού την εποχή της παγκόσμιας ηγεμονίας του

ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ – Ευρωπαϊκό Κίνημα

Μέλος στο Ευρωκοινοβούλιο της Ευρωπαϊκής Ελευθέρης Συμμαχίας (Ε.Ε.Σ.)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Φλώρινα / Lerin 02.09.01

Με αφορμή την συζήτηση στην Επιτροπή Εξωτερικών Υποθέσεων και Άμυνας της Βουλής των Ελλήνων στις 29.08.01 και όσα ελέχθησαν σε αυτήν σχετικά με τη κρίση στην Δημοκρατία της Μακεδονίας το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ επισημαίνει τα παρακάτω:

Αισθανόμαστε την ανάγκη ως Έλληνες πολίτες και ως “δίγλωσσοι” κατά την επίσημη άποψη περί μακεδονικής μειονότητας στην Ελλάδα, να ευχαριστήσουμε τους κ.κ. Τσοχατζόπουλο, Πάγκαλο, Αυγερινό και όσους συμμετείχαν στην παραπάνω συζήτηση, για τις πλούσιες γλωσσολογικές γνώσεις που μας προσέφεραν. Συγκεκριμένα κατανοήσαμε απόλυτα την ιδιαίτερη σημασία που μπορεί να έχει η έκφραση “δημιουργία υγειονομικής ζώνης προστασίας προσφύγων σε βάθος 10-20 χιλ. στο έδαφος της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, υπό τον έλεγχο της Ελλάδος και την αιγίδα του Ο.Η.Ε.”. Προτείνουμε στον κ. Μπαμπινιώτη στην νέα έκδοση του λεξικού του να συμπεριλάβει ως συνώνυμο της λέξεως εισβολή τον νεολογισμό – επινόηση “υγειονομική ζώνη”.

Απορούμε όμως γιατί η πρόταση περί “υγειονομικών ζωνών” δεν είναι ολοκληρωμένη, αφού η επιθυμούμενη από κύκλους του Υπ. Εξωτερικών-και όχι μόνον-διάλυση της Δημοκρατίας της Μακεδονίας είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα συμπαρασύρει σε πολεμικές συγκρούσεις όλες τις βαλκανικές χώρες. Συγκεκριμένα θα έπρεπε οι “φαστήρες” της πρότασης αυτής να σκεφτούν ότι κάποιοι άλλοι ίσως προτείνουν ανάλογες ζώνες “υγειονομικής προστασίας” στους νομούς Σερρών, Δράμας, Καβάλας υπό τον έλεγχο της Βουλγαρίας και την αιγίδα του Ο.Η.Ε. ή στους νομούς της Δυτικής Θράκης και ορισμένα από τα νησιά του Αιγαίου κατάλληλα για “υγειονομικές ζώνες προστασίας προσφύγων” όπως π.χ. Χίος, Λέσβος, Σάμος κλπ. υπό τον έλεγχο της Τουρκίας και την αιγίδα φυσικά του Ο.Η.Ε.

Επιτέλους τώρα “αντιληφθήκαμε” ότι η απόβση των Τουρκικών στρατευμάτων στη Κύπρο το 1974 δεν ήταν εισβολή αλλά “δημιουργία υγειονομικής ζώνης ως ανθρωπιστική λύση” στο βόρειο τμήμα του νησιού “για την τάξη και ευνομία” της Τουρκίας κατ’ αντιστοιχία των λεγομένων Πάγκαλου στην “Επιτροπή Εξωτερικών Υποθέσεων και Άμυνας” περί “υγειονομικής ζώνης μέσα στο έδαφος της Δημοκρατίας της Μακεδονίας ως ανθρωπιστική λύση για την τάξη και ευνομία της Ελλάδος”.

Όσο δε για το πρόβλημα των “πολιτικοποιημένων ομάδων” από τους “οικισμούς (sic) Μοναστηρίου, Γευγελής και Αχρίδος” που θα βρεθούν στο έδαφος της νέας ελληνικής επικράτειας μετά την προς βορά εισβολή και εδαφική επέκταση – γιατί στην ουσία περί αυτού πρόκειται- προβληματίστηκαν άραγε οι εμπνευστές του παραπάνω σεναρίου πως αυτές, μαζί με τις υπάρχουσες μειονοτικές ομάδες στη βόρειο Ελλάδα, θα αμφισβητήσουν εντονότερα την “εθνική ομοιογένεια” της Ελλάδος;

Στην παραπάνω συζήτηση στην Επιτροπή της Βουλής έπεσαν οι μάσκες και αποκαλύφθηκε ουσιαστικά ο αρνητικός ρόλος της Ελλάδος σε σχέση με την κρίση στη γειτονική χώρα. Δεν ήταν τυχαίες άλλωστε οι προτάσεις Ρόντου (συμβούλου του Υπ. Εξ.) μεσοσύσης της κρίσης για “καντονοποίηση” της γειτονικής μας χώρας.

Είναι απορίας άξιο πως οι απόγονοι των οπαδών της “Μεγάλης Ιδέας” δεν διδάχθηκαν από το “χαστούκι” της Μικρασιατικής καταστροφής με τα χιλιάδες θύματα και εξακολουθούν να φλερτάρουν με μεγαλοϊδεατικές αντιλήψεις. Την αντίληψη περί “ισχυρού κράτους που δεν έχει να φοβηθεί τίποτα από αλλαγή συνόρων στα Βαλκάνια” που εξέφρασε ο γελωτοποιός της πολιτικής σκηνής της χώρας αλλά και επικίνδυνος συνάμα (βλέπε υπόθεση Οτσαλάν – Ιμίωλ), Πάγκαλος είχε υιοθετήσει το 1912 - 13 και η ηγεσία της Βουλγαρίας παθαίνοντας πανωλεθρία, αλλά και η Ελλάδα λίγα χρόνια αργότερα με τα ίδια αποτελέσματα.

Αλήθεια ο Έλληνας Υπουργός Άμυνας κ. Τσοχατζόπουλος όταν δηλώνει συνεπικουρούμενος την επομένη από τον Υπουργό των Εξωτερικών κ. Παπανδρέου πως “η Ελλάδα δεν θα μείνει απαθής σε περίπτωση αλλαγής συνόρων στα Βαλκάνια”, γνωρίζουν αν υπάρχει κάποια άλλη βαλκανική χώρα που θα παραμείνει απαθής;

Είναι απύθμενο το θράσος αυτών που από τη μία δηλώνουν υποκριτικά την ανάγκη ύπαρξης της Δημ. της Μακεδονίας ως ανεξάρτητο και κυρίαρχο κράτος και από την άλλη να επεξεργάζονται σενάρια διάλυσής της, δυναμιτίζοντας την ειρηνική συνύπαρξη των βαλκανικών λαών. Αυτό που συζητούσαν οι Μητσοτάκης Μιλόσεβιτς για το “μοίρασμα της πίτας” αποκαλύπτεται πως είναι η επίσημη πολιτική της ελληνικής κυβέρνησης την τελευταία δεκαετία, αφού με πρόσχημα το ζήτημα του ονόματος, προσπάθησε να αποσταθεροποιήσει τη γειτονική χώρα στοχεύοντας στην διάλυσή της και προσδοκώντας εδαφικά οφέλη.

Στην Ευρώπη έχουν αντιληφθεί τις “ρωμαίικες κουτοπονηριές” και δεν είναι τυχαίο που στη πρόσφατη συζήτηση της γερμανικής βουλής η Ελλάδα καταγγέλθηκε από τον εκπρόσωπο των σοσιαλδημοκρατών Γκέρτ Βαϊσκήρχεν για τη στάση της απέναντι στη Δημ. της Μακεδονίας τη τελευταία δεκαετία, ο οποίος μεταξύ άλλων υποστήριξε πως η Ελλάδα με πρόσχημα το θέμα του ονόματος προσπάθησε να την αποσταθεροποιήσει προκαλώντας αίσθημα ανασφάλειας και συνεχής αμφισβήτησης του λαού και της χώρας.

Το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ ως πολιτικός φορέας της εθνικής μακεδονικής μειονότητας στην Ελλάδα πιστεύει πως η γενική διακήρυξη όπως εκφράζεται από πολιτικά χείλη “ότι οι λαοί δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν μεταξύ τους ώστε να μην οδηγηθούν σε πόλεμο” στο βαθμό που δεν συνοδεύεται από πολιτικές αποτροπής του πολέμου, αποτελεί πολιτική απάτη. Κλασικό τέτοιο παράδειγμα αποδεικνύεται η ελληνική βαλκανική πολιτική.

Ο σχεδιασμός και η εφαρμογή μεγαλοϊδεατικών πολιτικών και κατασκευής εχθρών όταν αυτές εκφράζονται από επίσημα χείλη (αυτό αποδεικνύουν τα σενάρια του Υπ. Εξ. και η συζήτηση στην Επιτροπή της Βουλής) θρέφουν στο εσωτερικό της χώρας τις πιο μαύρες και αντιδραστικές δυνάμεις του σοβινισμού νομιμοποιώντας τες ουσιαστικά να παίζουν κεντρικό ρόλο στην πολιτική σκηνή της χώρας.

Το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ καταγγέλλει την εθνικιστική, μεγαλοϊδεατική, σοβινιστική και επικίνδυνη για την ειρήνη πολιτική της ελληνικής κυβέρνησης και καλεί κάθε Έλληνα δημοκράτη όχι απλά να καταδικάσει αλλά να αντισταθεί απέναντι στην ελληνική επιθετική εξωτερική πολιτική και σε κάθε πολιτική για αλλαγή συνόρων στα Βαλκάνια, γιατί αυτό σημαίνει πόλεμο και καταστροφή για όλους τους Βαλκανικούς λαούς, όπως άλλωστε μας δίδαξε το παρελθόν.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ

ΝΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΟΥΜΕ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΤΙΕΝ ΑΝ ΜΕΝ

Δώδεκα χρόνια μετά την εξέγερση της πλατείας Τιεν Αν Μεν και τη σφαγή που ακολούθησε στις 4 Ιούνη 1989, το φάντασμα τους πλανιέται πάνω από την Κίνα. Μια μεγάλη ανησυχία επικρατεί τόσο στους σφαγείς που δεν αισθάνονται άνετα πάνω στους κόκκινους θρόνους τους όσο και στα θύματα που αναζητούν δικαιοσύνη.

Το Γενάρη ο κινέζος πρόεδρος Ζιανγκ Ζεμίν διέταξε κάθε μέλος του πολιτικού γραφείου του ψευτοΚΚΚ να επιβεβαιώσει δημόσια ότι η επίσημη απόφαση για την αντιμετώπιση της Τιεν Αν Μεν σαν "αντεπαναστατικής εξέγερσης" ήταν αναπόφευκτη. Το Φλεβάρη δίνονται ανάλογες οδηγίες σε εξακόσιους ανώτερους αξιωματούχους σε εθνικό επίπεδο που συγκεντρώθηκαν στο Πεκίνο. Από τότε ένα φιλμ που φτιάχτηκε για να αποδείξει πως η καταστολή της εξέγερσης εμπόδισε την Κίνα από τη διάλυση δείχνεται σε άλλους αξιωματούχους σε όλη την Κίνα.

Αλλά σαν καρκίνος στο πολιτικό σώμα της Κίνας οι αποκαλύψεις για τη σφαγή της εξέγερσης, την έκταση και τις συνέπειες της συνεχίζουν να εμφανίζονται χωρίς σταματημό. Τώρα γνωρίζουμε ότι οι πιο πολλές δολοφονίες έγιναν στα εργατικά προάστια του Πεκίνου καθώς ο στρατός προσπαθούσε με δυσκολία να προωθηθεί προς την πλατεία για να την εκκαθαρίσει από τους φοιτητές. Ήταν σ' αυτά τα προάστια που οι κινέζοι εργάτες και ο λαός προσπαθούσε με οδοφράγματα, πέτρες και μπουκάλια να εμποδίσει το στρατό να φτάσει στην πλατεία. Χρειάστηκε αρκετός χρόνος και αιματοκύλισμα για να μπορέσουν οι σφαγείς να προωθηθούν κάτω από την

κραυγή "Φασίστες" που τους συνόδευε. Πρόσφατα έγινε γνωστό ότι ο άνεμος της εξέγερσης είχε απλωθεί σε 347 κινέζικες πόλεις και όχι σε 100 όπως πίστευαν οι φοιτητές της πλατείας Τιεν Αν Μεν. Η πληροφορία αυτή όπως και άλλες για τα γεγονότα του 1989 προήλθε από ντοκουμέντα που παρέδωσε ένας ανώτατος κινέζος αξιωματούχος με το ψευδώνυμο Ζανγκ Λιάνγκ στους καθηγητές Άντριου Νάθαν του Πανεπιστημίου της Κολούμπια και Πέρι Λίνκ του Πρίνσετον και δημοσιεύτηκαν σε βιβλίο με τον τίτλο "Οι φάκελοι της Τιεν Αν Μεν", βιβλίο που δεν έχει φτάσει ακόμα στην Ελλάδα, και περιγράφει την αντιμετώπιση της εξέγερσης από τους σοσιαλφασίστες διχτάτορες της Κίνας (Μπορεί να αγοραστεί όμως μέσω Ίντερνετ από τα ηλεκτρονικά βιβλιοπωλεία www.amazon.com και www.bn.com. Ο πλήρης τίτλος είναι: "The Tiananmen Papers: The Chinese Leadership's Decision to Use Force Against Their Own People-In Their Own Words", εκδόσεις Public Affairs LLC, Γενάρης 2001).

Σύμφωνα με το βιβλίο η ηγεσία της εξαιρετικά αποτελεσματικής κινέζικης ασφάλειας κρατούσε διαρκώς ενημερωμένη την πολιτική ηγεσία για την εξέγερση απευθείας από κάθε σημείο της Κίνας και τις μονάδες του στρατού.

Ήταν τέτοια η ανησυχία τους που ο αρχισοσιαλφασίστας Ντενγκ Χσιάο Πίνγκ είχε πει τότε ότι αν νικούσε ο εξεγερμένος λαός θα ήταν χειρότερα κι από την Πολιτιστική Επανάσταση, "Θα είναι καταστροφικό σε παγκόσμια κλίμακα". Αυτός ο αντιδραστικός γνώριζε καλά πόσο αμείλικτη θα ήταν η εκδίκηση του κινέζικου λαού, αλλά και πόσο θα αναθαρρούσαν όλοι οι λαοί του κόσμου από μια δημοκρατική νίκη στην Κίνα. Όπως το γνωρίζουν και οι συνεχιστές του σαν τον Ζιανγκ Ζεμίν που ανακαλύπτουν έντρομοι ότι αυτό που προσπάθησαν να εξαφανίσουν με τη σφαγή της Τιεν Αν Μεν γυρνάει τώρα και τους καταδιώκει. Και είναι τόσο έντονη η δημοκρατική αντίσταση που δεν μπορούν πια να την κρύψουν. Μια νέα επίσημη μελέτη που κυκλοφόρησε την 1η Ιούνη με τη μορφή βιβλίου 308 σελίδων περιγράφει το εκτεταμένο φαινόμενο των "μαζικών διαμαρτυριών και ομαδικών περιστατικών" που επεκτείνονται και αφορούν οικονομικές, εθνικές και θρησκευτικές συγκρούσεις στην Κίνα. Η ασυνήθιστα αποκαλυπτική αναφορά περιγράφει πως οι σχέσεις ανάμεσα στους κομματικούς αξιωματούχους και τις μάζες είναι "τεταμένες με τις συγκρούσεις να κλιμακώνονται".

Ωστόσο κυνηγούν λυσσασμένα το φάντασμα της Τιεν Αν Μεν με τη συνεχιζόμενη φυλάκιση πάνω από 200 Κινέζων που συμμετείχαν στην εξέγερση-σύμφωνα με τη Διεθνή Αμνηστία-και τις συλλήψεις όλων εκείνων που τολμούν να απαιτήσουν την επανεκτίμηση των γεγονότων της 4ης Ιούνη ή έστω να απαιτήσουν μια στιγμή

θρήνου των νεκρών. Αυτό αποδεικνύει η αδιάκοπη παρενόχληση της Ντινγκ Ζιλίν και η υστερία για το βιβλίο "Οι φάκελοι της Τιεν Αν Μεν".

Η Ντινγκ Ζιλίν, συνταξιούχος καθηγήτρια φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο του Πεκίνου, είναι μητέρα ενός 17χρονου νεολαίου που δολοφονήθηκε τον Ιούνη του 1989. Παρά την τρομοκρατία των αρχών, τον περιορισμό κατ' οίκον, την περιστασιακή μεταφορά της έξω από το Πεκίνο κατόρθωσε να κινητοποιήσει μια ομάδα από μητέρες και άλλους συγγενείς πάνω από 155 δολοφονημένων και 6 τραυματισμένων της Τιεν Αν Μεν, οι οποίοι κάλεσαν για επίσημη εκτίμηση του αριθμού των νεκρών και πως σκοτώθηκε ο καθένας. Επίσης ζήτησαν την επανεξέταση κάθε περίπτωσης ξεχωριστά. Αυτή η ομάδα πήρε την ονομασία "Μητέρες της πλατείας Τιεν Αν Μεν" και κάνουν καμπάνια συλλογής υπογραφών η οποία πρέπει να υποστηριχτεί από κάθε δημοκράτη. Μπορεί κανείς να υπογράψει στην ηλεκτρονική σελίδα www.fillthesquare.org ή στη διεύθυνση www.hrchina.org όπου μπορεί επίσης να ενημερωθεί.

Στις 30 Μάη, παραμονές της επετείου, η Ντινγκ είχε πέσει για ύπνο όταν η αστυνομία εισέβαλλε στο διαμέρισμα της, σε άλλη μια επιχείρηση τρομοκρατίας της. Οι ασφαλίτες της ζήτησαν αντίγραφο της αίτησης που είχε καταθέσει στο γενικό εισαγγελέα της Κίνας υπογεγραμμένη από 111 συγγενείς των θυμάτων. Τους το έδωσε. Το χαρτί έλεγε: "Τα στοιχεία δείχνουν ότι οι κατηγορίες που αποδόσαμε... δυο χρόνια πριν

είναι απόλυτα αληθείς και αρμόζουσες... και η συμπεριφορά σας να παριστάνετε τον κουφό είναι αδικαιολόγητη σύμφωνα με το νόμο".

Η επιχείρηση εισβολής συνοδεύτηκε από την τοποθέτηση αστυνομικών σε συγκεκριμένα νεκροταφεία του Πεκίνου για να διασφαλίσουν ότι δεν θα υπάρξει κανένα μνημόσυνο στους λίγους γνωστούς τάφους των δολοφονημένων του 1989. Όσο για το βιβλίο "The Tiananmen Papers", είτε πρόκειται για την αγγλική είτε για την κινέζικη έκδοση του, αποτελεί στόχο των "επτά απαγορεύσεων" συμπεριλαμβανομένων εκείνων του "να μη διαβάζεται, να μη διαδίδεται, να μην αγοράζεται, να μην εισάγεται στην Κίνα ή να ανατυπώνεται". Λέγεται μάλιστα ότι η τυχόν ανατύπωση του βιβλίου επισύρει την ποινή της εκτέλεσης.

Ωστόσο στο Χονγκ Κονγκ, που ενσωματώθηκε στην Κίνα το 1997 με το σλόγκαν "μια χώρα δυο συστήματα", πάνω από 40.000 άνθρωποι συγκεντρώθηκαν στην πρωτεύουσα την επέτειο της σφαγής για να τιμήσουν τα θύματα της ηρωϊκής εξέγερσης. Εδώ οι κινέζοι σοσιαλφασίστες είναι υποχρεωμένοι ακόμα να κινούνται προσεχτικά για να εξοντώσουν την αστική δημοκρατία την οποία είχε κατακτήσει ο λαός του Χονγκ Κονγκ και δεν θα μπορέσουν να το πετύχουν ολοκληρωμένα παρά μόνο λίγο πριν ή κατά τη διάρκεια ενός μεγάλου πολέμου.

(Τα στοιχεία είναι από το άρθρο του Τζόνθαν Μίρσκυ "Το φάντασμα της Τιεν Αν Μεν τρομάζει μια ανυπόληπτη ηγεσία", Γκάρντιαν & Χέραλντ Τρίμπιουν 4/6).

Ο ΜΙΛΟΣΕΒΙΤΣ, ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΚΑΙ Ο ΜΠΙΣΤΗΣ

Η παράδοση του Μιλόσεβιτς στο Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο για τα Εγκλήματα Πολέμου στην πρώην Γιουγκοσλαβία πολιτικά εξυπηρετεί τους ανθρώπους της Ρωσίας στη Σερβία, δηλ. τους Κοστούνιτσα και Ντράσκοβιτς. Γιατί εκείνος που δυνάμωσε απ' αυτήν την κίνηση δεν ήταν ο καιροσκοπός φιλοδουτικός Τζίντζιτς.

Για τον απλό λόγο ότι οι κατηγορίες από το εσωτερικό της Σερβίας που οδήγησαν στην πτώση του Μιλόσεβιτς ήταν ότι η νομενκλατούρα του καταλήστεψε τη Σερβία και ότι οδήγησε στην οικονομική καταστροφή στη χώρα. Επίσης κατηγορήθηκε όχι γιατί διεξήγαγε άδικους πολέμους, αλλά γιατί τους έχασε. Αυτή είναι και στο βάθος η σύγκρουση Τζίντζιτς-Κοστούνιτσα. Πρόσφατα η σέρβικη κρατική τηλεόραση στην επέτειο της σφαγής της Σρεμπρένιτσα μετέδωσε ένα αγγλικό

ντοκουμαντέρ με τίτλο "Ένα δάκρυ από τον τάφο" όπου έρχιγε καθαρά την ευθύνη για την σφαγή στους Σερβοβόσνιους. Την επόμενη μέρα η αντιπολίτευση, το Σέρβικο Ριζοσπαστικό κόμμα του Σέσελι και το Σοσιαλιστικό του Μιλόσεβιτς, είπε ότι το φιλμ ήταν αντισέρβικη προπαγάνδα και απαίτησε από το σέρβικο κοινοβούλιο να φτιάξει μια επιτροπή για να διερευνήσει τις συνθήκες κάτω από τις οποίες μεταδόθηκε η ταινία. Η πλειοψηφία του DOS κάτω από την ηγεσία του Τζίντζιτς απέρριψε το αίτημα αλλά ένα μέλος του κόμματος του Κοστούνιτσα που συμμετέχει στον συνασπισμό ψήφισε υπέρ (Transitions, 10-16/7). Αυτό πρόσθεσε λάδι στη φωτιά. Οι ρωσόφιλοι δεν μπορούσαν να ανατρέψουν τον Μιλόσεβιτς χωρίς το ενομένο μέτωπο της αντιπολίτευσης. Αυτό σημαίνει υποχρεωτικά το συνασπισμό των ρωσόφιλων εθνι-

κιστών με τον φιλοδουτικό Τζίντζιτς. Αλλά είχαμε κιόλας επισημάνει από τότε ότι θα ακολουθήσει η σύγκρουση Τζίντζιτς και Κοστούνιτσα για τον έλεγχο της κρατικής εξουσίας. Ο σοβινιστής Μιλόσεβιτς έπαιξε με την Ρωσία αλλά ήταν αρκετά ξεροκέφαλος για να μην υποταχτεί σ' αυτήν πράγμα που πλήρωσε με την ανατροπή του και σήμερα με την έκδοση του. Όμως το οικοδόμημα του σέρβικου εθνικισμού δεν έχει γκρεμιστεί πράγμα που αποδείχτηκε με το Συνταγματικό Δικαστήριο που απέρριψε την έκδοσή του. Η γελοία δικαιολογία του Κοστούνιτσα ότι δεν γνώριζε για την έκδοση καταρίπτεται επειδή στη σέρβικη κυβέρνηση αυτός διατηρεί υπουργό που συμμετείχε στο υπουργικό συμβούλιο το οποίο αποφάσισε την έκδοση. Ο Κοστούνιτσα σα ρωσόδουλος πέτυχε μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια: και έδωσε τον Μιλό-

σεβιτς που ήθελε η Ρωσία να τον εξοντώσει, και μαζί με τους σοβινιστές του Μιλόσεβιτς δυνάμωσε τη θέση του ενάντια στον Τζίντζιτς. Αυτή η ισχύς διαρκώς θα δυναμώνει, επειδή ο Κοστούνιτσα ελέγχει το στρατό όχι ο Τζίντζιτς. Ο Τζίντζιτς θα έχει την τύχη όλων των φιλοδουτικών καιροσκόπων στα Βαλκάνια.

Οι δημοκράτες πάντως δεν έχουν κανένα λόγο να θλιβούνται για την παράδοση Μιλόσεβιτς. Ένας τέτοιος φασίστας είχε την κατάληξη που του αρμόζει. Όπως ήταν φυσικό όλη η φαιοκόκκινη πανούκλα που υποστήριξε τους σέρβους ναζί σαν ήρωες του αντιαμερικάνικου "αντιιμπεριαλιστικού αγώνα" ξεσηκώθηκε στη χώρα μας από τους κνίτες του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ, από τους εθνικιστές και τα "κόκκινα" εξοικονομολογικά αποσπάσματα μέχρι τους φασίστες, τους χουντικούς και τους ναζιστές

της Χρυσής Αυγής. Όλος αυτός ο φαιοκόκκινος συρφετός πρέπει να διεκπεραιώσει το αντιδυτικό του καθήκον. Άλλωστε όλοι αυτοί ήταν ενωμένοι στην υπεράσπιση των "σέρβων ορθόδοξων αδερφών" την ώρα που η Σερβία διάλυε την Γιουγκοσλαβία, εισέβαλε στην Σλοβενία αρχικά, στην Κροατία μετέπειτα και τέλος στην Βοσνία. Ήταν μαζί της, τάχα ενάντια στο ΝΑΤΟ, όταν αυτή πραγματοποιούσε την εθνοκάθαρση, τις σφαγές, τους βιασμούς, τους εγκλεισμούς στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τη σφαγή της Σρεμπρένιτσα που είναι το μεγαλύτερο έγκλημα πολέμου σε ευρωπαϊκό έδαφος μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Το "σύμβολο του έθνους" ήταν εκεί μέσα στα πτώματα και στα συντρίμια και κυμάτιζε δίπλα στη σέρβικη σημαία. Οι "αντιπρόσωποι του έθνους" είχαν πάει εθελοντές για να σφάζουν γυναίκοπαίδια. Ήταν οι ναζιστές της Χρυσής

